

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

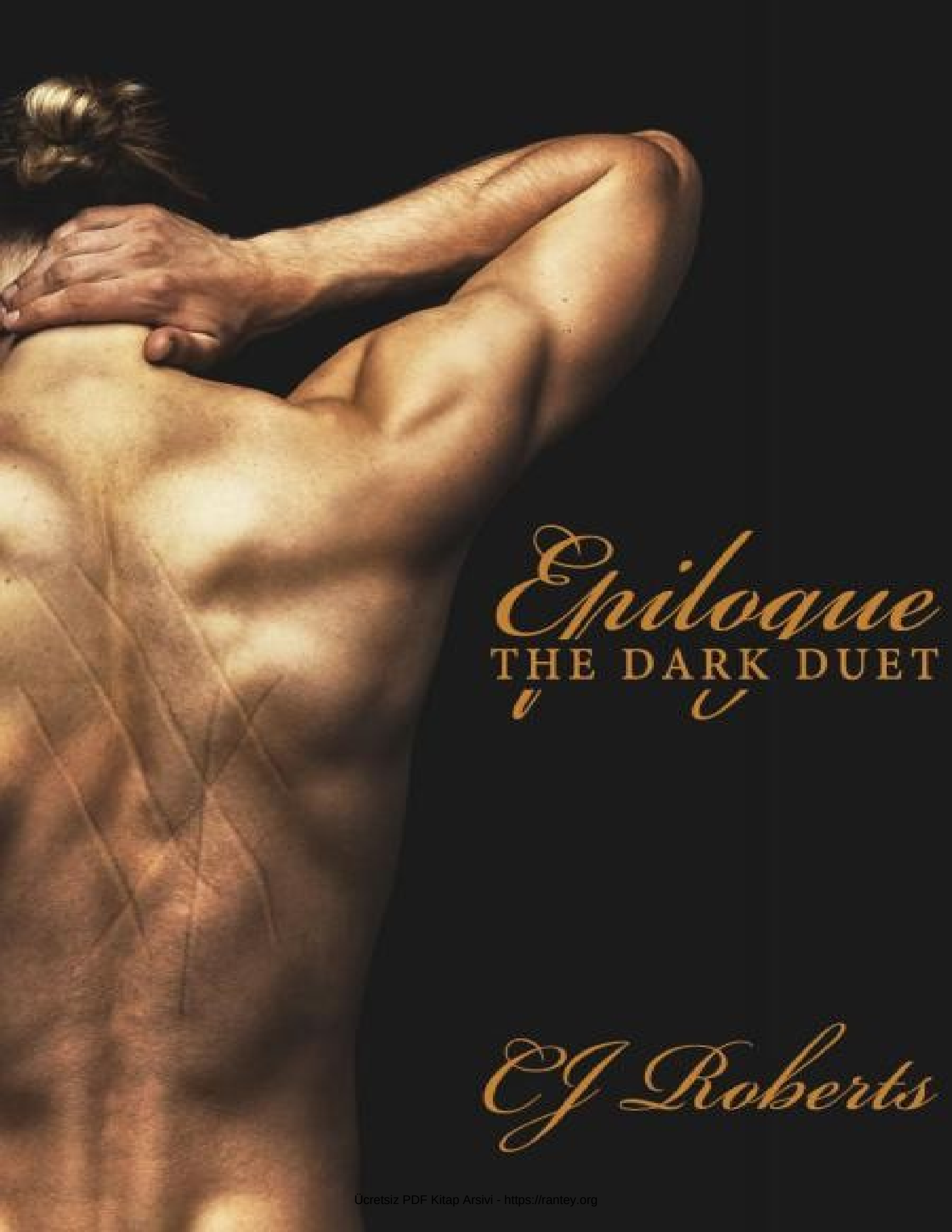
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Epilogue
THE DARK DUET

CJ Roberts

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sonsöz:
Karanlık Düet

CJ Roberts

OceanofPDF.com

Caleb'in Yavru Kedileri ve Kedileri İçin

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZ SEKİZ ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ
ON İKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM ON BEŞİNCİ
BÖLÜM SONSÖZ

OceanofPDF.com

Boşluğun istediği tek bir şey vardı. Açgözlülükle beni parçalayarak Livvie'yi istedi. Umutlarımı, hayallerimi istedi. Anılarımı istedi. onun yüzünü. Paylaştığımız kahkahaları istiyordu. "Benim," demişti boşluk. karar verdi. Sadece Livvie beni bütünleştirebilirdi ve bunu fark ettiğim anda onu aramayı bırakmadım. -- Caleb

BİRİNCİ BÖLÜM

Bunu yazıyorum çünkü . Yalvarmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin. Aslında, muhtemelen çok fazla şey biliyorsunuz ve bunları çok iyi biliyorsunuz.

Karanlıkta Tutsak'ın üzerinden uzun zaman geçti; bugün 8 Şubat 2013 Cuma Mayıs ayında, renkli bir sedanda oturup Livvie'yi kaçırmayı düşünmemin üzerinden dört yıl geçmiş olacak. Artık yirmi dokuz yaşındayım ve sonunda bunu kesin olarak biliyorum. Bazen keşke bilmeseydim diyorum çünkü Ağustos ayında otuz yaşıma gireceğim. Livvie benden sekiz yaş küçük ama bazen benimle konuşma tarzından bunu anlayamazsınız (sanırım sadece dayak yemekten hoşlanıyor). Livvie ve ben, hakkında okuduğunuz insanlardan oldukça farklıyız. Yine de, çok nazıkçe yalvardığınız için, size duymak istediğiniz hikayeyi anlatmaya çalışacağım.

Devam etmeden önce, isimler hakkında bir şey söylemek istiyorum. Livvie'nin kitaplarında isimler çok önemliydi ve bahsetmeye değer. Shakespeare "Bir isimde ne vardır?" diye sormuş. Size söyleyebilirim, hem de çok fazla.

Livvie'nin adı artık Sophia. Kendisini kaçıran ve tecavüz eden kişiye (yani bana) karşı tanıklık etmesi karşılığında Amerika Birleşik Devletleri'nde tanık koruma programına girdiğinde adını değiştirdi.

Ancak siz onu Livvie olarak tanıyorsunuz ve ben de sizin iyiliğiniz için ona bu şekilde hitap etmeye devam edeceğim: Ben kimim?

Ben Caleb

miyim?

Ben James

miyim?

Ben de kendime sık sık bu soruyu sordum ve her seferinde farklı bir yanıt buldum. Belki de tek doğru cevap, "Ben her ikisiyim."

Caleb her zaman benim bir parçam olacak, belki de en büyük parçam. Ben James olmak istiyorum.

James Oregon'da yaşayan 29 yaşında bir genç. Annesi tarafından büyütülmüş ve her zaman babasını merak etmiştir. Kadınlara saygı duyarak büyümüş ama

Ayrıca babasızlığını telafi etmek için erkekliğini gösterme ihtiyacı duyuyor. Üniversiteye gitti ama yüksek lisans yapmadan önce dünyayı görmek için izin aldı. Sophia ile *Paseo de Colon*'da tanıştı ve anında aşık oldu.

James Livvie adında biriyle hiç tanışmadı. Onu hiç incitmedi.

Biz farklıyı biliyoruz. Gerçeği biliyoruz. Bu yüzden, anlatmam için bana yalvardığınız bu hikayenin amaçları doğrultusunda, ben Caleb'im.

Livvie'yi kaçıran adam benim. Onu haftalarca karanlık bir odada tutan adam benim. Onu bir yatak direğine bağlayıp döven bendim. Onu neredeyse cinsel köleliğe satacak olan bendim. Ama en önemlisi, ben onun sevdiği adamım.

Beni seviyor. Çok iğrenç, değil mi?

Elbette hikayemizde birkaç kısa cümleyle tahmin edilebilecekten çok daha fazlası var, ancak o zamanki davranışımı haklı çıkarmak için hiçbir şey yapamıyorum. Sanırım bunu okuyorsanız, bu gerekçelendirmeleri yapmama gerek yok. Siz zaten kendinizinkini yaptınız.

Bunu okuyorsunuz çünkü hikâyenin geri kalanını öğrenmek istiyorsunuz. Livvie ile *Paseo*'da tanıştığım 2010 yılının Eylül ayındaki o sıcak yaz gecesinde neler olduğunu bilmek istiyorsunuz. Hayatımın baştan aşağı değiştiği geceydi.

Tam olarak Livvie'nin söylediği gibi olmadı. Hikayemizi anlatırken bana karşı çok nazikti. Gerçek çok daha karmaşık.

Livvie öpüştüğümüze ve söylenmesi gereken tek şeyin bu olduğuna inanmanızı isterdi.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Öpücükle ilgili kısım doğru. Beni öptü. Birbirimize dokunmayalı bir yıl olmuştu. Onun gidişini izleyeli bir yıl olmuştu. Benim için öldürmesinin ve benim de onu Meksika sınırında kanlar içinde bırakarak ona borcumu ödememin üzerinden koca bir yıl geçmişti. Beni öptü ve başım *döndü*. Size utanmadan söyleyebilirim ki, muhtemelen daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sonra bana tokat attı. Sertçe. Sanırım kafam titredi.

Yüzümü bir arada tuttuğumu ve "Şimdi hapse gireceğim" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Nasıl yapabildin?" Livvie sordu. Sesindeki acıyı duyabiliyordum ve bu beni çok üzüyordu.

Hayatına devam ettiğine inanıyordum. Bir hayat kurmuştu ve ben son bir kez gelip onu mahvetmişim. Hiç bitmeyecek bir dakikaydı. O tek dakikada

Livvie'nin ve benim birlikte geçirdiğimiz zamanı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım ve yaptığım şeyler için beni affedebileceğini düşündüğüm için kendimi azarladım.

"Kaçmayacağım Livvie. Beni almalarına izin vereceğim ve sen beni bir daha asla göremeyeceksin." Gözlerine bakamadım. Uzun zamandır onun hayalini kuruyor, yüzünün bana gülümsediğini hayal ediyordum. Bana karşı duyduğu tiksintiyi görmeye dayanamıyordum. Onu bu şekilde hatırlamak istemiyordum.

Yavaşça, hayatımın en uzun dakikası akıp gitti. Siren sesi duymuyordum; beni yere yatırıp kelepçeleleyen adamlar da yoktu. Çok garipti.

"Seni bir daha görmeyecek miyim? Ne kadar aptal olabilirsin? Hayatıma öylece girip beni tekrar terk etmeyi bekleyemezsin. Sana izin vermeyeceğim, Caleb. Bu sefer olmaz."

Ve inanabiliyor musun, bana *yine* tokat attı.

"Senin derdin ne be? Bana vurmayı kes!" Livvie bulanıktı. Bana o kadar sert vurdu ki lanet olası gözlerim yaşardı (ağlamıyordum-gözlerim yaşardı. Sanırım hepimiz benim sert bir adam olduğumu ve ağlamadığımı biliyoruz). Gözlerimi temizledikten sonra, onunkindeki öfkeyi, incinmişliği görebiliyordum... ama aynı zamanda özlemini de. Beni özlüyordu. Bunu biliyordum çünkü onun yüzünü kendi yüzümün aynası olarak görebiliyordum.

"Beni nasıl terk edebildin Caleb? Ben... Ben senin öldüğünü sanmıştım," diye ağladı. Kollarını belime doladı ve bana sıkıca sarıldı. Onu tekrar kollarıma almak o kadar iyi hissettirdi ki, bana sarılmasından başka bir şey düşünemiyordum.

"Özür dilerim Livvie. Çok üzgünüm," diye fısıldadım saçlarına. Onunla tekrar birlikte olduğuma inanamıyordum. Bunu size tarif bile edemem. Şu kadarını söyleyeyim, o anda ölseydim de sorun olmazdı.

Uzun bir süre orada durduk. O bana tutundu. Ben de ona tutundum. Sessizliğimizle kelimelere dökemeyeceğimiz şeyler söyledik. Sanırım "söylenmesi gereken tek şey buydu" derken bunu kastediyordu.

Sadece Livvie ile hissedebileceğim her şeyi hissettim: içi boş ve aynı zamanda patlayacak kadar dolu.

"Seni özledim Livvie. Seni inanamayacağın kadar özledim."

Turistler yanıımızdan geçerken orada birbirimize sarılarak ne kadar durduğumuzu bilmiyorum. Biz sadece sıcak akşamın tadını birlikte çıkaran başka bir çifttik. Kimse kim olduğumuzu ya da o ana gelene kadar neler yaşadığımızı bilmiyordu. Ancak, bu zarif ve uzun süreli durumda bile

sonsuz dek sürmeyeceğini biliyordum. Livvie'ye söyleyecek çok şeyim vardı. Onun bana söyleyebileceği şeylerden korkuyordum.

Kollarımda titrediğini, omuzlarının göğsümde titrediğini hissettim ve ağladığını biliyordum. Bunu ona karşı kullanmadım. Gözyaşlarına fazlasıyla hakkı vardı. Ne yazık ki ben kendimi aynı şekilde ifade edemiyordum.

Hayatımda başıma çok şey gelmişti. İçimde ağlamak için ne kadar gözyaşı varsa hepsini dökmüştüm. Tek sunabildiğim güçtü. Onun için güçlü olabilirdim. Onu tutabilir, sallayabilir ve düzinelerce gözden koruyabilirdim.

Kadınlar yanımdan geçerken bana ters ters baktılar. "Ne yaptın sen?" diye suçladı gözleri.

Adamlar bana acıyan bakışlar ya da küçümseyen sırtışlar gönderdiler. "Senin yerinde olmak ne kötü."

Onları görmezden geldim. Dikkatimi çekmeye değmezlerdi.

"Bizi buradan çıkarabilir miyim?" diye sordum. Livvie'nin başını göğsüme doğru hafifçe salladığını hissettim. Yavaşça geri çekildim, bundan sonra olabileceklere hazırlıklı olup olmadığımıdan emin değildim. Birdenbire bunun bir önemi kalmadı. Livvie bana baktı ve gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsedi. Onun gülümsemesini görmek için uzun zamandır bekliyordum.

Onsuz geçirdiğim her korkunç saniyeye değmişti. "Ben de seni özledim. Çok fazla," diye fısıldadı ve gözlerini sildi. "Ben Özür dilerim, ağlamak istememiştim. Sadece... seni görmek çok güzel!"

Sonra gülümsedim. Elini tuttum ve yürüdük. Etrafımda hayat gerçeküstü görünüyordu. Yüzümdeki acı olmasa bir rüyada olduğumu düşünebilirdim. Bundan bahsetmek, neşemizin yüzeyinin hemen altındaki gerginliği kırmak için bir tür şaka yapmak istiyordum ama hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. Livvie yanımdaydı ve benim için önemli olan tek şey buydu.

"Arabayı sen mi kullandın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim biraz garip bir şekilde. "İyimser bir yaklaşımdı sanırım. Ya bunun Barselona sokaklarında araba sürmek için son fırsatım olacağını ya da seni evime şık bir şekilde geri götüreceğimi düşündüm." Yarım ağızla güldüm. Arabama ulaşmamız uzadıkça durum daha da garip bir hal alıyordu.

Livvie yürümeyi bıraktı ve ben de sarsılarak durdum.

"Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum... Caleb." Yalnız olmadığımızdan emin olmak istercesine etrafına bakındı. Elini benimkinden çekti.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Elbette benimle bir yere gitmekten korkacaktı ama yine de canımı yaktı. Mümkün olduğunca içten gülümsemeye çalıştım ve ellerimi ceplerime soktum.

"Benim evime gitmek zorunda değiliz. Seni istediğin yere götürebilirim. Ben sadece... kahretsin, ne söylemeye çalıştığımı bile bilmiyorum."

Livvie bana zayıf bir gülümseme verdi, gözlerine ulaşmayan türden. Çok güzel ve çok üzgün görünüyordu. Tıpkı hatırladığım gibiydi.

"Neyim var bilmiyorum. Son dört saattir enkaz halindeydim, seni görebilmek için buraya gelmeye can atıyordum ve şimdi..." Kollarını karnının etrafında kavuşturdu ve bir elini kaldırarak alt dudağını çekti. Bu onun bilinçsizce yaptığı jestlerden biriydi ve ben bunu çok iyi hatırlıyordum. Son bir yılda ne kadar değişmiş olursa olsun, onda asla değişmeyecek şeyler olduğunu bana hatırlatıyordu.

Değişmediğim yönlerimi merak etmesi çok doğaldı. Açıkçası, onu kapıp kaçmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. İstedğim her şeye sahip olmaya çok yaklaşmışım ve Livvie'yle aramızdaki her şey daha arabaya varmadan sona erecek gibi görünüyordu.

Birden kendime güvenim kalmadı.

"Belki de... bu bir hataydı?" Kenara çekildim. Ona seçim şansı vermek istiyordum ama cevabı duymaya katlanabileceğimden emin değildim.

Gözlerini kapadı ve kendini biraz daha sıktı. Kaşları üzüntü olarak yorumladığım bir şekilde birbirine kenetlendi. Başı hafifçe bir o yana bir bu yana sallandı.

Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Söyledikleri seçim değildi, içgüdüsel. İçgüdüünün benimle tanışmasının bir hata olma ihtimalini reddetmek olduğunu bilmek beni heyecanlandırdı.

"Ne istediğimi biliyorum Livvie. Tekrar hayatının bir parçası olmak istiyorum. Baştan başlayamayacağımızı biliyorum. Ölmemi istemek için her türlü nedene sahip olduğunu biliyorum ama ben-"

Elini ağzımın üzerine koydu.

"Yapma. Ben de buna hazır değilim," dedi. Neredeyse bana kızmış gibiydi.

Livvie'nin gözlerinin derinliğini ve güzelliğini asla abartmam. Kendi adımı unutana kadar (ki kabul edelim ki bu çok uzun sürmez) sonsuza kadar onlara bakabilirim.

Sol elimi cebimden çıkardım ve elini ağzımın üzerine kapattım. Parmaklarını öptüm ve başımı salladım. Kendimi küçük düşürmeden yapabileceğim en yakın yalvarış buydu. Bu gurur değildi.

stratagem idi. Livvie'yi arabama bindirmek için yalvaracağımı düşünseydim, iyi bir gösteri yapardım. Ben utanmazım.

Livvie yavaşça elini ağzımdan çekti ve parmaklarını benimkilere doladı. Başını salladı ve hüzünle gülümsedi.

"Ben de ne yaptığımı bilmiyorum Caleb. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Bir gün beni tekrar bulacağını düşünerek ve umarak hayatımın bazı yönlerini askıya aldım. Ve şimdi buradasın ve dürüst olmak gerekirse... bu beni korkutuyor."

Ona yaklaştım. Bir adım bile geri atmadığında çok sevindim. Eli elimde sıcaktı ve kırmızı dudakları tekrar öpülmek için yalvarıyordu. Beni hazırlıksız yakalamıştı. İkinci öpücüğün kalıcı olması için çaresizdim.

"Biliyorum. Bana güvenmeni beklemiyorum ama Livvie, seni bir daha asla incitecek bir şey yapmam. Sadece bunu kanıtlamam için bana bir şans ver. Bunu sana nasıl kanıtlayabilirim?" Bronzlaşmış omzunu okşama isteğime karşı koyamadım. Bir tanrıça gibi görünüyordu. İpeksi bacakları üzerinde seks gibi görünüyordu. Yavru kedi dili, tıpkı hatırladığım gibi, cevabını düşünürken alt dudağını süpürdü. "Bununla beni öldürüyorsun Livvie."

Başını bir yana eğdi. "Seni neyle öldüreceğim?"

Şansımı denedim ve onu biraz daha yakınımaya çektim. Diğer elimi cebimden çıkardım ve başparmağımın dudaklarının kıvrımlı yayında gezinmesine izin verdim. Yutkunduk.

"Seni tekrar öpmek istiyorum ama seni korkutup kaçıracağımdan korkuyorum." Gerilince bir adım geri attım. "Öyleyse öpmeyeceğim."

Neredeyse çok daha fazlaydı. Ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmeye alışmış olan içimdeki dürtüsel adam kontrolü ele geçirme eğilimindeydi. Bir şekilde temel dürtülerimin üstesinden geldiğime inandırıldığının farkındayım, ancak o zamanlar bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Yeniden bir araya gelmemizden önceki yılı eski yanlışları düzeltmekle geçirmiştım.

Bazen Rafiq'in beni yetiştirdiği adam olmak anlamına geliyordu.

"Beni nasıl buldun Caleb?" Livvie'nin sesi kısıktı ve korkusu beni rahatsız ediyordu çünkü buna hakkı olduğunu biliyordum. Beni önemsiyordu. Öyle olmasaydı ortaya çıkmazdı ama yine de endişesinden nefret ediyordum.

"Ne söylememi istiyorsun? Kim olduğumu biliyorsun. Ne yaptığımı biliyorsun." Benden uzaklaşmasına fırsat vermeden elini bıraktım.

tekrar. Gece hızla boka sarıyordu. Beni tutuklatmadığı için memnundum ama şehvet ve inanılmaz gariplik içeren bir senaryo planlamamıştım.

"Hey," diye fısıldadı. "Öyle demek istemedim. Seni gördüğüme sevindim, gerçekten! Ama sen beni bulduysan... başkasının bulamayacağını nereden çıkardın?"

Kendimi aptal gibi hissettim.

"Kolay olmadı. Konuşmalarımız olmasaydı, senin hakkında bildiğim şeyler olmasaydı, seni bulabileceğimi sanmıyorum. Güvendesin Livvie. Kimse senin için gelmeyecek. Yemin ederim." Zahmet edecek herkesi öldürdüğümünden bahsetmedim.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu. Sesindeki tereddütü duyabiliyordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun Livvie? Çünkü bir kez öğrendiğinde, bunu geri alamam." Gözlerimin onunkilerle buluşmasına izin verdim. Onu kazanmak için pek çok şey yapmaya hazırdım ama toplumun kurallarına göre oynayan bir adam olmadığım ve asla olmayacağım acı gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

"Kimseye zarar verdin mi?" Gözleri hayır demem için yalvarıyordu.

"Hayır," dedim dürüstçe. Hatta çapkın bir gülümsemeyi bile başardım. O da bana gülümsedi.

"O zaman sanırım bilmeme gerek yok." Elimi tuttu ve beni yürüdüğümüz yöne doğru çekti.

"Bu hâlâ arabama ulaştığımızda ne yapacağımız sorununu çözmiyor."

"Düz vites mi?"

"Tabii ki. Neden? Sonunda araba kullanmayı öğrendin mi?" Araba kullanmadığını itiraf edişini hatırlayınca güldüm. Bana kaşlarını çatıp şakacı bir şekilde omzuma vurduğunda daha da çok güldüm.

"Pislik."

"Seni kızdırmamdan hoşlanıyorsun."

"Hayır. Hoşlanmıyorum."

"O zaman neden gülümsüyorsun?" Yürürken bu sözleri kulağına fısıldadım. Omzuyla beni dürttüğünü ve elinin benimkini biraz daha sıkı tuttuğunu hissettiğimde dünyamda her şey yoluna girdi. İçimdeki boşluk iç çekti. Onu beslemenin bir yolunu bulmuştum.

"Araba kullanabilirim. Ama vitesli araba kullanmakta iyi değilim."

"Benimkiyle bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum." Bana aval aval bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da flört etmektir.

"Sopanı nasıl kullandığını gördüm Caleb. Bu konuda benden çok daha iyisin." Ben şaşkınlıkla ona bakarken o benimle göz temasını sürdürdü ama yine de öfkeli bir şekilde kızardı.

Ağzımdan kelimeler çıkarmaya çalıştım. Gülümsemek ve başımı sallamakla yetindim. Beni en iyi şekilde rahatsız etmişti. Bu sadece onun sahip olduğu bir beceriydi. Kulağa çocukça geldiğini biliyorum ama işte böyle.

Sonunda arabama ulaştık. Livvie'nin etkilenmesini beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Eğer daha önce bir Lamborghini Gallardo Superleggera'nın karşısında durup da yaramaz yerlerinizde bir ürperti hissetmediyseniz, ya çok genç, ya çok yaşlı ya da tamamen kör olmalısınız.

"Güzel araba," dedi.

Soğukkanlı olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Bunu iyi yapamadı. Amı ıslakken nasıl görüldüğünü biliyordum.

"İçeri girene kadar bekle. Bu benim en sevdiğim kısım." Ve evet, nazik okuyucular, ben o kadar pürüzsüzüm. Kapıyı onun için açmadım, ama kadınların benim için açmasına alışkın olduğumu düşünürsek, buna ilerleme diyelim.

Yumuşak siyah deriye doğru kaydım ve Livvie'nin emniyet kemerine uzandım. Aracın kapalı alanı içinde onun kokusu duyularıma sızdı. Kayışları Livvie'nin göğsüne doğru çekerken acele etmedim. Endişesini fiziksel bir okşayış gibi hissedebiliyordum ama bunun korkuyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Kırmızı dudaklarından sadece birkaç santim uzaktaydım. Hafifçe ayrılmışlardı. Ağzı açık yumuşak nefesler aldığını duyabiliyordum. Gözlerine baktım ve hem uyanık hem de arzuyla dolu göründüklerini hemen fark ettim. Her hareketimi dikkatle izliyordu.

Ona doğru eğildim. Hayır demesi ya da beni itmesi için ona her fırsatı vererek yavaşça hareket ettim. Dikkatlice, bir elimle kendimi kapısına dayadım. Ağırlığımı ona vermek istemiyordum, henüz değil. Burnunun ucuna kendi burnumla dokunarak başını yukarı doğru eğmesini sağladım. Nefesini ağzımda hissettim, öncekinden daha hızlı ve daha ağırdı. Ve sonunda, öne doğru eğilirken gözlerinin kapanışını izledim.

Dilimin ucuyla alt dudağında gezinerek ağzını açmaya ikna ettim. Acele etmek istemedim. Aslında istiyordum ama ne zaman yapmamam gerektiğini biliyordum. Onu kapıya doğru itmek, külotunu yırtmak ve almak istiyordum ama onun bunu benim kadar takdir etmeyeceğinden şüpheleniyordum. Dudaklarının benim için açıldığını hissetmek yeterliydi. Biraz daha yaklaştım ve ağzıma yumuşak bir inilti bıraktı.

Beni istiyordu. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Onu uzun süre öptüm. İnemelerine doyamıyordum. Geri çekilmekle tehdit etmekten ve ağzımın peşinden koşarak öne doğru eğilmesine izin vermekten hoşlanıyordum. Yeteneklerimi doğru şekilde kullanırsam Livvie'yi yatağıma alabileceğime emindim. Onun her muhteşem santimini görebilirdim. Bacaklarını etrafıma sarmadan ve içimde hiç boşalma kalmayana kadar onu becermeden önce ağzımda amının tadına bakabilirdim.

İnlediğimi duydum ama değildi. Aylardır seks yapmamıştım ve Livvie'den beri yaptığım seksin ne bahsini etmeye ne de düşünmeye değerd. Onunla buluşmaya gelmeden önce otuz bir çekmişim ve taşaklarım hâlâ ağırdı. Şansımı denedim ve elimi kapıdan çektim. Dokunuşuma vereceği tepkiyi ölçmek için omzunu okşamama izin verdim.

"Caleb," diye iç geçirdi. Koltuğunun kenarlarını kavradı ve göğsünü hafifçe dışarı itti. Dili ağzımın içine daha sert ve daha derin girdi.

Siktir! Evet! Evet! Kelimeleri bağırarak istedim. Göğsüne uzandım ve meme ucunun avucuma ne kadar sert geldiğini hissettiğimde sikim zonkladı. Elbisesinin altına sütyen giymediğini söyleyebilirdim ve ince kumaş onun her hatlarını hissetmeme izin veriyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde koşum takımını ittim ve kayışları serbest bıraktım. Kumaşı kenara çektim ve Livvie'nin güzel göğüsleri ortaya çıktı.

"Caleb!" Bu kez iç çekmiyordu. Biraz paniklemişti.

Bunun beni durdurmasına izin vermedim. Sesindeki şehveti hâlâ duyabiliyordum. Göğsünü avuçladım ve ağzımı büzülmüş meme ucunun etrafına koydum. Onu açgözlülükle emdim. Yüksek sesle inledim ve çığlığı havaya yükseldiğinde onu daha sıkı kavradım ve elleri başımı tutarak beni daha yakına çekti.

Şehvet dolu kafamın içinde bir yerlerde durumun ideal olmadığını biliyordum. Gallardo Superleggera ne kadar seksi olursa olsun, inanılmaz derecede sıkıştı ve kesinlikle aklımdaki sikiş festivaline elverişli değildi. Kendimi Livvie'nin lezzetli göğüs uçlarından uzaklaştırmak için sahip olmadığım tüm özdenetimimi kullandım.

Geri çekildikten sonra Livvie'ye iyice baktığımda ona geri dönmek daha zor oldu. Vücudu belli bir açıyla eğilmiş, başı kapıya dayanmış ve elbisesi yana doğru itilerek göğüslerinden biri ortaya çıkmıştı. Meme ucu sertti ve ağzımdan ıslanmıştı. Livvie'nin ruju şaşırtıcı bir şekilde dudaklarında kaldığı ve yüzüne bulaşmadığı için bir ödülü hak ediyordu.

"Seni eve götürmeme izin ver Livvie. Lütfen. Sana bu kadar yakın olup da bir saniye daha içinde olamamaya dayanamıyorum." Kendimi koydum. Niyetimin tam olarak ne olduğunu bilmesine izin verdim.

Nefes almakta yavaş davranıyordu. Koyu kahverengi gözleri bana şehvetle ama aynı zamanda sayısız başka duyguyla bakıyordu.

"Sorun nedir? Bunu en az benim kadar istediğini biliyorum." Sinirli görünmemeye çalıştım ama aletim çivi çakacak kadar sertleşmişken ve benden daha yüksek beyin fonksiyonlarına sahip olmam beklenirken bir pislik gibi görünmemem neredeyse imkânsız.

Livvie bana ihtiyatla baktı. Ne yazık ki bu, birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca çok iyi tanıdığım bir ifadeydi. Muhtemelen sinirlendiğimi anlayabiliyordu ve bu onu korkutuyordu. Dikkatle elbisesini düzeltmeye ve göğsünü tekrar elbisenin içine sokmaya koyuldu. Kıpırdanmadan duramıyor gibiydi ve her hareketinde bir sonraki eylemini düşündüğü belli oluyordu.

Sonra, muhteşem göğüsleri artık görünmezken ve açık saçık elbisesi daha ağırbaşlı bir görünüm yansıtacak şekilde düzeltilmişken konuştu.

"Sana birkaç soru sormak istiyorum Caleb ve bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?" Hüzünlü kahverengi gözleriyle bana doğru baktı.

Beni tehlikeli bir duruma sokmuştu ve onu tekrar mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Livvie'nin mutlu gözyaşlarını tekrar tatma fırsatı istiyordum.

"Bana gerçekten bilmek istediğin her şeyi sor. Ama sadece cevabı kaldırabileceğinizi düşünüyorsanız." Demek istediğimi yeterince vurgulayamadım. Benden dürüst olmamı isteyip sonra da kurallara uyduğum için benden nefret edemezdi. *Edebilirdi* ama bu bir insana yapılabilecek en boktan şeydi.

"Tamam," dedi kararlılıkla. "Sen sür, ben de sorularımı sorayım."

İnanmayan bir kaşımı kaldırdım.

"Şimdi, trafikte yol almak zorunda olmadığım bir zamanda sorsanız daha kolay olmaz mı? Seni tam olarak nereye götürmemi istiyorsun?"

Livvie nazlı nazlı gülümsedi ve bu göğsümün ağrısına neden oldu. Bazen çok alaycı olabiliyordu.

"Dikkatinin dağılmasını istiyorum Caleb. Sana gerçeği kendi versiyonunla şekillendirme şansı vermek istemiyorum. Yarı gerçekler konusunda çok iyisin. Sadece etrafta dolaş ve sana ne zaman duracağını söyleyeceğim. Şehirde kal, kırsal yollara girme." Koşum takımına uzandı ve kendini bağladı.

Kırıldım mı yoksa etkilendim mi bilemedim ama ikisinden daha kabul edilebilir olanını seçmeye karar verdim.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordum ve gülümsedim. Gülümsememe her zaman hayran olmuştu.

"Bir noktaya kadar," diye cevap verdi yumuşak bir şekilde. "Sana arabana binecek kadar güveniyorum ama temkinli olduğum için beni suçlayamazsın."

Yüzümün ve boynumun ısındığını hissedebiliyordum. Suçluluk duygusuna karşı bağıışıklığım yoktu. Livvie söz konusu olduğunda pek çok şey için kendimi suçlu hissediyordum ve o haklıydı. Tedbirden çok daha fazlasına hakkı vardı. Gerginliği kırmak için boğazımı temizledim. Kendimi olabildiğince gizlice ayarladım, emniyet kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım.

"Oha!" Araba kükreyerek hareket ederken Livvie kapı kolunu kavradı ve motor koltuklarımızın titremesine neden oldu.

Aminin biraz gıdıklandığını öğrenince gülümsedim. Taşaklarım da RPM'yi takdir etti. Park yerimden ayrıldım ve turistlerle dolu trafikte yolumuzu bulmaya konsantre olmaya çalıştım. Midemin çukurunda, endişem çalkalanıyor ve akşam yemeğimi mahvetmekle tehdit ediyordu.

"Tamam, tamamen seninim. Bana cevaplamaya hazır olduğun her şeyi sorabilirsin." Göz ucuyla Livvie'nin ağzının kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini görebiliyordum.

"Hepsi benim mi?" diye sordu.

Ona doğru baktım.

"Ciddi misin sen? İlk sorunuz bu mu? Bu düşündüğümde daha kolay olabilir. Evet Livvie, tamamen seninim." İyilik olsun diye ona göz kırptım. Gülümsediğini görünce midem biraz daha rahatladı.

"Ve sen benimsin, sadece benim." Boşluk anılarla beslendi.

"Bildiğim iyi oldu. Ama o kadar kolay olmayacak. Beni eve götürmeyi teklif ettiğinde evimi mi kastettin?" Ses tonu tedirgin olduğunu ima ediyordu.

Birden bu konuşmanın nereye gideceğini anladım. Yine de ona dürüstçe cevap vereceğime söz vermişim. Sözlerimi her zaman tutarım. Biri hariç hepsini. Bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Benimkine gitmek istemedin, ben de seninkinin daha iyi olabileceğini düşündüm." "Nerede yaşadığımı biliyor musun?" diye suçladı.

Gözlerimi devirdim.

"Evet."

Bir süre sessiz kaldı ama dar ve birbirinden kopuk sokaklara odaklanmak zorunda kaldığım için düşüncelerini tam olarak anlayamadım.

"Tamam," dedi kararlılıkla. "Nerede yaşadığımı biliyor olman mantıklı. Eminim beni bulmanız biraz zaman almıştır."

"oldu." Tekrar gülümsedim ama bunun gerçek olduğundan emin olamıyorum. Sorulara cevap vermeyi sevmiyorum, özellikle de tuzak gibi görünenlere.

"Nerede olduğumu ne zamandır biliyorsun?" Sesinin tonu pek de dostça değildi.

"Livvie, ben-"

"Caleb. Söz vermiştin."

Dişlerimi sıktım.

"Birkaç haftadır biliyordum." Karşıdan karşıya geçen bir grup sarhoş salağa çarpmamak için frene bastım. Lanet olası gençler, dünyanın sahibi olduklarını sanıyorlardı. Hiç düşünmeden camımı indirdim ve onlara bağırdım. "Çekilin lan yoldan!" İçlerinden biri bana parmak salladı ve İspanyolca ibne dedi. "Sana bir ibne göstereceğim, seni küçük orospu. Kafanı uçuracağım!"

"Caleb!" Livvie haykırdı ve kolumu kavradı. Başımı ona doğru çevirdim ve birazdan fazla korktuğunu görebiliyordum. Bu beni o anda anladığımdan daha fazla sinirlendirdi. Futbolcu aptallar grubunun caddede yürümeye devam etmesini izledim. gülüyor ve bana bağıryorlardı. Her birini diz kapaklarından vurmak istedim.

Arkamda bir korna çaldı. Gaza bastım ve bizi biraz fazla hızlı bir şekilde döner kavşağa soktum.

"Bu iş umduğum gibi gitmiyor Livvie. Belli ki benden korkuyorsun ve ben de sinirlenmeye başlıyorum. Belki de seni eve götürmeliyim." Konuşurken göğsümde bir sızı hissettim. Onu eve götürmek, en azından bırakmak istemiyordum. Ama daha fazla kedi fare oyununa katlanamazdım. Ben böyle biri değilim.

"Eğer istediğin buysa, bence daha iyisini yapmalısın." Kesinlikle kızgındı.

"Hayır. İstedğim bu değil. İstedğim bu olsaydı seni bulmak için onca zahmete girmezdim. Lütfen mantıklı ol."

"Mantıklı ol Caleb. Birdenbire ortaya çıkıp sırt üstü düşmemi ve bacaklarımı açmamı mı bekliyorsun? Hayır! Hayır! Son bir yıldır neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar olmaz. Neden hayatıma geri döndüğünü ve benden ne beklediğini öğrenmeden olmaz."

Tamam, bu mantıklıydı. Mantıklı olduğunu biliyordum. Hoşuma gitmesi gerekmiyordu. Tüm hayatım değişmişti. Bildiğim her şeyden vazgeçmiştim ve istediğim son şey

konuşmaktı. Neden kadınlar bu kadar çok konuşmak zorunda? Acıktıysan, ye. Susadıysan, iç. Birinin seni sikip atmasını istiyorsan, söyle gitsin!

Elbette, kendi ayağıma kurşun sıkmadan bu sözlerin hiçbirini söyleyemeyeceğimi biliyordum. Yalvarmaya gelmiştim. Yalvarmaya geldim. Derin bir nefes aldım ve yavaşladım. Araba neredeyse rölantide saatte 40 km hız yapabiliyordu.

"Sırt üstü düşmeni ve bacaklarını açmanı beklemiyorum." Sakince konuştum. "Ama hoş olurdu." Ona doğru baktım ve en müstehcen gülümsememi takındım. Bana ters ters baktı.

"Ne bekliyordum bilmiyorum, Pet. Uzun zamandır seni düşünüyordum. Sanırım sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Geçmişimizi silemeyeceğimi biliyorum. Tamamen farklı bir insan olacağıma söz veremem. Çoğu insanın anlayamayacağı şekilde berbat durumdayım ama seni önemsiyorum. Seni bulmalı ve artık önemsedığım tek şeyin sen olduğunu söylemeliydim." Gözlerimi yoldan ayırmadım ve sertçe yutkundum. Gururum kalındır ve onu bastırmak için birden fazla kez yutkunmak zorunda kalmış olabilirim.

İç çekti.

"Ben de seni önemsiyorum Caleb. Geçtiğimiz yıl benim için kolay geçmedi. Sadece taşınmak ya da ailemi ve arkadaşlarımı bırakmak değil...." Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Konuştuğunda sesinde gözyaşları vardı. "Bana ihanet ettin."

Bana yine tokat atmış olabilir. Belki de iyi bir önlem için karnıma yumruk attı. "İhanet" kelimesinin beni ne kadar etkileyeceğini biliyordu.

"Nasıl?" Soruyu olabildiğince yumuşak bir şekilde sordum.

"Seninle gitmeye hazırdım. Yaptığın onca şeyden sonra. Ve sen beni öylece bıraktın. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. *İnsan* olmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini..." Kelimeleri fısıldadı. Pencereden dışarı baktı ve aynı sokakların yanından geçişini izledi.

Zihinsel olarak nereye gittiğimden emin değilim. Aynı büyük bloğun etrafında dönüp durdum. O günü hatırladım. Geçen yıl milyonlarca kez zihnimde tekrar etmiştim. Ona ne söyleyebilirdim ki? Gerçek korkunçtu. Bir gün önce Rafiq'i öldürmüştüm. Tanıdığım tek aileyi gömmüştüm ve başıma gelen her korkunç şeyin sebebinin o olduğunu keşfederek sarsılıyordum. Onu seviyordum. Onu ben öldürdüm. Kendimi Rafiq ile kıyaslamadan Livvie'ye bakamıyordum. kaçırmış, işkence etmiş, tecavüz etmiş ve

onu bildiği her şeyden uzaklaştırdı. Ve beni sevdiğini söyledi. En kötüsü de buydu.

"Emin olmanı istedim." Kelimelerim yabancı, tahta gibi geliyordu. Livvie'nin elini kolumda hissettim. Bu beni ürküttü ve olduğum yerden geri getirdi. Ona bakmak için birkaç saniye ayırdım. O kadar güzeldi ki -Sadece dışarıdan değil, içeriden de. O benden daha güçlüydü. Daha cesurdu. İntikam almak istemiyordu.

"Beni neden dışarı çıkardığını biliyorum. Bunu kabul etmem uzun zaman aldı ama anlıyorum. Bunun senin özverili olma, fedakarlık yapma şeklin olduğunu biliyorum. Ama beni de fedakârlığa zorladın. Neredeyse çıldıracaktım." İçtenlikle gülümsedi ve ben de aynı şeyi yapmaktan kendimi alamadım.

"Sen delisin Livvie. Ama başka türlü olmanı istemezdim." Elimini çevirdim ve o da elini benimkinin içine soktu. Bunun beni bu kadar mutlu etmesi aptalcaydı. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben akıl sağlığı konusunda poster çocuğu değilim."

"Oh, fark ettim."

"Kaltak." Hakaret ediyormuş gibi yaptım. "Pislik."

"Seni özledim," dedim.

Elimi sıktı.

"Beni bir otele götür, Caleb."

Gözle görülür bir şekilde doğruldum. Ona sormadığı sorulara cevap vermeyi düşünürken kısa bir iç mücadele anı yaşadım ama sonunda kendim olmak zorunda kaldım. Ben yarı-gerçeklerin ustasıyım.

"Tam yerini biliyorum."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Anahtar kartımı kapıya taktığımda neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Odanın neye benzeyeceğini biliyordum. Livvie'nin güzel olduğunu düşüneceğini biliyordum. Kirlenmeyi bekleyen kocaman bir yatak olduğunu biliyordum. Bilmediğim şey ise onu dilediğim gibi kullanma şansına sahip olup olamayacağımdı.

"Vay canına, Caleb." Livvie içeri girdi ve çantasını sehpanın üzerine koydu. "Nasıl bir izlenim bırakacağını kesinlikle biliyorsun. Önce araba, şimdi de oda."

Fuayeden omuz silktim.

"Araba kiralık. Teknik olarak oda da öyle. Yine de iyi bir zevkim var; bunu kimse inkar edemez."

"Hayır, sanırım yapamazlar." Perdelere doğru yürüdü ve onları geri çekti. Bu bana güvenmediğinin açık bir göstergesi gibiydi.

Bu hakareti elimden geldiğince sineye çektim. Gerçekten ne kadar hakarete uğramaya hakkım vardı? Otelin buluşmak için güvenli bir yer olduğuna inandığını biliyordum. Tek yapması gereken çığlık atmaktı ve muhtemelen birileri bizi duyacaktı. Tabii buradaki anahtar kelime *muhtemelen* idi. Eğer öyle bir niyetim olsaydı, çığlık atmasına bile gerek kalmayacağını ona hatırlatmak istiyordum. Ancak, böyle şeyleri ona göstermenin benim çıkarıma olmadığını düşündüm.

Oturma odasına girdim ve kanepeye uzanıp rahatıma baktım. Ön hazırlıkları bir an önce aradan çıkarmak ve daha zevkli uğraşlara geri dönmek istiyordum. Bu arada Livvie'yi izledim. Her zaman meraklı olan Livvie'm, meraklı küçük bir kedi yavrusuydu. Uzun parmaklarını mobilyaların, perdelerin ve masanın üzerindeki Tiffany lambanın üzerinde gezdirirken oturduğum yerden ona baktım.

"Livvie." Bana odaklandı. Sinirli olduğu her halinden belliydi. "Gel yanıma otur."

Başını hafifçe salladı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Başımı yumruğuma yasladım. Gözlerimi diktim. Bu noktada tartışma olmayacaktı. İsteğimi açıkça belirtmiştim ve kabul etmesini bekliyordum. Tartışmalı noktaları tartışmayacaktım. Hakimiyetimi uygulamaktan büyük zevk alıyordum. Onun kıvranışını izlemek eğlenceliydi.

Yemimi yutan Livvie sessizliği doldurdu.

"Caleb... hadi ama. Oraya gittiğim anda üzerime atlayacağını biliyorsun." Yine dudağını ısıyor, parmakları endişeyle dudağını çekiştiriyordu. "Caleb? Bir şey söyleyecek misin? Oh, tamam, yani orada öylece oturup 'beni istediğini biliyorsun' gibi mi bakacaksın? Senden korkmuyorum Caleb." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve korkutucu görünmek için elinden geleni yaptı. "Çantamda biber gazı var!"

Kendimi . Bir kahkaha patlattım.

"Aman Tanrım, tam bir pisliksin," dedi. Bana doğru yürüdü ve kararsızca kanepeye çöktü. "İyi! Ben buradayım."

Kahkahalarım nihayet dindiğinde ve tekrar başlamadan göz teması kurabildiğimde hala midemi tutuyordum.

"Özür dilerim Livvie, gerçekten özür dilerim. Beni öldürdün. Biber gazı mı? Seni dünyanın her yerinde takip ettim ve beni durduracak şey de bu, biber gazı."

Livvie'nin geniş sırtışı, akşam boyunca bana attığı tüm tokatlar ve hakaretler için benim ödülümüdü.

"Belki de bu seni durdurmazdı. Yine de bir süre ağlayarak yerde yuvarlanmanı izlemek eğlenceli olurdu." Omuz silkti. "Yine de eğlenceli olabilir."

Kısa bir süre güldük, tüm gerginliği dağıttık. Gülüşmemiz bittiğinde kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum ve Livvie'nin de öyle hissettiğini biliyordum. Omuzları düşmüştü. Parmakları kıpırdanmayı bırakmıştı.

"Seni özledim, Caleb."

"Ben de seni özledim

Livvie."

Livvie topuklu ayakkabılarını çıkarıp kanepenin yanına koydu. Ayak parmaklarını halıya bastırıp kalın lifleri kavrarken bana gülümsedi. Ayaklarının üzerine oturabilmek için dizlerini bükerek dik oturdu. Rahat ve sıradan bir pozdu. Gelecek şeyler için iyi bir işaretti.

"Dünyanın her yerinde, ha? Bir de bana sor."

Bir an ona bakakaldım ama sonra vazgeçtim. Onu aradan çıkarmak en iyisiydi. Ayakkabılarımı çıkardım ve ben de daha rahat bir poz aldım. Birinin ayakkabılarını çıkarmak için soyunmayı bırakmak zorunda kalmasından daha itici bir şey olamaz. İleriyi düşünmeyi severim.

"Evet. Aklıma gelen her yerde seni aradım. Seni bulmamı gerçekten istiyorsan, Meksika'da bana bir not bırakabilirdin. İlk baktığım yer orasıydı." Sağ elimi uzattım ve Livvie'nin yanağını okşadım. Bana izin vermesi hoşuma gitmişti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. FBI parayı bana bıraktığını biliyordu. Sana bir not bırakırsam hayatta olduğunu öğrenmelerinden korktum. Bunu riske atamazdım." Gözlerine tam olarak ulaşmasa da gülümsedi.

Onun sözlerini duyduğumda birçok şey hissettim. Duygulandım. Öfkelendim. Üzüldüm.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Sana adını değiştirtmişler." Livvie'ye güvenmemiştim. Rafiq yüzünden beni korumaya çalışacağına inanamayacak kadar hasta olmuşum.

"Yenisini beğendim." Elime uzandı ve dizinin üzerinde tuttu. "Yine olsa yine yaparım Caleb, hem de gözümü kırpmadan. Bu konuda ne hissediyorsun bilmiyorum ama mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Harika bir hayatım var."

"Sanırım bu da bir şey sayılır. Eğer benimle gelmene izin verseydim... Bilmiyorum. Aynı kişi olacağından şüpheliyim. Görüldüğün kadar mutlu olacağından da şüpheliyim." Kendi sözlerim beni duraksattı. Onu geride bırakmakta haklıydım. Geri dönmekte haklı mıydım?

Bana yan gözle baktı. Sırıttı eğleniyormuş gibi görünüyordu ama gözleri intikam vaat ediyordu.

"Paçayı kurtarmış değilsin, Caleb. Beni sınırda silahla bırakmamış olsaydın, ülkeye geri dönmek için olay çıkarmak zorunda kalmazdım. Beni zar zor arıyorlardı bile. yüzden bana 'her şey iyi biter' saçmalığını anlatma."

Beni kıkırdattı.

"Anlaşıldı. FBI'da geçirdiğin zaman nasıldı?" Söyleyecekleri gerçekten ilgimi çekmişti. Geçen yıl bazı yakın temaslarım olmuştu. O zamanlar Pakistan'daki FIA'nın beni bulmaya çalıştığını sanıyordum. Rafiq'in kaybolmuş olmasından ya da *Zahra Bay*'le bağlantılı olmasından hoşnut olmadıklarından emindim. Ülkeye her gittiğimde hayatımla oynuyordum. FBI'ın da beni arayıp aramadığını merak ediyordum.

Livvie yüzüne bir gülümseme yerleştirmeden önce kısa bir an için üzgün görünüyordu.

" konuya geleceğim. Bilmen gereken çok şey var. Öncelikle, beni nasıl bulduğunu bilmek istiyorum. Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum. Adımı tekrar değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Bir kalp atışında tekrar yapmaya ne oldu?" Kışkırttım.

"Aptal olma," dedi ve diziyle beni dürttü. Yenik bir iç geçirdim.

"Meksika'dan sonra senin eski mahallenini denemeye karar verdim." Livvie dehşetle baktı. Ona kimsenin zarar görmediğine dair güvence vermekte gecikmedim. "Kimseyle konuşmadım. Bu riski göze alamazdım. Eski apartmanınızın önünde bekledim ama ailenizin artık orada yaşamadığını hemen anladım." Koltukta Livvie'ye biraz daha yaklaştım. Fark edeceği kadar çok hareket etmedim - en azından hemen fark etmedi. "Haftalarca otobüs durağını araştırmış olmalıyım, sadece umut ediyordum. Geriye dönüp baktığımda bu oldukça aptalcaydı. Neden oraya geri dönersin ki?"

"Eski komşuluğun sonuçsuz kaldıktan sonra arkadaşın Nicole hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Sen sinirlenmeden önce söyleyeyim, ben de onunla konuşmadım. Sadece dizüstü bilgisayarını çaldım."

"Caleb!" Livvie beni uyardı.
Özür dilemeden omuz
silktim.

"Seni bulduğuma sevindin mi? Nerede olduğun öylece ortaya çıkmayacaktı." Bana başka bir yol olduğunu söylemesi için ona adeta meydan okudum. "Sadece senden gelebilecek bir e-posta buldum." Biraz daha yaklaştım. Fark ettiğini sanmıyorum. "Sesin gerçekten üzgün geliyordu. Eyfel Kulesi'ne tek başına gitmekten bahsetmişsin. Biri cüzdanını çalmış. Olayın üzerinden aylar geçti ama hâlâ senin için endişeleniyordum. Beni unutamadığını söylemiştin."

Livvie gözlerini benden kaçırdı. Gözlerinde yaşlar vardı ve yokmuş gibi görünmek için çok çaba sarf ediyordu. Onun bu anıdan dolayı acı çekmesi hoşuma gitmese de, bu benim için iyi bir şeydi. Bizim için bir şans olduğuna inanmamı sağladı.

Boğazını temizledi ve parmağının tersiyle gözlerini sildi. "Ugh! Bu kısmı geçtiğimi sanıyordum. Söz o kadar duygusal değilim. Eskiden olduğum gibi." Gülümsedi. "Sanırım sen beni ortaya çıkarıyorsun. Saçlarını beğendim. Ne kadar uzun?"

"Bu kamuflaj. Geride tutuyorum çünkü omuzlarıma değdiğinde beni rahatsız ediyor." Saçlarını hakkında konuşmak istemiyordum. Uzandım ve yanağından aşağı süzülen gözyaşını topladım. Onu içtim. Bunun onun için bir anlam ifade etmediğini biliyordum. Aksine, daha da utanmış görünüyordu. Ancak, bu benim onun acısını dindirme yolumdu. Bu bir sözdü. Etrafta dolaşp rastgele gözyaşı içmedim. *O kadar* ürkütücü değilim.

Livvie derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Az önceki gerginliğin bir kısmı tekrar mahrem anımıza sızmaya başlamıştı.

"Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor," diye fısıldadı.

Dizlerimiz birbirine değene kadar yaklaştım. Kolumu kanepenin arkasına dayadım ve parmaklarımla saçlarına dokunabildim. Göz kapaklarının kapanışını izlerken içime bir sıcaklık yayıldı.

"Her şey başka bir şeye dönüşme sürecindedir. Bu değişim yasasıdır." Livvie'nin göz kapaklarını açamadan kısaca öptüm. "Ben de başka bir şeye dönüşme sürecindeyim Livvie. Umarım bu iyi bir şeydir, tanıdığın canavardan çok daha farklı bir şey."

"Vay canına!" dedi Livvie. Gözyaşları onu ele geçirmişti ve aramıza mesafe koymak için acele etti. Aceleyle yanaklarını sildi. "Lanet olsun, Caleb. Sen böyle şeyler söylerken kendimi nasıl tutabilirim? Nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum."

Gülümsedim ve geri çekildim. Onu istediğim yerde bulmuştum, ama bundan daha fazlası, ona *ihtiyacım olan* yerde bulmuştum. Geçmiş için beni affedebileceğini kabul edebileceği bir yerde. *Birlikte olmamızın* mümkün olduğu bir yerde.

Sonraki birkaç saat boyunca, onu aramak için satın aldığım birçok uçak biletini anlattım. Neredeyse yetiştiğim ve onu kaçırdığım yerleri. Ona Almanya'dan ve kafeden bahsettim. Bunu duyduğuna pek sevinmemişti ama o sırada ona yaklaştırmaya pek hazır olmadığımı kabul etti. Meksika'daki son günlerimiz hakkında sorular sormaya çalıştı. Dürüst oldum ve ona bu kadar erken konuşmanın benim için çok fazla olduğunu söyledim. Bir noktada ona söyleyecektim. Bundan hoşlanmadı ama bunu soruları geçiştirmek için bir koz olarak kullandı

FBI ve benim hakkımda öğrendikleri hakkında.

Çoğunlukla ikimize de acı veren konulara çok fazla girmemeye çalıştık. Daha çok, aradan bu kadar zaman geçtikten sonra birbirimize karşı nasıl hissettiğimizi keşfetmeye çalıştık. Duygularımız daha belirgin hale geldikçe, geçmişimiz yerine bugünümüzü tartışabildik. Bunu daha çok sevdim. Livvie'nin okula gidişini dinlemek hoşuma gitti. Geleceğinin sonsuz olasılıkları hakkında konuşmasını dinledim ve bu beni... yani her şey hakkında biraz daha iyi hissettirdi. Rafiq'le olanları unuttuğumu söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de, eğer yaşasaydı Livvie'nin geleceğinin o kadar parlak olmayacağını bilmek bana bir nebze teselli verdi.

Saatler çok hızlı geçmişti. Gece sessizliğe gömülmüştü ve birkaç saat içinde şafak sökecekti. Düşüncelerim daha cinsel eğlencelere yönelmeye ve konuşmak cazibesini yitirmeye başlamıştı.

"Geç oldu," diye fısıldadı. Ayaklarını kanepeye uzatmış, dizlerini çenesine kadar çekmişti. Koyu renk gözleri yaklaştırmam için yalvarıyordu. Bacakları tehdit ediyordu

beni uzaklaştırmak için.

Sertleştiğimi, aletimin kalp atışlarımla aynı ritimde zonkladığını hissettim. Felipe'nin Madera'daki çiftliğine ısındım. Onu kırbaçladığım ilk geceyi hatırladım. Başının belada olduğunu biliyordu ve lavabonun altına saklanmıştı. Aynı şekilde kıvrılmıştı, gözleri bana bakıyor, bacakları hafifçe titriyordu. Teslim olmasını sağlamanın heyecanını hatırladım.

Bu anı beni karışık duygularla doldurdu. Onun tacizcisi olmuştum. Ondan vermek istemediği bir şeyi almıştım. Kendimi suçlu hissediyordum. Yine de bu anıya karşı bir düşkünlüğüm de vardı. Livvie'yi keşfetmemin başlangıcı olmuştu. Lavabonun altına sinmişken bile gözleri benimkilerle buluşmuştu. Benimle kelimeler olmadan savaştı. Benim sahipliğimle savaştı. Eskiden olduğum çocuğun hayaletini ilk kez o anlarda görmüştüm. Bakışlarının ardındaki kelimeleri biliyordum: Bedenime sahip olabilirsin ama bana sahip olamazsın.

Onu kendi isteğine boyun eğdirmeye kararlıyken bile ona hayranlık duymuştum. İlk dokunuşumuzda gözlerini kapatmış, cesaretini toplamıştı.

"Bana bak. Bana bakmanı istiyorum."

Sessiz otel odasında, Livvie kısa bir mesafe ötemdeyken, onun gözlerini kırpmadan baktım ve mesajı bir kez daha okudum. Bu sefer istediğimi alamayacaktım. Bu kez onun teslimiyetini kazanmalıydım.

"Bu gecenin bitmesini istemiyorum," dedim. Kendimi olabildiğince açık ifade etmek istedim. Bundan sonra ne yapmaya karar verirse versin sorun değildi.

"Peki... sonra ne olacak?" Elini ağzına ve dudağını hafifçe çekiştirdi. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

"Gördüğüm kadarıyla üç seçeneğin var: Seni eve bırakmamı isteyerek beni çok üzebilirsin. Bana acıyıp geceyi burada geçirebilirsin. Ya da merhamet dileyene kadar seni becermemi istediğini itiraf edebilirsin." Arkama yaslandım ve kollarımı kanepeye doladım. Onun için ne kadar sertleştiğimi, içinde olmayı ne kadar istediğimi görmesine izin verdim.

Sertçe nefes aldı. Yanakları kızardı. Aşağıya doğru hızlı bir bakış, sıkıca kıvrılmış ayak parmaklarını ortaya çıkardı.

"Sen... hâlâ kelimelerle aran iyi." Sesi nefes nefese ama kendinden emindi.

"Sadece senin için ortaya koyuyorum." Ona göz kırptım. Üç seçenekten hangisini seçeceği konusunda kendimden oldukça emindim. Bununla birlikte, kendi sürprizlerini yapmanın bir yolu var.

"Biber gazı hâlâ bende," diye alay etti.

"Sapıkça." Güldük.

Beni istediğini biliyordum. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Öpülmeye hazırlanırken dudaklarını yalayışından, gözlerinin kararmış gibi görünmesinden belliydi. Bir an tereddüt ettim. Benden hangi rolü oynamamı istediğinden emin değildim. Bir yandan, ona ne yapacağını söylemek bana zevk verebilirdi. Kontrolün bende olması hoşuma gidiyordu. Kendi özgür iradesiyle bana itaat edeceğini bilmek hoşuma gidiyordu. Diğer yandan, hakimiyetimin nasıl kabul göreceğinden emin değildim. Yapmak istediğim son şey onu korkutup kaçırmaktı. Ona bir zamanlar başka seçeneği olmadığını hatırlatmak istemiyordum.

"Peki, ne , Pet?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evcil hayvan mı?" Ses tonundaki nazik uyarıya rağmen bu lakattan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Alışkanlık," diye fısıldadım özür dilemeden. *Yavaş ve kolay.*

"Çok fazla kötü alışkanlığın var, Caleb."

"Ama tüm alışkanlıklarım kötü değil, değil mi?" Elimi aletimin üzerine koydum.

Gözleri hareketlerimi takip etti. Yutkundu.

"Hayır. Oldukça hoşlandığımı birkaç kişi var." Gözlerime baktı ve beni esir aldı.

"Anlat," diye önerdim.

"Bana zaman ver, Caleb. Vereceğim. Ama... bu gece? Sadece hatırladığın o korkak kız olmadığımı bilmeni istiyorum." Dizlerini aşağı indirdi ve bacaklarını açtı. Elbisesi altındakini gizliyordu ama elini amının üzerine koyarken verdiği mesaj açıktı.

Kalbim onun baştan çıkarıcılığının etkisiyle düzensiz atıyordu. Kendi elimin altında, sikim fermuarıma doğru gerildi.

"Cesur olduğunu hatırlıyorum," diyebildim boğazımı tıkayan şehvetin ötesinde.

"Kendime dokunmamı izlemekten hoşlandığını hatırlıyorum." Elbisesini kalçalarına doğru çekiştirdi. Kısa, küt tırnakları pürüzsüz teninde belli belirsiz kırmızı izler bırakıyordu. "Ben de seni izlemeyi sevdiğimi hatırlıyorum." Yere doğru kayd ve başını kanepenin koluna yasladı.

Kendimden geçmişim. Ağzım kurumuştur - çok fazla ağzım açık nefes alıyordum. Kalbimin durmaksızın çarpması göğsümü zedelemişti. Aşağılarda, etim kaskatı kesilmişti ve ilk berrak tohum damlacıklarını bırakıyordu.

"İzlemekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum." Öne doğru eğildim ve anında dirençle karşılaştım. Livvie'nin ayağı göğsüme bastırdı ve

Beni kanepeye yasladı.

"Benim yaparız. Ya da hiç yapmayız," diye şakacı bir şekilde tehdit etti.

Bir savaşı karşılaştığımda kazanamayacağımı biliyordum. Başımı saygıyla Livvie'ye doğru eğdim.

"Bunu kabul edebilirim." Önceki duruşuma geri döndüm. "Her hevesinizi bekliyorum." Gülümsememle ona yem attım.

"Güzel." Kadın rahatladı. Parmakları hafifçe amının üzerinde gezindi. "Sen bana seninkini göster... ben de sana benimkini göstereyim."

Hafifçe güldüm. Onunla daha fazla ilgilenmek mümkün olsaydı, buna dayanabileceğimden emin değildim.

"Hmm," diye iç geçirdim ve kot pantolonumun fermuarını açtım. "Hatırladığım kadarıyla utangaçlık *senin* engelindi, benim değil." Pantolonumu hızla çözdüm ve açtım. Sikim havaya kalkarken şehvetim daha da arttı. Ona dokunma dürtüsüne direndim. Livvie'nin nefes nefese kaldığını duymaktan büyük zevk aldım. Hakkını yemeyelim, kendini çabucak topladı.

"Çok güzel, Caleb. İkimizin de başka bir şeye dönüşme sürecinde olduğumuzu biliyorum ama asla değişmeyecek birkaç şey olduğunu bilmek güzel." Dizini kanepeye en yakın yerden kaldırdı. Elbisesi beline doğru yükseldi. Bacaklarını ayırdı ve çıplak amını ortaya çıkardı. İç çamaşırı giymemişti!

Aletime uzandım ve onu sıktım. Kendimi utandıracak bir tehlike içinde değildim; bu dürtü görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Kendimi bir, iki kez okşadım ve elimi bıraktım.

"Çok güzelsin." Kızardı.

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

Bana güzel denmesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama iltifatı kabul ettim. Aklımda çok daha ilginç şeyler vardı.

"Şimdi ne olacak? Dürüst olmalıyım; burada oturup *senin* kendinle oynamanı izleyebileceğimden emin değilim. Kendimi kontrol edemiyorum."

"Beni zorlar mısın?" diye fısıldadı. Parmakları amını ayırdı, ne kadar pembe ve ıslak olduğunu ortaya çıkardı.

"Siktir! Hayır. Ama bu konuda gerçekten çocukça davranırdım." Alt dudağımı dışarı çıkarttım ve o da güldü.

"Aman Tanrım," dedi gülümseyerek. "Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun. Fantezimi mahvetme."

Yüzümü toparladım.

"Özür dilerim. Devam et. Seni başka bir fanteziden mahrum etmek bana düşmez. Sonuncusunu çok sevmiştim." Ağzına baktım ve dudaklarının sikimin üzerinde nasıl kaydığını hatırladım. "Belki onu da yeniden yaşayabiliriz?"

"Belki," diye alay etti. "Eğer oraya gelirim, kollarını kanepeye koyup orada tutar mısın?"

Yutkundum.

"Deneyeceğim." Kollarımı kanepenin arkasına doğru kaldırdım ve kavradım. Kanepenin üzerinden bana doğru ne kadar seksi bir şekilde süründüğünü hatırlayınca yeniden sertleştim. Livvie kendi çapında bir yırtıcı.

Elini göğsüme ilk değdirdiğinde gözlerim kapandı. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebildiğini biliyordum. Ben ondan daha gergin olabilirdim. Elbisesi ağrıyan sikimi okşarken yumuşacıktı.

"Elbisen mahvolacak. Çıkar şunu," diye elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadım.

"Şşşt," diye fısıldadı kulağıma. Teninin kokusu duyularıma sızdı. Kanepeye daha sıkı tutundum. "Aynen böyle istiyorum." Kalçaları benimkilere sarıldı ve ıslak amı aletimle temas etti. Yukarı doğru ittim. Elimde değildi.

"Lanet olsun, Kedicik! Bırak da seni sikeyim." Tüm centilmenliği ve özdenetimi bir kenara bırakmaya hazırdım. Lanet olası kıyafetlerini yırtıp atmaya ve kendimi o kadar derine gömmeye hazırdım ki ayrı insanlar olduğumuzu bile unutacaktı. Beni durduran tek şey Livvie'nin saçlarımı bağlayan bağı çekerken duyduğu ani acıydı. Serbest kaldıktan sonra ellerini saçlarıma gömdü. Başımı geriye doğru çekti ve acı dikkatimi yeniden odakladı. Gözleri neredeyse siyahtı, göz bebekleri arzuyla büyümüştü. Keyif alıyordu. Onu durdurmak istemedim.

Konuşurken ağzıma yumuşak öpücükler kondurdu.

"Lütfen, Caleb. Bana izin ver. Kontrol hâlâ sende." Kalçaları bana doğru hareket etti. Kokusu sikime karşı sıcaktı. "Sen daha büyüksün, daha güçlüsün. Bunu biliyorum. Sana bunu yapmama izin vermen beni tahrik ediyor. Daha önce hiç izin vermemiştin."

O lanet olası kanepeye sıkıca tutundum çünkü birdenbire aramızdaki üstünlüğün neden onun için bu kadar önemli olduğunu anladım. Bu karşılaşma onun teslimiyetini kazanmakla ilgili değildi, kendimi teslim etmekle ilgiliydi. Beni sınıyordu ve ben başarısız olmayı reddediyordum.

"Tamam Livvie." Ağzına karşı nefes nefese kaldım. "Senin yönteminle yapacağız." Dili ağzımı işgal etti ve öpüştük.

"İstersen bana Kitten diyebilirsin. Özledim," diye mırıldandı. Dili tekrar ağzıma girmeden önce cevap vermeme fırsat vermedi. Ona karşı sallandığımda hiç itiraz etmedi.

Sonunda, kendi alaylarından bıkmış gibi görünüyordu. Hızla arkasına yaslandı ve düğmelerini açmak için boynunun arkasına uzandı. Çabucak tamamlandığında, çakıllı meme uçlarıyla tamamlanmış dolgun göğüsleri çıktı. Onlara bakarken dudaklarımı yaladım.

"Bana ver," diye ısrar ettim.

Ellerini omuzlarıma koyarak kendini dizlerinin üzerine kaldırdı. Onun sıcaklığı olmadan aletim soğuk hissediyordu. Sadece göğüslerinin yüzüme değme vaadi hayal kırıklığı bastırmaya yetti. Livvie yumuşak, gülünç derecede yumuşaktı ve göğüslerinin yüzüme değmesi cennetin bu tarafında bir duyguuydu. Önce birine sonra diğerine öpücükler kondurdum, ağzımı meme uçlarına götürmem için verdiği sözlü olmayan işaretleri görmezden geldim. Ben de tam bir baş belası olabilirdim!

"Caleb!" dedi biraz sinirlenerek. Gülümsedim.

"Evet, Kedicik?"

"Lütfen." Göğsünü tuttu ve meme ucunu ağzımda gezdirdi. "Em beni."

Ağzımı açtım ve içine çektim. Tadı kokusundan bile daha güzeldi. Muhtemelen yapmam gerekenden daha sert emdim, şehvetimden duramayacak kadar tahrik olmuşum. Livvie'nin kolları başımın etrafını sarmış, beni daha da yaklaştırıyor, uzaklaşmama izin vermiyordu -gerçi buna hiç niyetim yoktu. Emmemi yumuşattım. Dilimin yavaşça ve tekrar tekrar meme ucunda gezinmesine izin verdim. Daha fazlası için ısrar etmesini sağladım.

Livvie beni baştan çıkarırken yavaş ve çıldırtıcı bir şekilde hesaplıydı. Göğsüme doğru kıvranarak kontrolü ele almam için yalvarsam da, kollarımı durdukları yerden ayırmamam gerektiğini bilmemi sağladı. Önce bir göğsümü, sonra diğerini besledi. Beni izlemekten hoşlandığını hatırlattı. Her ne kadar ikimiz de her şeyin farklı olmasını istesek de, geçmişimiz asla silinemezdi. Yaptığım şeyler için beni cezalandırdığını biliyordum. Cezalara gelince, çok kolay kurtulduğumu biliyordum.

Yavaşça geri çekilerek vücudunu göğsümden aşağı kaydırды ve başını omzuma koydu. Sikime tekrar temas ettiğinde inledi. Vücudumun tepki vermesini engellemeyi başardım. Ben hazırdım. Ben *daha çok*

hazır olmaktan çok. Ona dokunmak istiyordum. Yapamamamın mantıksız hissetmeye başlamıştım.

"Gerginim," diye fısıldadı boynuma doğru.

"Olma. Tek yapman gereken sana dokunabileceğimi söylemek." Zaten bunu yapmaya çok yakındım.

"Hayır. Sana hâlâ kızgınım." Yumuşak bir şekilde güldü.

"Bir keresinde biri bana kan davalarının hayatını yönetmesine izin vermemen gerektiğini söylemişti."

"Muhtemelen seni hiç böyle görmemiştir." Başını kaldırdı ve beni izledi. "İntikamın bu kadar tatlı olabileceğini bilseydi, onu aramaktan asla vazgeçmezdi." Gülümsedim.

"Umalım da öyle olmasın."

Livvie'nin elinin göğsümden aşağıya, kalçalarına ve sikime doğru ilerlediğini hissettiğimde tüm mantıklı düşüncelerimi kaybettim. Çekingen parmaklarının etime dolandığını ve beni amina doğru yönlendirdiğini hissettiğimde başımın geriye düşmesine izin verdim. Çok sıcaktı, çok ıslaktı ve ucunu içine sokmak için gereken basınç ne kadar sıkı olacağını ima ediyordu.

"Livvie," dedim ısrarla. "Lütfen sana dokunmama izin ver." Yumuşak dudakları boğazımı öptü.

"Beni ne kadar özlediğini tekrar söyle." Kalçaları ileri geri sallanıyor, beni daha fazla içine almaya çalışıyordu. İnledi ama zorlandığını kabul etmedi.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Yüzünde zevk ve acı karışımı bir ifade vardı ama gözleri kararlılığını koruyordu. Kalın bir şekilde yutkundum.

"Seni her gün özledim, Kedicik. Her gün. Lanet olası. Gün." Kalçalarımı kaldırdım ve biraz daha içine girdiğimi hissettim.

"Oh! Tanrım!" Öne doğru eğildi ve bana tutundu. "Caleb," diye iç geçirdi. Şimdiden nefes nefese kalmıştı. "Sakin ol. Bunu bir süredir yapmamıştım."

Sözleri beni kısa kesmişti. Kendimi birden kıskanç ve öfkeli buldum. Bunu göstermekte isteksizdim. Öfkelenmeye hakkım yoktu ama bunun bir önemi de yoktu, öfkem oradaydı. Hareket etmeyi bıraktım.

Livvie nefesini topladı ve yavaşça tekrar bana doğru sallandı. Vücuduna daha fazla girmenin bana verdiği zevki görmezden gelmeye çalıştım. Bana gülümsedi ve ben kaşlarımı çattım.

"Kızma, Caleb." Aletimin üzerinde biraz yukarı kaydı ve aşağı inerken vücut ağırlığının beni daha derine itmesine izin verdi. İçimden kaçan iniltiyi durduramadım. "Seni kastetmişim. Senden beri değil."

Göğsüm aynı anda genişleyip daralıyor gibiydi. Barbarcaydı, bencildi ama yine de umurumda değildi. Livvie bana aitti. Evet, ondan sonra başka kadınlarla da birlikte olmuşum. Kalbimde onların hiçbir değeri yoktu. Sözümü tutmadım ama yine de teslim oldum. Livvie'nin üzerimdeki gücüne teslim oldum. Kontrolümde yarattığı tahribata teslim oldum. Bir elimi kaldırdım ve Livvie'nin yüzünü kendime doğru çektim. Onun içinde olmak istiyordum. Bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi dilimin ağzında, sikimin de vücudunda olmasını istiyordum.

Vücutlarımız içgüdüsel olarak birbirine doğru hareket ederken birbirimizin ağzına doğru inledik. Diğer kolumu kanepeden kaldırdım ve Livvie'nin beline doladım. Onu kendime doğru bastırmıştım. Fethetmek için ilkel doğama boyun eğdiğimde karanlık bir heyecan içime aktı.

Onu öpmeyi bıraktım ve dizlerimi büküp içine girerken onu hareketsiz tuttum. Haykırdığını duydum ama durmamı istemedi. Kolları başımın etrafına sıkıca sarılmıştı. Tekrar ve tekrar soktum, ta ki sonunda bütün bedenimi onun sıkı sıcaklığının içinde hissedene kadar.

Konuşmaktan aciz hissediyordum. Onu çok uzun zamandır istiyordum. Uyku saatlerimde onu hayal etmiş, uyanırken de onun için yanıp tutuşmuşum. Uzun zamandır arzuladığım şeye nihayet sahip olmanın verdiği yoğun sevinç ve memnuniyetle kıyaslanabilecek hiçbir şey söyleyemezdin. Hiçbir şey ama-

"Seni seviyorum."

O kelimeleri söylemeye niyetim yoktu. Bunları duymaya hazır olmadığını biliyordum. Ancak, gidişini izlediğim andan beri ona söylemek için bekliyordum ve bunu bir dakika daha tutamazdım.

Livvie gözyaşlarına boğuldu ve gözlerimle buluşmamak için beni göğsüne daha sıkı tuttu.

"Durma," diye hıçkırdı. Vücudunu hareket ettirdi, benim de ayak uydurmamı gerektiren bir ritimle kendini sikimde aşağı yukarı kaydırды. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Görünüşe göre yeterince şey yapmış ve söylemişim, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım: Bana söyleneni yaptım.

Livvie'nin göğsüne o kadar yakın bastırmıştım ki, tekrar göğüslerine giden yolu bulmak kolay oldu. Ağzımı meme uçlarından birinin etrafına koydum ve önceki ilgime devam ettim. İki elimle kıcını avuçladım. Hıçkırıklar yerine inlemeler ve iç çekmelerle ödüllendirildim. Bu sırada amının beni daha fazla içine almaya çalıştığını hissettim. Islaklığı bir süre sonra daha rahat geldi. Kasları gevşedi. Daha hızlı hareket edebiliyor, daha sert itebiliyor ve her ileri itişte daha derine inebiliyordum. Taşaklarımın ıslaklığıyla temas eden sesi

Eti, üstümdeki iniltileri, etrafımı saran sıcaklık ve gerginlik - hepsi beni krizime doğru teşvik etti.

"Daha fazla, Caleb. Tanrım, lütfen!" Sözleri tiz bir yalvarış gibiydi. Hareketleri çılgınca ve birbirinden kopuktu. Gelmeyecek bir orgazmın peşindeydi ve sonra çok sert ve hızlı bir şekilde geldi.

Onu doruk noktasına kadar becerdim. Amı etrafımda kasıldı, kasları sertleşti ve sesleri yavaşlamam için bana yalvardı. Yavaşlayamadım. Orgazmı yatışana ve bana karşı gevşekçe yığılana kadar ona vurmaya devam ettim.

"Lütfen Caleb," diye kulağıma doğru soludu. Göğüsleri terlemişti ve göğsümde kayıyorlardı. Kazağımın altında ben de ter içinde kalmıştım. Çıkarmak için durmayacaktım. "Yavaşla." Hassas olması gerektiğini biliyordum, özellikle de o kadar sert boşaldıktan sonra. Kendimi yavaşlamaya zorladım. "Evet," diye memnuniyetle iç geçirdi, "Bunu sevdim. Beni böyle becer."

"Sik demeyi kes," diye nefes nefese kaldım. "Yoksa ." Kıkırdadı.

"Özür dilerim. İçimi dışıma çıkarıyorsun." Dudaklarıma doğru yol buldu ve beni öptü. Bir süre sonra hareketleri benimkilerle aynı ritme girdi. Ben yukarı iterken o da aşağı itti. Ben geri çekilince o da aynı güçle bana karşılık verdi.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandım ağzına karşı. Miyavlayan iniltisinden ve hızını artırmasından zevk aldım. Onun sessiz reddini unutmamıştım. Gerçeği söylemek gerekirse, bu çok acıtmıştı, ama bu konuyu açmanın zamanı olmadığını biliyordum. O hatayı çoktan yapmıştım.

"Becer beni," dedi sert nefesler alarak.

"Yalvar bana," dedim. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi.

"Lütfen, Caleb." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. Eğer ben ilkel doğamı bulduysam, Livvie de kendi doğasını bulmuştu. İhtiyacı apaçık ortadaydı. Şehveti sarhoş ediciydi. "Lütfen beni o kocaman sikiyle becer. Boşalmanı izlemek istiyorum." Gözlerini kapattı ve vücudunu daha sert ve daha hızlı hareket ettirdi.

Beni nasıl zorlayacağını kesinlikle biliyordu. Sadece pişman olmayacağını umuyordum. Bizi kanepeden kaldırıp onu sırt üstü yatırırken bir kolumla onu tuttum. Sonunda kazağıma uzandım ve çıkardım. Bu sırada kot pantolonumu dizlerime kadar indirdim. Onun bir anlık direnişi oldu ama ben kendimi sonuna kadar içine ittiğimde hızla buharlaştı.

"Tekrar, Kedicik. Yalvar bana." Bir kolumla dış uyluğunu tutarak onu becerirken kendimi izledim. Hatırladığım sözler beni gülümsetti. Pembenin doğru tonundaydı. Yukarı baktım ve göğüslerinin itişlerimin ritmine hareket edişini izledim.

"Lütfen, Caleb."

Kendimi daha fazla tutamadım ama içine boşalmam gerektiğinden emin değildim.

"Nereye gelmemi istiyorsun?"

Livvie'nin gözleri yoğunluğuyla beni delip geçti. "Nereye istersen."

Karar verme şansım olmadan beni vurdu. Taşaklarım sıkılaştı ve boşalmaya başladım. Livvie'yi izlemeye çalıştım ama gözlerim açık kalamıyordu. Boşalmanın, Livvie'nin bedenine kabul edilmenin hissine kendimi kaptırmıştım.

Kendi dışımda bir yerlerde Livvie'nin konuştuğunu biliyordum. Orgazmım yavaşça yatışana kadar onu net olarak duyamadım. Gözlerimi açtım ve aşağıya baktım. Eli aramızdaydı, birleştığımız yere dokunuyordu.

"Benim," dediğini duydum. Hiçbir şey daha doğru olmamıştı. "Senin" dedim.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O gece bir rüya gördüm.

Rafiq bir masadan bana baktı. Korkudan titriyordu. Yüzü yara bere içinde ve kanlıydı. Sakin bir şekilde konuştu.

"Kız için ben mi?"

Utanç duygumun hemen ardından bir sevgi dalgası geldi. Bu duygu kısa sürede eski bir öfke, ölüm çok daha iyi bir seçenekken beni hayatta tutan bir öfke tarafından istila edildi.

"Hayır. Sadece kız için değil. Sen... seni sevmemi sağladın. Bana ihanet ettin."

Refik kahkaha attı, yüksek sesle ve zengin bir kahkaha, sonra kahkahası gürültülü öksürüklere dönüştü.

"Yine ihanet. Sende hep ihanet var, *Khoya*." Sözleri zihnimde sanki yeniden ete kemiğe bürünmüş gibi canlandı. "Yalan söylüyorsun, evlat. Beni sevmeni ben sağlamadım. Kimse aşkı zorlayamaz. Senin verdiğini ben kazandım."

Elimde bir bıçak tutuyordum; tuttuğumu biliyordum. Ancak, rüyaların doğasında olduğu gibi, bıçağı onun kalçasına saplamaya çalıştığım da kayboldu. O kadar çok öfke, o kadar çok hiddet vardı ki, koyacak yerim yoktu. Rafiq bunu eğlenceli bulmaktan öte nefretimi körüklüyordu.

"Kalbine bir kurşun sıktığımda sana hak ettiğin her şeyi verdim!" Rafiq gülerken kan öksürdü.

"Sen benim yetiştirdiğim adamsın." Yavaşça kahkahası azaldı ve bana sevgiyle baktı. "Cesedimi yıkadığını biliyorum. Beni yasalara uygun olarak gömdüğünü biliyorum. Benim için ağladığını biliyorum."

Bunları yaptığımı bilmesinin hiçbir yolu olmadığını bilmesine rağmen sözleri beni yaraladı. Daha da kötüsü, doğru olduklarını bilmek acı veriyordu.

"Neden ölmüyorsun?" Zehirle sordum. Rafiq hınzırca gülümsedi.

"Beni öldüremezsin, *Khoya*. Bir daha olmaz. Tek bildiğin benim. Ben senin annemim. Ben senin babanım. Ben senin kardeşimim. Ben senin arkadaşınım. Her zaman burada olacağım. Benden asla kurtulamayacaksın."

Her ne kadar bundan nefret etsem de, rüyalarım da ağlamakta özgürdüm ve ağladım da.

"Bütün bunları bana nasıl yapabildin? Çocukluğumu çaldın. Kaderimi çaldın."

Rafiq, aniden serbest kalarak yan tarafına yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Yüzündeki morluklar iyileşmiş ve vücudunda sihirli bir şekilde giysiler belirmişti.

"Seni rahatsız eden bu değil Caleb. Sana ihanet ettim, evet, ama beni bu yüzden öldürmedin, değil mi?" Utancımı düşünürken ona bakamadım. "Beni yine de öldürecektin. Beni öldürecektin çünkü kızın gitmesine izin vermemin tek yolu buydu. *Bana* ihanet ederdin, *Khoya*. O kadar da farklı değiliz ve seni yiyip bitiren de bu." Bir elini kaldırdı ve gençken yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. Göğsüm ağrıyordu.

Onu tüm gücümle ittim ve masanın üzerinden yere düşürdüm. Havaya sıçradım ve üstüne düştüm. Ona yumruk attım. Tekrar tekrar. Yumruklarım etkisiz kalıyordu; onu öldüresiye dövmek için gereken gücü bulamıyordum. Taktik değiştirerek boynunu ellerimle tuttum ve canını sıkmaya çalıştım.

Rafiq'in manyak bakışları üzerimdeydi.

"Ben burada bir tanrıyım! sen yaptın."

"Geber! Geber! Geber! Senden nefret ediyorum! Keşke hayatta olsaydın da seni tekrar öldürebilseydim!" Parmaklarımı gözlerine soktum, parmaklarıma kan sızdıkça sertleşiyordum. Refik bu sefer benimle savaşmaya çalıştı. Elleri beni itti, bacakları çırpındı ve beni uzaklaştırmaya çalışırken vücudu büküldü. "Seni öldürebilirim, Rafiq. Sen bir tanrı değilsin. Senin için hiçbir şey hissetmiyorum."

Rafiq'in vücudu hareketsiz kaldı.

"Efendim?" Arkamdan bir ses duydum. Döndüm ve Livvie'yi gördüm. Yere kadar uzanan beyaz bir bornoz giymişti. Saçları dağınık ve düzensizdi. Boğazına bir köle tasmalı takmıştı. İçime ezici bir suçluluk dalgası çarptı.

"Livvie? Bakma!" Başımı Rafiq'e doğru çevirdim. Cesedi ortadan kaybolmuştu. Sadece büyük bir kanlı leke kalmıştı. Ellerim kan ve irin içindeydi. Ellerimi kalçalarımın sildim ama kan temizlenmiyordu. "Bakma," dedim ve yine hıçkırarak ağlamaya başladım. "Bakma."

Livvie'nin ayak sesleri yaklaştı ve kollarının omuzlarımı saran ağırlığını gerçekten hissedebiliyordum. Sıcaklığı sırtıma iniyordu.

"Sorun değil, Usta. Bunu neden yaptığınızı biliyorum. Kim olduğunuza yardım edemezsiniz." Eğildim ve onun ağırlığı da beni takip etti.

"Bakma."

Hayatımızı tanımlayan anlar vardır. O zamanlar, benimkilerin çoğu öldürdüğüm ya da köleleştirdiğim insanlardan oluşuyordu. Bu konuda bir şeyler yapmıştım.

Köleleri. Cinayetleri geri alamazdım. Geri almak da istemedim. Ancak, bilinçaltım haklı cinayete olan inancımdan hoşnut değildi. Bilinçaltım, bundan biraz fazla zevk aldığını söylüyordu. Böyle bir ihanete alışmış biri için biraz fazla "uyumlu" biriydim.

Uyandığımda Livvie'nin vücudunun bana sarılmış olduğunu gördüm. Göğsü sırtıma bastırılmıştı ve kolu imrenerek göğsüme yaslanmıştı. Sıcak nefesi boynumda geziniyordu. Kendi kendime gülümsedim. Şu ana kadar onunla geçirdiğim her an bir öncekinden daha iyi görünüyordu.

Göğsümde panik vardı ama kâbuslara alışmıştım. Ben hiçbir şeye uyum sağlayamam. Rüyadan daha korkutucu bulduğum şey, kafamın içinde Livvie'nin gitmesine asla izin vermeyeceğimi söyleyen sestir. *Benim. Sonsuza kadar benim.*

Memnuniyetle iç geçiriyorsanız, ya hasta bir pisliksiniz ya da durumun ciddiyetini kavrayamıyorsunuz. Artık öldürmesem de, ben bir katilim. Aşık bir katil çok tehlikeli bir şeydir.

Hafifçe güldüm çünkü Livvie beni kucaklıyordu.

"Mmm," diye iç geçirdi. Parmakları göğsümü okşadı. Daha da yaklaştı, dudakları boynumu buldu ve uykulu bir öpücük bıraktı. Koluna uzandım ve parmaklarımla okşadım.

"Uyanık mısın?" Fısıldadım. Tekrar uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Aletim sertleşmişti ve Livvie çok fazla yumuşaktı.

"Hayır," diye homurdandı. Kıkırdadım.

"Eğer uyanık değilsen, kahvaltıda amını yiyemem." Arkamda kıkırdandı. Ayağı bacağımı okşadı.

"Seni daha önce hiç durdurmadım." Bana karşı dalgalandı.

"Ah?" Kolunu tuttum ve yuvarlandım. Göğüsleri çıplak göğsüme karşı sıcak hissediyordu. Sikimi kalçalarına doğru kaydırıldığında kalçalarının ipeksi hissi çok hoşuma gitti. "O zaman kendime yardım etmemin bir sakıncası var mı?" Dudağını ısırды ve gülümsememeye çalıştı. Uyanık olmaktan çok daha fazlasıydı ama uyuyormuş gibi davranmaya kararlıydı. Ruju solmuştu ama kırmızı lekesi kalmıştı. Uzun saçlarının dağınıklığını bir kenara bırakırsak, bir gece önceki tanrıçanın her bir parçasına benziyordu.

"Mmmmyeah," diye mırıldandı.

"Kimseyi kandırmıyorsun," diye fısıldadım boynuna doğru. Cevap vermedi.

Kendi saçımı yüzümden uzaklaştırdım. Livvie biz uyumadan önce onunla oynuyordu ve ben de onu tekrar zahmetine girmemiştım. Saçlarım

Sinir bozucuydu ama İsviçre pasaportuyla seyahat ediyordum ve bu da öyle görünmeme yardımcı oluyordu. Nasıl kullanacağımı bilmesem de sık sık bir snowboard ile seyahat ederdim.

Yüzümü boynuna gömdüm ve içime çektim. Başı diğer tarafa düştü ve boğazını açık bir davetle bana gösterdi. Altımda bacakları açıldı. Sikimin başı kalçalarının ipeğini ıskaladı ama çarşafı sürtünerek tehlikeyi atlattı. Yakında onun sıcaklığına geri dönecektim, acelem yoktu. Livvie'nin boğazının uzun çizgisini öpmek için zaman ayırdım. İnledi ve bana karşı dalgalandı. Ayakları dizlerimin arkasını buldu ve sürtündü.

"Bu iyi hissettiriyor," diye iç geçirdi.

"Şşş, uyuyor olman gerekiyordu. Sana yolumu gösteriyorum." Başparmağımla meme ucunu sert bir çakıl taşı haline gelene kadar izledim.

"Peki, benden biraz daha hızlı faydalanabilir misin?" Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Meme uçlarını emmemi isteme niyeti çok açıktı ama bunu görmezden geldim. Başka bir restoranda rezervasyon yaptırmıştım bile.

"Ağzını tıkamak zorunda bırakma beni," diye tehdit ettim. Ondan sözel olmayan bir tepki geldi, belki hafif bir gerilme, ama bunu düşünemeyecek kadar başka bir şeyle meşguldüm. Göğsünden aşağıya doğru öpüp emdim ve dilimin ucuyla meme uçlarını kızdırmak için kısa bir süre durdum. Baskımı hafif tuttum. Emmedim ya da yalamadım. Güneye doğru yoluma devam ederken havanın alayımı yapmasını istedim.

Livvie'nin elleri saçlarımın arasına girdi ve saçlarımı avuçladı. Canımı yaktı. Eğer onu geçici gidon olarak kullanacaksa kesmem gerekebileceğine karar verdim. Yine de onu suçlayamazdım. Onun saçlarını tutmayı ben de seviyordum. İntikam almanın daha eğlenceli olacağına karar verdim (ve kimsenin ölmesi gerekmiyordu, bu da bir bonus oldu).

Sonunda, hızlanmamı istiyorsa, hızlanacağıma karar verdim. Zaten çok uzun süre beklemiştim. Ellerine uzandım ve parmaklarını saçlarımdan ayırdım.

"Bunları biraz daha az tehlikeli bir yere koyalım," diye fısıldadım gergin karnına doğru. Bir elimi kalçalarının iki yanında tutarak onları oraya sabitledim ve kendimi aına doğru kaydırdım. Hiç tereddüt etmeden ağzımı onun üzerine koydum.

"Caleb!" diye haykırdı. Ayaklarını yatağa bastırdı ve ağzımdan uzaklaştı. Onu bileklerinden tekrar aşağı çektim ve klitorisine saldırmaya devam ettim.

Ona karşı inledim. Yüzümde kıvrınmasını seviyordum ve şimdiden kayganlaştığını hissedebiliyordum. Dilimle iç dudaklarının izini sürdürdüm. Çok geçmeden bileklerini kavrayışımı ve ayaklarını yatağa bastırarak kendini daha da yakınlaştırdı. Dilimi içine sokmamı istiyordu... ve ben de hazır olduğumda sokacaktım. Bu arada onun kokusunun ve tadının tadını çıkarıyordum. Bazı erkekler amcık yemez. Bence o erkekler amcıktır.

Livvie'nin klitorisini ağzıma aldım ve sertçe yaladım. Tırnaklarını bileklerime geçirdiğinde acıyla ödüllendirildim. Yeniden bir araya geldiğimizden beri oldukça alıngandı. Tokatlanmışım, dalga geçilmişim, biber gazıyla tehdit edilmişim, saçlarım çekilmişti ve sonra kan çektiğinden oldukça emindim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama ateşe ateşle karşılık vermeye karar verdim. Parmakları çözülene ve bir sızlanma sesi çıkarana kadar bileklerini sıktım.

Bileklerini bıraktım ve topuklarımın üzerine oturdum. Livvie'nin bacakları ardına kadar açıldı, göğsü uyarılmışlıkla kabarmıştı ve ıslak amı sikilmek için yalvarıyordu. Ellerini oynatmamış olması da dikkatimden kaçmamıştı. Sanırım bu beni her şeyden çok tahrik etmiş olabilirdi.

"Ters çevir. O seksi kıcını havaya kaldır." Heyecanımı bastırmak için yutkundum.

"Evet, Caleb." Karnının üzerine yuvarlandı ve hemen tanıdığım bir duruş benimsedi. Bunu ona ben öğretmiştim.

Biri sikimi okşamış ve koro halinde göğsüme yumruk atmış gibi hissediyordum. Manzaranın tadını çıkarmak yanlış mıydı? Değişmediğimi mi düşünüyordu? Onu böyle emirlere itaat etmeye zorladığım için pişman olduğumu biliyor muydu? Neden bu kadar tahrik olmuşum? Hâlâ onu kırmaktan zevk alan aynı adam mıydım?

Etik ikilemlerin zamanı değil, göt herif.

Düşüncelerimden sıyrılarak bir elimi Livvie'nin sırtının alt kısmına koydum ve diğer elimle sikimi tuttum. Sikimi onun kaygan açıklığına hizaladım ve yarısına kadar içine soktum. Geri çektim ve tekrar soktum. Kalçalarım kıcıyla buluşana kadar durmadım. Livvie haykırdı ve elleriyle çarşafı yumrukladı.

"Tanrım!"

Elimi omurgasında gezdirip onu aşağı bastırdım. Kalçalarımınla onu kıcına doğru ittim. İkimizi de şehvet çılgınlığına sürükleyen kısa hamlelerdi bunlar. Eğildim ve kulağına fısıldadım.

"Hoşuna gitti mi?" İnledi ama cevap vermedi. Bu beni öfkелendirdi. Kaçan bir tavşanı yeni fark etmiş bir çitayı anımsadım. Sarıldım

Bir kolumu Livvie'nin altına soktum ve bir avuç memesini yakaladım. Yüzüne o kadar yakındım ki, kendimi ona daha sert çarparken her küçük nefesten, inlemeden, iç çekmeden ve sızlanmadan zevk alıyordum. "Sana bir soru sordum. Hoşuna gitti mi?"

Dudağını ısırdı ve gözleri sıkıca kapandı. Eğleniyor olmalıydı çünkü ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Bana cevap vermeyi reddetti. Bu durum kafamı karıştırmaya başlamıştı. Bir gece önce ona onu sevdiğimi söylemişim ve o tek kelime bile etmemişti. Bu durum rahatsız ediciydi ve eğer beni kızdırmaya çalışıyorsa, işe yaradığına karar verdim.

Ağırlığımı onun üzerinden kaldırdım. Kalçalarını kavradım ve ritmimi yavaşlattım. İçine girip çıkarken kendimi izlemek için aşağıya baktım. Gerçekten de sıırıslam olmuştu. Utangaç küçük göt deliği beni çağırıyordu. Bir sonraki hareketimin onu konuşturup konuşturmayacağını merak ederken .

Başparmağımla büzülmüş deliğin izini sürdürdüm. Kalçaları sarsıldı ama sonra sakinleşti. Bir çentik daha attım ve

Başparmağım kıcının içine doğru bastırıyor.

"Buna ne dersin, Pet? Bu seni konuşturacak mı?"

"Mmm."

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?" Daha az sinirlenmeye başladım. Hoşuna gitmişti. Beni istiyordu. Ona yaptığım şeyleri istiyordu. Ama henüz bilmediğim nedenlerden dolayı bunu açıkça söyleyemiyordu. *Belki de söylemiyormuş gibi yaparak tahrik oluyordu.* Bu düşünceyi uzaklaştırmak için başımı sallamak zorunda kaldım. O anda düşünmek için çok fazlaydı. Başparmağımı çektim ve Livvie'nin kalçalarını tuttum. Aletimin etrafında titreyip ürperdiğini hissedene kadar ona sertçe saldırdım. Tekrar içine boşaldım ve yanındaki yatağa .

"Tanrım, açlıktan ölüyorum! Kahvaltı etmeyi çok istiyorum," diye mırıldandı Livvie çarşaflara doğru. Alnı terli saçlarıyla sıvanmıştı. Güldüm.

"Konuşuyor!" Saçlarını alnından ittim ve dokunuşumun tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Ne tuhaf bir çift olmuştuk.

"Bir an için gelmek mi yoksa krep yemek için kaçmak mı istediğimi bilemedim." Bana gülümsedi. "Kesinlikle bir kızdan bunu çıkarıyorsun."

"Hmm, ben de biraz geri koydum." Göz kırptım. "Yaklaşık on beş dakika içinde buradan ayrılmamız gerekiyor. Geç uyuduk." Bunun bir sorun olmayacağını biliyordum ama yine de Livvie'ye zor anlar yaşatmak hoşuma gidiyordu.

"Lanet olsun. Duş almak için neredeyse hiç zamanım yok ve sadece dün geceden kalma kıyafetlerim var." Ters döndü ve tavana doğru ofladı. Yan döndüm ve dirseğimin üzerinde doğruldum.

"Benim daireme gidebiliriz. Yakındır."

"Ne kadar yakın?"
Sırıttım. "Yandaki
kapı." Gözleri kocaman
oldu.

"Seni pislik!" diye güldü. "Bir evin olduğunu sanıyordum."

"İnsanlar 'evime gel' diyor. Bu gerçekten bir evde yaşadıkları anlamına gelmez. Ben otelde yaşıyorum... ama bu odada değil. Kurnaz olduğum için beni suçlayamazsın. *Ve...* oda servisi sipariş edebiliriz." Genişçe gülümsedim ve cevabını bekledim.

Kadınları doğru yatırdıktan sonra onları bu kadar uyumlu yapan hormonlara şükürler olsun, çünkü kabul etmesi için gereken tek şey buydu. Ayrıca... krep.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kreplerimizi yedikten (ve bazı ilginç vücut bölgelerine aşırı miktarda şurup döktükten) sonra Livvie bana evine gidip işe hazırlanmak zorunda olduğunu söyledi. Bu konuda pek mutlu değildim ama samimi olmaya ve ona biraz normallik hissi vermeye karar verdim. Çok fazla seks yapmış ve umursadığımdan daha fazla konuşmuştuk ama aramızda hâlâ çözülmemiş pek çok şey vardı. Livvie ile işim çok zordu. Onu eve götürmeme bile izin vermedi.

"Eve taksiyle gidebilirim. Oraya gittiğimde acelem olacak ve seni görmezden gelirsem kendimi kötü hissederim." Ayakkabılarını giyerken bana gülümsedi. "İşten çıktığımda seni arayabilir miyim? Pazartesi olduğu için gece yarısından biraz önce olur."

Hâlâ yataktaydım ve çıplaktım. Duştan sonra giysilerimi giyme konusundaki sessiz protestomun bana eşlik etmesi için ona ilham vereceğini ummuştum ama işe yaramadı. İtirafım hakkında hâlâ bir şey söylememişti. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla geriyordu.

"Beni neden terk ettiğini hâlâ anlamıyorum. Sensiz hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun."

Bana tekrar gülümsedi ve yatağa doğru yürüdü. Eğildi ve beni yanağımdan öptü.

"Sana güveniyorum." Ben onu tekrar yatağa sürükleyemeden uzaklaştı.

"İç çamaşırı giymemişsin," diye takıldım. İsteyeceğim son şey onun bir taksi şoförüyle başının derde girmesiydi.

"Hayatta iki kez kaçırılma ihtimalinin oldukça düşük olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" Ses tonu alaycı bir ifade taşıyordu ama sözlerinde kızgınlık kokan bir yan vardı.

Tek yapmak istediğim ona artık bu saçmalıklara katlanamayacağımı söylemekken kendimi gülümsemeye zorladım. Bunu hak ettiğimi biliyordum. Onun verdiğiinden çok daha fazlasını hak ediyordum. Zaten düşmüşken insanların beni tekmelemesine izin vermek benim doğamda yok.

"Sanırım haklısın. Ararsan burada olacağım." Yataktan kalktım, onu başının üstünden öptüm ve işemek için banyoya girdim. Kapının kapandığını duydum.

Meşgul olarak aklımı Livvie'den uzak tutmaya çalıştım. Kitap okudum. Lamborghini'yi iade ettim. Yemek yedim. Yerel ve yerel olmayan

uluslararası haberler. Niyetim ne olursa olsun, düşüncelerimin tekrar Livvie'ye yönelmesi uzun sürmedi.

Bir gece öncesini ve sabahki aceleci çıkışını düşündüm. Düşüncelerden biri beni gülümsetti; diğeri ise beni alarma geçirdi.

Livvie'nin dairesi okuluna yakındı. Kampüsü ve mahalleyi araştırdım. Suç oranı nispeten düşüktü. İnternet onun üniversitesindeki cinsel saldırı hikâyeleriyle dolu değildi. Ancak üniversitenin böyle bir bilgiyi isteyerek vereceğinden şüpheliydim. Daha sonra kendim araştırmak üzere aklıma bir not aldım. Livvie'nin çok kolay güvenme eğilimi vardı.

Durum tespiti çoktan yapmış ve komşularını araştırmıştım. Livvie'nin koridorunun karşısındaki adam bir yıl önce aile içi şiddetten tutuklanmış ama o zamandan beri başı belaya girmemişti. O sırada bir kız öğrenciyle birlikte yaşıyormuş. Onu da yakından takip ediyordum.

Saat 10:30 gibi duş aldım.

Bir saat sonra şampanya getirdiler.

Gece yarısına doğru telefonun her an çalmasını bekliyordum.

Her geçen dakika, içimdeki boşluğun canlı ve iyi durumda olduğunu fark ettim. Gelişiyordu. Yeni bir tür mutsuzluğun tadına varmıştı, umudun. Kendime böyle bir duyguya izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Eski anılar bana bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlatırken, boşluk bununla besleniyordu. Umut ve korku aynı madalyonun farklı yüzleridir. Livvie'yi özlemekten, onun istediği adam olabileceğimi ummaya geçmiştim. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Livvie ile temasa geçmeden önce aklımda her türlü senaryoyu gözden geçirmiştim. Ancak onun bana karşı pasif agresif davranışı bunlardan biri değildi. Benim zihnim daha çok sorun/çözüm odaklıdır. Bana kızgın mısın? Bağır bana. İstiyorsan yumrukla beni. Lütfen bana tatlı tatlı gülümseyip, hiçbir şey yokmuş gibi davranıp sonra da beni hayal kırıklığına uğratmayın. Bir şey söylemeden önce, evet, sözlerimin ne kadar ironik olduğunun farkındayım. Livvie'yle kendi payıma düşen akıl oyunlarını oynadım. Bu diğer tarafta olmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyor. Hiçbir erkek sevmez.

Dairesine gitmek için taksiye bindim. Kapının hemen dışında bir düğme duvarı ve bir hoparlör paneli vardı. Biri beni içeri çağırana kadar parmağımı düğme sütununda gezdirdim. Hoparlörden gelen sersemletici hakaretleri duymazdan geldim. "S. Cole" yazan düğmeyi görmezden gelmeye özen gösterdim.

Beşinci kata çıkan asansör buz gibi bir hızla ilerliyordu. Düşünceler aklımdan geçiyor, her biri beni farklı duygularla bombardımana tutuyordu. Livvie'nin katına varana kadar geçen sürede ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım konusunda onlarca kez fikrimi değiştirmiştım.

Geri dönebilir, otel değiştirebilir ve nereye gittiğimi merak etmesine izin verebilirdim. Kapısına vurabilir ve koridorda olay çıkarabilirdim. Kapıyı açtığında onu iterek geçebilir ve bana cevap verene kadar gitmeyi reddedebilirdim. Ona kendini becermesini söyleyip gidebilirdim.

Yapabilirim.

Ben olsam yapmazdım.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım. Kalbim kesik kesik atıyor ve nefeslerim boşlukları dolduruyordu. Tehlikeli durumlardan payıma düşenden fazlasını yaşamıştım ama çok azı beni fiziksel olarak bu kadar etkileyebilmişti.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Küçük bir zincir tamamen açılmasını engelliyordu. Livvie'nin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü aralıktan bana baktı. Öfkem buharlaştı ve korkum filizlendi.

"İyi misin? Aramadın."

Livvie bakışlarını kaçırdı ve kapıyı yüzüme kapattı. Kapı yeniden açılmadan hemen önce zincirle uğraştığını duydum ve bana içeri girmemi işaret etti. Yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledim. Gözlerimin dairesinde dolaşmasına izin verirken Livvie'nin dünyasına hiç girmediğimi fark ettim. Onun tüm farklı yönlerini bilmiyordum. Mavi bir kanepe ve sıçrama şeklinde bir sehpa vardı. İçi şeffaf bilyelerle dolu bir vazoun içinden sahte turuncu papatyalar sarkıyordu. Duvarlarını çerçeveli posterler süslüyordu: *Interview with a Vampire*, *The Crow*, *The Social Network*, *Inception*, dört farklı renkte plaktan oluşan bir poster ve erdemleri çikolataya benzetilen yarı çıplak bir adam.

Kendimi bariz bir şekilde yersiz hissettim. Livvie gençti. Filmlere, müziğe ve erkeklere önem verirdi. Parlak renkleri tercih ederdi. PlayStation'ını gördüğümde gülümsedim. Bir dizi baget, bir mikrofon ve plastik bir gitar televizyon sehpaasına sıkıştırılmıştı. Livvie'nin şarkı söylemeyi mi sevdiğini yoksa enstrümanlardan birini mi tercih ettiğini merak ettim. Kiminle çaldığını merak ettim ve her zaman birlikte olduğu çiftin en olası kişi olduğuna karar verdim. Onu benim bilmediğim yönleriyle tanıyorlardı. Bu beni kıskandırdı.

"Özür dilerim," dedi Livvie yan kapıya doğru yürürken. Üzerinde oyuncak ayılar olan pembe bir bornoz giymişti. Onun için asla böyle bir kıyafet seçmezdim. Onu balkonuna kadar takip ettim ve bir sigara yakmasını izledim. "İşten geç çıktım ve senin de muhtemelen

uyuyor." Derin bir nefes aldı ve iyi bir sigara içicisinin işareti olarak dumanı yumuşak bir şekilde dışarı bıraktı.

"Ne zamandır sigara içiyorsun?" diye sordum. Gözetimim sırasında onun sigara içtiğini fark etmemiştim. Gülümsedi ve alaylı bir şekilde alay etti.

"Bu konuda bana bok mu atacaksın?"

"Hayır. Hepimizin kötü alışkanlıkları var." Sigara konusunda bir şeyler yapacaktım ama o anda bu konuya girmeme gerek yoktu. Başını bana doğru çevirdi ve sırttı.

"Tüm alışkanlıklarım kötü
değil." Tedirginliğime
rağmen gülümsedim.

"Oldukça hoşlandığım birkaç kişi var," diye alıntı yaptım. Yaklaştım ve saçlarını alnından uzaklaştırdım. Ona dokunmak hoşuma gidiyordu. Onun yaşadığını kendime hatırlatmak hoşuma gidiyordu. Beni rahatlatmak için gözlerini kapattı ve dokunuşumun tadını çıkardı.

"Bunu sadece stresli olduğumda yapıyorum. Hastaneden çıktıktan sonra başladım. Aylardır içmedim." Arkasını döndü ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Aramamanın gerçek sebebi ne?" Korkum arttı. "Sen... fikrini mi değiştirdin? Bizim hakkımızda mı?"

Gözlerini gecenin karanlığına dikmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. Sigarasından iki nefes daha çekti.

"Bizim ne *olduğumuzu* bilmiyorum."

Gözlerim yanıyordu. Belki de dumandan.

"Ne olmasını istiyorsan o olabilir Livvie. Ya da hiçbir şey olmayabilir. Bu sana bağlı." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yalan olduklarını anlamıştım. Bana kaşlarını çatı.

"Hayır, Caleb, o kadar basit değil. Bir yıl oldu. Lanet olası bir yıl! Sana kızmam için bana hiç şans vermedin. Ortadan kayboldun ve beni öldüğün için endişelenmeye bıraktın. FBI kışımdaydı ve her zaman, her zaman seni savundum. Bana yaptıklarını savundum çünkü seni seviyordum ve sen beni kurtarmak için her şeyi riske atmıştın. Ve şimdi hayatıma geri dönüyorsun." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Ve lanet olsun ki bir daha sensiz olma düşüncesine dayanamıyorum. Ama başka şeyler de var. Belki de Reed ve Sloan'ın haklı olduğunu kabul etmek istemediğim için hissetmeme asla izin vermediğim her şey. Belki de seni sevemem."

Uyuyan ve yeterince kullanılmayan duygularım saldırıya uğradığında damarlarımda adrenalin dolaştı.

"Lütfen," diye fısıldadığımı duydum. Ne istediğimi bile bilmiyordum. Belki de sadece o şeyleri söylemeyi bırakmasını istiyordum. Sözleri beni incitiyordu. Beni herhangi bir şeyin incitebileceğini düşündüğümünden daha fazla . Neredeyse Refik'in gözlerinin öldüğü anı kadar canımı yaktılar. Kendi sözlerim benimle alay ediyordu.

"Yine de beni sevdiğini söylediğinde bunun çok tatlı olduğunu düşünmüştüm."

Livvie, sonsuz şefkat kapasitesiyle sigarasını söndürdü ve kollarını belime doladı. Sunduğu can simidini aldım ve onu kollarımın arasına aldım. Onu çok fazla sıkmış olabilirim. Onu bırakmak istemedim. Bırakamazdım.

"Caleb," diye nefes nefese kaldı. Tutuşumu gevşettim ama gitmesine izin vermedim. "Tekrar ortadan kaybolmanı istemiyorum. Lütfen, kaybolmayacağına söz ver."

Körü körüne sesimi aradım ve konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Söz veriyorum Livvie. Ama ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Ben de öyle Caleb. Ve biz cidden tanıdığım herkesten daha berbat durumdayız." Suratı asık bir şekilde güldü. "Ama bana zaman tanınmalısın. Sana kızgın olmama izin vermelisin. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım beni affedeceğine söz vermelisin. Bu işin peşini bırakmamı bekleyeceksin."

Çok fazla duygum vardı ve onları dışarı çıkaramıyordum. Bariz olanı söylemekle yetindim.

"Livvie, ne halt istersen iste seni affedeceğim. Benim affıma ihtiyacın yok; bunu asla istemene gerek yok. O senin, Livvie. Bana ait olan her şey zaten senindir." Parmaklarımı saçlarına yerleştirdim ve yüzünü kendime doğru çevirdim. Dudakları gözyaşlarıyla tuzlanmıştı, ağzının tadı duman gibiydi ama bunun ötesinde sadece Livvie vardı. Livvie'ye ihtiyacım vardı.

İzlediğim tüm süper kahraman filmlerini en iyi şekilde yorumlayarak (o zamana kadar çok fazla izlememiştım) Livvie'yi kollarıma aldım ve içeri taşıdım. Bana nazikçe yatak odasını tarif etti. Pastel sarı çarşaflarının üzerinde, saçma sapan yastıkların arasında seviştik.

Seksimiz bittikten sonra Livvie benimle sohbet etmeye başladı. Bana Meksika'yı hatırlattı. Karanlıkta her zaman daha iyiydik. Seni ve itiraf etmeliyim ki, kendimi bu acıdan kurtaracağım.

Sevişmeyi bitirdikten sonra olanların detaylarını. Livvie'nin neler yaşadığını biliyorsun. Geçmişimle ilgili gerçeği biliyorsun. O gecedan sonra ben de biliyordum.

Adımın James Cole olduğunu öğrendim. Elizabeth Cole adında bir Amerikalı ve sadece Vlad olarak bilinen bir adamın çocuğu olarak dünyaya gelmişim. Kaçırılıp bir fahişe olarak yaşamaya gönderildiğimde beş yaşındaydım. Annem ben on iki yaşındayken kendini öldürmüş. Aynı zamanlarda Rafiq'in himayesine girdiğimi fark etmekten kendimi alamadım. Beni "kurtarmaya" karar verdiğinde annemin öldüğünü bilip bilmediğini merak ettim.

Onun yüzünü hatırlayamadım. Rafiq'in yüzünü hep hatırlayacaktım. Bu arada bir ses beni rahatsız etti: Vladen senin baban. Baban hâlâ hayatta.

"İyi misin?" Livvie boynuma doğru fısıldadı. Gözyaşlarının üzerime damladığını hissedebiliyordum. Kolunun göğsüme sıkıca sarıldığını hissedebiliyordum. Kalbinin kaburgalarıma çarpışını hissedebiliyordum.

Hissettim. *Hissettim* ve bu korkunçtu.

Onu kendime çektim ve parmaklarımı sırtının küçük kısmında gezdirdim, bana yakın olmasından bulabildiğim her türlü rahatlığı aldım. O yaşıyordu. Ben de yaşıyordum. Birlikteydik. Buna odaklanmaya çalıştım.

"Hayır, Kedicik. İyi değilim," diye fısıldadım. "İyi *olmamın* ne kadar süreceğini bilmiyorum. Tek bildiğim, sen benimle olduğun sürece, bir gün iyi olabileme şansımın olduğu..."

Beni sıktı. İçimde çok şey hapsolmuştu ve sevgisi -ya da bana karşı hissettiği her neyse- onu dışarı çıkarmakla tehdit ediyordu. Hepsini kontrol edebileceğim ve kimsenin bana karşı kullanamayacağı bir yerde, içimde tutmak için savaştım. Hayatım berbattı. Her zaman öyleydi. Kontrol edemediğim ya da değiştiremediğim şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Annem ölmüştü. Rafiq ölmüştü. Livvie ve ben hayattaydık. Lanet olası acıma partisinin sonu.

"Çok üzgünüm Caleb," diye hıçkırdı. Gözlerimi kapatıp yanma ve acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. "Bu senin hatan değildi."

Sertçe yutkundum.

"Keşke bu doğru olsaydı. Bir zamanlar doğru olabilirdi ama uzun zaman önce doğru olmaktan çıktı. Ne yaptıysam ben yaptım Livvie. Bu benim hatamdı." Kelimeler yerine otururken bir dakika sessiz kaldık. Bilmem gereken bir şey vardı. "Livvie, soyadını neden Cole olarak değiştirdin? James için miydi? Yoksa... benim için mi?"

"Caleb, senin kim olduğunu biliyorum. İstedğin şey olduğu sürece sana ne dediğimin bir önemi yok." İç çekti. "Bunu yaptım çünkü..." Rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Sen beni sevdin." Gözlerimi kapattım. "İnan bana, geçmiş zamanı kaçırmadım. Anlıyorum." Anlamamıştım.

"Caleb, sorun..." diye fısıldadı ve daha da yaklaştı. "Sadece... değişim hakkında söylediklerin. Biz değişiyoruz. İkimiz de farklıyız ve bunun ne anlama geldiğini öğrenene kadar, sanmıyorum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum Livvie. Sadece burada olmak istiyorum. Şu anda. Seninle birlikte. Gerisini boş ver, çünkü umurumda değil. Bana söylemek istediğin başka bir şey varsa, lütfen şimdi söyle. Bu işi bitirelim ve yarın yeniden başlayalım. Yeniden başlamak istiyorum Livvie. Bunu yapabilir miyiz?" Sırtını okşamaya devam ettim. Bu beni ayakta tutuyordu.

"Bunu isterim. Ama insanlara ne söyleyeceğiz? Onlara gerçeği söyleyemeyiz ve ben de hayatımı tekrar geride bırakamam Caleb."

"Peki ya FBI? Hâlâ seni izliyorlar mı?" Ajan Reed'le yüz yüze geldiğimi hayal ettiğimde bir anlık öfke patlaması yaşadım. Suratını yere yapıştırdım - şimdiki zaman!

"Perşembe günü Reed'le buluşmam gerekiyor. Ondan hoşlanmadığını biliyorum. *Ben* de ondan hoşlandığımdan emin değilim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Onu birçok kez benimle kıyaslamıştı. "Ama o iyi bir adam. Birinin beni izlediğini hissettiğimi söylediğinden beri beni kontrol etmek istedi. O ve Sloan dışında FBI'la işim olmaz. Elimde onların istediği bir şey yok." Kaburgalarımı dürttü. İçimi çektim.

"Ama *yapmadın*. Artık var. Şansın varsa Reed'den kolayca kurtulabilirsin. Ona okuldan gizli bir hayranın olduğunu falan söyle. Eminim vardır zaten. Eğer ona araştırmasını gerektirecek bir şey olmadığını söylersen şüphelenecektir." İçimden bir ses ondan sonsuza kadar kurtulup kurtulamayacağımı sordu. Sakince görmezden geldim. Farklı biri olmaya kararlıydım. Artık bir katil olmak istemiyordum.

"Tamam, peki ya diğer şeyler?"

"Her seferinde bir gün Livvie. İlişkimizi açıklamaya senden daha fazla hazır değilim. Hikayemizi anlatmak için acele etmeyelim."

Dirseğine yaslandı ve göğsümü öpmek için eğildi. Omzumda bıraktığı ıslaklığı sildi.

"Yemin ederim son iki günde geçen yıl ağladığımdan daha fazla ağladım." Gülümsedi. "Sanırım artık bitti. Tüm bunları sana anlatmak zorunda kalmayı gerçekten istemezdim. Reed'den duymak zorunda kalmak kalbimi kırdı ama geçmişini bilmeyi hak ediyorsun." Bakışları gözlerimden göğsüme doğru ilerledi. Parmaklarıyla beni rahatça okşadı. "O günkü halin... O senin kederine layık değildi."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve boğazımı temizledim. "Bitti artık. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Yüz ifadesi şakacı bir hüzne dönüştü.

"Beni daha önce bulmuş olsaydın, doğum gününü kutlayabilirdik. Geçen ay senin için bir mum yakmıştım. Pastayı kendim yemek zorunda kaldım." Gülümsedi. Sözleri bana tuhaf gelmişti ama ben de güldüm.

"Ne tür bir pasta?"

"Alman çikolatası. Çooooook güzeldi," diye inledi. Gülümsedim ve sonunda bu gerçekten samimiydi.

"İyi ki de öyle. Çok fazla pasta yemem."

"Ben yaparım! Yine de senden sekiz yaş küçüğüm ve metabolizmam bunu kaldırabilir. Yakışıklılığına dikkat etmelisin." Eli göğsümden aşağı kaydı ve karnımı ovdu.

"Sanırım iyiyim," dedim. Vücudum konusunda utangaç değildim. Utanmak için bir nedenim de yoktu. "Doğum günü olması çok garip ama. Sence yirmi yedi yaşında görünüyor muyum?"

Gülümsemesi cilveliydi.

"Bence çok... lezzetli görünüyorsun!" Eli, parmaklarıyla sikimi okşayana kadar karnımda ilerledi.

"Lezzetli, ha? Bu yeni bir şey. Ben erkeksi ya da mükemmelliğin erkek kişiliği olduğunu düşünüyordum."

Yüksek sesle güldü. Gülüşü bulaşıcıydı. Bir hanımefendiye yakışmayacak kadar yüksek sesle gülmesini seviyordum.

"Oh, Caleb. Sen de o şeylerdensin. Ama şu anda? Ben daha çok senin lezzetinle ilgileniyorum." Yatağa doğru kaydı ve sikimi eline aldı.

"O zaman tadına bakın. Eğer daha fazla kekiniz varsa, kremasını sağlamaktan mutluluk duyarım." Burnunu kırıstırdı ve ben de güldüm.

Arkama yaslandım ve Livvie'nin aklımı başımdan almasına izin verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM BEŞ

Livvie'nin Reed'le görüşmesi iyi geçti. Livvie'nin bana anlattığına göre o aptal değildi. Birkaç gün buralarda takılmak ve Livvie'nin güvende olduğundan emin olmak istemiş. Ondan hoşlanmamıştım. Ziyaretinin Livvie'yi güvende tutmaktan çok sırları ortaya çıkarmakla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Livvie'nin arkadaşlarıyla, iş arkadaşlarıyla, hatta Livvie'nin gitmeyi sevdiği restorandaki çocukla bile konuştu. Notumu garsona vermesi için birine para vermiş olmam iyi bir şeydi. Eğer Reed'e benim tarifimi verseydi, boku yerdik. Ondan uzak durmak için büyük bir irade gücü gerekiyordu. Livvie'nin affetmeyeceği bazı şeyler olduğunu biliyordum.

Livvie ve ben Reed'in ziyareti sırasında hiç iletişim kurmadık. Daha fazla kabus ve hayatımda daha önce hiç yaşamadığım düzeyde bir can sıkıntısı keşfettim. "Kayıp çocuk+James Cole" şeklinde bir arama yapmaktan kendimi alamayana kadar internet için minnettardım.

Birkaç sonuç vardı ama hiçbirini dikkatimi çekmedi. İnternet yaygınlaşmadan, Twitter ve Facebook'tan ve 24 saat haberlerden önce kaçırılmışım. O zamanlar insanların yapabileceği en iyi şey süt kutuları ve postaları. James Cole'un hiç şansı yoktu.

O gece rüyamda bir çocuğun bedenine hapsoldüğümü gördüm. Yine Narweh ile birlikteydim ve gücümün hiçbir anlamı yoktu. Bana güldü. Bir hafta boyunca internete girmedim.

Rüya görmekten hiç hoşlanmam. Genellikle düşünmek istemediğim şeyler hakkında olur. Genç bir çocukken ve genelevde çalışırken hiç rüya görmezdim. En azından hatırladığım kadarıyla. Uyandığımda Narweh'i öldürmek için yeni ve ilginç yollar bulduğum sabahlar olurdu ama bunları asla rüyalarımına bağlamazdım.

Hatırlayabildiğim ilk rüyalar Rafiq beni yanına getirdiğinde başladı. Yeni kaderimin belirsizliği beni dehşete düşürme eğilimindeydi. Duygularımı, özellikle de şüphelerimi, korkularımı, umutlarımı ve arzularımı paylaşma konusunda kendimi hiçbir zaman rahat hissetmedim. Bunlar beni savunmasız kılıyor ve her şeyden çok savunmasız olmaktan nefret ediyorum. Refik güvenimi kazandıktan sonra, bana bir kader ve amaç verdikten sonra, o kadar çok hayal kurmadım.

Livvie'nin kaçırılmasını takip eden haftalarda rüyalar yeniden ortaya çıktı. O zamanlar onları görmezden gelmişim. Birçok çelişkiler yaşadığımı biliyordum: Benim

Hayatıma devam etme arzusu. Rafiq'in artan gizliliğine dair kafa karışıklığım. Livvie'nin kaçırılmasıyla ilgili içimi kemiren şüphe duygusu. Narweh'e dönüşme korkusu. Livvie'ye karşı hislerim gelişmeye başladıkça rüyalarım da yoğunlaştı. O zaman inkar etmiştim. Şimdi görüyorum.

Livvie'yi ABD-Meksika sınırında bıraktıktan sonra gördüğüm kâbuslar hayatımda gördüğüm en kötü kâbuslardan bazılarıydı. Benim hakkımda bir şeyler biliyorsanız -ki bildiğinizi çok iyi biliyoruz- o zaman aralarından seçim yapmak zorunda kaldığım dehşeti tahmin edebilirsiniz. Gerçek şu ki, bunların, geçmişimdeki dehşetlerin beni aşağı çekmesine izin vermiyorum. Tam tersine, çok uzun bir süre boyunca beni beslediler. Yaşadıklarım düşünüldüğünde, genellikle çok iyi uyum sağladığımı düşünüyorum. Dünyanın karşıma çıkardığı her şeyle başa çıkabilirim, ancak hareketlerini önceden planlamaya çalışan biri için, geleceğimle ilgili belirsizlik beni başka hiçbir şey kadar rahatsız etmiyor.

Livvie'yi bulmanın bana kesinlik kazandıracağını düşünmüştüm ama mutluluğun aynı zamanda acı çekmenin yeni yollarını da sunduğunu öğreniyordum. Sefalet, anlıyorum. Mutluluk ise dehşet verici.

Ayrıca Livvie'nin "başka " ön plana çıkmasıyla ilgili sözleri bana mantıklı geldi. Hayatımda ilk kez yapacak bir şeyim yoktu. Kimsenin benden bir beklentisi yoktu. Her şeyi yapabilecek ve her yere gidebilecek kadar param vardı ama ne yapmak ya da nereye gitmek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Boşta gezen ellerim vardı. Zihnim şeytanın meşhur oyun alanıydı. Zihnimin karanlık dehlizlerinde sakladığım her şey bilincime kaçıyor gibiydi.

Reed İspanya'dan ayrıldığında derin bir oh çektim ve Livvie nihayet bana geri dönebildi. Hâlâ kâbuslar görüyordum ama onun sıcak bedeniyle uyanmak endişeden kurtulmamı kolaylaştırıyordu.

Ekim ayıydı ve hava tahmin edilemez hale geliyordu. Bazı geceler yatakta saatler geçirmek için mükemmel bir bahaneydi. Livvie ve ben tavşanlar gibi sevişirdik -ve birkaç başka hayvanla da.

Livvie'nin varlığı bir kabustan sonra beni teselli etse de, onu kabul etmenin bana hissettirdiği zayıflıktan nefret ediyordum. Bunun yerine, Livvie uyuduktan sonra ayakta kalmayı tercih ettim. O dışarıda, yaşayanların dünyasındayken ben uyudum. Hâlâ rüya görüyordum ama karanlığa uyanmıyordum.

Sonuç olarak her şey iyiydi. Rüyalar dışında şikayet edecek bir şeyim yoktu. Ancak, biraz huzursuz olmaya başlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Livvie'nin bir işi vardı.

okul ve arkadaşlar vardı. Ben bunların hiçbirine sahip değildim. İnanın bana, bu yüzden ona kızmadım. Ona çok görmüyordum. Sadece hayatımın bildiklerimden tamamen farklı olduğunu anlamaya başlamıştım. Eski bir adam kaçıran/katil emekliliğinde ne yapar?

Üç hafta boşta kaldıktan sonra bir araba almaya karar verdim. 5 Serisi bir BMW aldım. Lamborghini kadar seksi değildi ama işimi görüyordu. Uzun yolculuklara çıkabiliyor ve steril otel odamdan kaçabiliyordum. Dışarıdayken bile kendi halimdeydim. Barselona'da süresiz kalmaya karar verdiğimden, gereksiz yere dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Livvie ile birlikte olmak bile büyük bir riskti.

Livvie'nin arkadaşlarının bir şeylerin değiştiğini anlamaları uzun sürmedi. İlk üç hafta onları tamamen terk etmişti. Haftada üç gece çalışıyor ve pazartesten perşembeye kadar okula gidiyordu. Boş zamanlarının çoğunu benimle geçiriyordu.

Oda servisinin getirdiği yemeği yemek için oturduğumuzda Livvie, "Ee," diye söze başladı. "Her şeyi teker teker ele alacağımızı ve zamanı geldiğinde insanlara ne söyleyeceğimize karar vereceğimizi söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Bir parça kuşkonmaz ısırıldı. Ağzımdaki biftek parçasını çiğnemedim yuttum.

"Evet."

"Bence bu konuda konuşmaya başlamalıyız. Claudia ve Rubi onlarla geçirmediğim zamandan şikâyet etmeye başladılar." Bana gülümsedi.

Bana borcu varmış gibi bir parça brokoliyi bıçakladım.

"Neden onları ilgilendiriyor? Sen bir yetişkinsin. Beni görmek için onların iznine ihtiyacın yok."

"Caleb," diye uyardı. "Onlar benim arkadaşlarım. Hep yanımda oldular. Eğer hayatıma girmek istiyorsan, arkadaşlarımı tanımanın bir yolunu bulmalısın. Her gece buraya gelip duramam. Bu çok yorucu. Benim bir hayatım var!"

"Ve sen şanslı değil misin? Aferin sana." Yemeği ağzıma tıktırdım ve gözlerini kaçırdım. Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyordum. Son derece geçerli bir argüman ortaya atmıştı ve ben de bunun içine etmiştim. Gülümsemesi çabucak kayboldu.

"Biliyor musun? İşimi bıraksam nasıl olur?" diye tükürdü.

Tabağımdan başımı kaldırdım. *İşte başlıyoruz.*

"Livvie-"

"Hayır!" Çok heyecanlıydı. Gözleri çıldırmış gibiydi. "Bu mükemmel! Okulu bırakacağım ve arkadaşlarımı hayatımdan çıkaracağım. O zaman beni tamamen kendine alabilirsin! Beni karanlık küçük odanda tutabilir ve aptalca becerebilirsin. Bana *sahip olabilirsin*. İstedğin bu, değil mi?"

Öfkem içimde yaşayan, nefes alan bir canavardı ve onun söylediği her kelimedenden besleniyordu. Balkonunda konuştuğumuz geceden beri bana bu sözleri söylemek için beklediğinden hiç şüphem yoktu. Sözleri canımı yaktı mı? Evet, acıtmıştı. Ama aynı zamanda beni heyecanlandırdılar. Aletim sertleşmişti ve kulaklarımda tanıdık bir uğultu vardı. Kavga istiyordum. Kavgayla *ihtiyacım vardı*. Kibar davranmaktan bıkmıştım. BEN NAZİK DEĞİLİM!

Yemeğimi yavaşça ve yüzümde bir gülümsemeyle çiğnedim. Livvie'yi dikkatle izledim. Sessizliğimin baskısı altında kırılmamak için kendini zor tutuyordu. Livvie *bunu* asla kaldıramazdı, hâlâ da kaldıramıyor. Nefes alışını duyabiliyordum. Gözlerini yüzüme dikmişti. Onun yaşında küçük bir çocuk olsaydım, güvenliğim için endişelenebilirdim. Ama korkutucu şeyler görmüştüm ve Livvie bu tanıma uymuyordu. Çok tatlı, çok seksiydi.

"Cevap vermeyecek misin?" Benimle alay ediyor ve bundan zevk alıyordu. Göğsü gittikçe artan bir hızla inip kalkıyordu. Gömleğinin içinden göğüs uçlarını seçebiliyordum.

Yemeğimi yuttum ve şarap kadehimden bir yudum aldım. Livvie'nin damarına basmanın tanıdıklığını özlemiştim. Onu incitmek istemiyordum. Onu bir daha incitmeyeceğime yemin etmiştim. Bu bir korkak olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bir yanıt mı istiyorsun, Kedicik?" Öfkeli bakışlarının hemen arkasında korku titreyordu. Durduramadan titremeye başladı. Peçetemi kucağımdan alıp masanın üzerine koydum. Livvie dikkatle beni izliyordu. "İşte cevabım."

Kolumu masanın üzerinden kaydırdım. Tabaklarımız, bardaklarımız ve çatal bıçak takımlarımız yere düştü. Livvie sandalyesinden fırlayıp kapıya doğru koşarken kolunu yakalamak için tam zamanında ayağa kalktım.

"Caleb, hayır!" diye bağırdı. Elimi ağzına kapattım ve tek kolumla onu kaldırdım. Bacakları beni acımasızca tekmeledi. Dişleri elimi ısırды. Tırnakları kolumun etine battı. Acı beni sadece teşvik etti.

Zar zor hareket edene kadar vücudunu duvara bastırdım. Bana karşı kıvrandı. Bunun için benden nefret edebilirsin ama ben her saniyesini sevdim. Yine de ona zarar vermeyeceğimi biliyordum, gerçekten. Onu hareketsiz hale getirdikten sonra kulağına fısıldadım.

"İstedğim bu olsaydı, yapmaz mıydım sanıyorsun?" İnledi. "Benim için daha kolay olurdu. Her şekilde benim olurdu"

mümkün." Sikimi kcnn yanaklarnn arasına sürttüm. nlediğinde neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum. rpnıyordu ama zorlukla deniyordu.

"Seni yatağa zincirleyebilirim. Seni her gece sikerim ve asla boşalmana izin vermem. Sadece iyi kızlar boşalır, Kitten. Benim için iyi bir kız olur musun?" Elimi Livvie'nin ağzından çektim ve yüzünün yan tarafını görebilmek için saçlarını geriye doğru düzelttim.

"Sikeyim seni. Bırak beni," diye nefes nefese kaldı. Ses tonu iş anlamına geliyordu ama vücut dili başka bir hikâye anlatıyordu. Sikime doğru hareket etti.

Tehlikeli bir blgedeydik. Durumun yüzüme patlayabileceğini biliyordum ama heyecan çok güçlüydü. Karşı koyamadım. Nefes nefese kalana kadar onu duvarın derinliklerine bastırdım. Boynuna yumuşak öpücükler yerleştirdim.

"Islak değilsen gitmene izin vereceğim," diye kulağına fsldadım. Hareket etmedi. Konuşmadı.

"Ne, cevap yok mu? Kontrol edeyim mi?" Kalbim hızla çarpıyordu. Çok ileri gitmekten korkuyordum. *oktan* ok ileri gitmiş olmaktan ve nasıl geri döneceğimi bilmemekten korkuyordum. "Bana durmamı söyle, duracağım. Bana taytnı indirmemi ve seni bu duvara yaslayıp skmemi istemediğini söyle. Bana ne kadar korkunç bir insan olduğumu hatırlat. Hasta bir piç olduğumu ve hayatından sonsuza dek kmamı istediğini söyle."

Livvie gözlerini kapattı. Dudağı titredi ama ağlamadı.

Ona karşı yumuşadım. Onu incitmek istemedim. Onu sevdim. Bunu normal insanlar gibi nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ona ne kadar korktuğumu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Alnmı ensesine bastırdım ve denedim.

"Bana seni hak etmediğimi söyle. Zaten bildiğim her şeyi söyle."

"Caleb..." Adım dudaklarından yürek burkan bir ses olarak döküldü. En kötüsüne hazırlandım ve uzaklaşmaya başladım. Livvie'nin elleri n kolumu kavradı ve beni yerimde tuttu. "Sk beni."

Düşünecek zaman yoktu. Tepki verdim. Eteğini beline kadar çektim. Klotunu ve taytnı dizlerine kadar indirdim. Nefes nefese kaldı. Dengesini sağlamak için ellerini duvara vurdu. Pantolonumu ayak bileklerime kadar indirmem sadece birkaç saniye sürdü. Livvie'nin içine hızlı ve sert bir şekilde girdim.

Islaktı. Islaktı, sıcağı ve etrafmı sarmış cenneti andırıyordu. Onun bedeninin güvenliğinden asla ayrılmak istemiyordum. Onun içinde olduğum sürece, o *benimdi*. Kimse onu benden alamazdı. Aramızdaki şeyleri mahvedemezdim.

Ona vurmaya başladım. Ellerimi bileklerine doladım ve onu duvara doğru becerdim. Her vücudunu kaldıryordum... ve ben

süründü.

"Özür dilerim Livvie. Özür dilerim. Affet beni. Affet beni." Ve sevişmeye devam ettim.

Daha sonra Livvie aceleyle ayrıldı. Onu durdurmak istedim ama . Bir gece için yeterince zarar verdiğimi düşündüm. Bütün kırık tabakları yere bıraktım ve fokur fokur kaynayan sıcak bir duş almaya başladım. O gece uyumayı reddettim.

Ertesi sabah erkenden Livvie beni aradı.

"Hey sen." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Biraz şüpheliydim ama önceki gece için kızgın olmayabileceğini de ihtiyatla kabul ettim.

Gözlerimi ovuşturdum. Çok yorulmuştum. "Hey."

"Dersten sonra işim olduğunu ama yarın boş olduğumu bilmeni istedim. Geceyi burada geçirebilirim ve yarın sinemaya gideriz diye düşündüm. *Let Me In*'i izlemek istiyorum."

Doğrudum ve kendimi yatak başlığına yasladım.

"Um... tamam." Ondan öfke bekliyordum. Belki de beni neden bir süre göremeyeceğine dair bahaneler bile. Nedenlerini sorgulamaktansa teklifini kabul etmenin daha iyi olacağına karar verdim. "Ne hakkında?"

"Bir tür korku filmi ama tam olarak değil. *Let the Right One In* adlı İsveç versiyonunu çok beğenmiştim ama yönetmenin ne yaptığını merak ediyorum."

Gülümsedim. Dairesindeki tüm film posterlerini hatırladım. "Tabii ki Livvie. Bunu yapabiliriz."

"Bugün evcil hayvan ismi yok mu?" diye alay etti. "Bundan hoşlanmadığını sanıyordum."

Onun tarafında bir sessizlik oldu. Sonra sessizce, "Dün gece hoşuma gitti." Sikim kıpırdadı.

"Bildiğim iyi oldu."

"Evet, şey... sadece çok fazla fikre kapılma. Her şeyi seksle çözemezsin, Caleb."

Göğsümde bir utanç kıpırtısı belirdi.

"Hatırlamaya çalışacağım."

"Güzel. Bu gece görüşürüz, Seksi."

Güldüm. "Bu bir evcil hayvan ismi mi?"

Nefret ediyorum." "Hatırlamaya çalışacağım."

Telefonu ve doğruca uyudum. Rüya bile görmedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTI

Livvie çok film izlemeyi ve çok kitap okumayı severdi. İş, okul ve boş zamanlarını benimle arkadaşları arasında bölüştürmekle meşgul olduğu için sık sık istediği kadar kitap okuyamadığından yakınırdı. Son konuyu açtığında sık sık konuyu değiştirirdim. Onlarla tanışmamı istediğini biliyordum. Ancak, etrafımı tipik yirmi yaşındakilerle çevreleme fikri pek çekici gelmiyordu. Çoğu insanla ortak hiçbir yanımda yoktu, hele bir insanı yakın mesafeden vurmamış olanlarla. En azından Livvie ve benim ortak noktamız *buydu!*

Livvie arabaya binerken, "Şükran Günü önümüzdeki hafta," dedi. *Harry Potter ve Ölüm Yadigarları*'nı izlemeyi yeni bitirmiştik: *Bölüm I*'i izlemeyi yeni bitirmiştik. Livvie, filmi izlemeye gitmeden önce arayı kapatmak için bir maraton yapmamızda ısrar etmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, filmlerden gerçekten keyif almıştım. Harry'ye mi yoksa Voldemort'a mı daha çok benzediğimi merak ediyordum. "Caleb."

"Evet?" Livvie'ye doğru baktım ve gülümsedim. İç çekti.

"Bununla nereye varacağımı biliyorsun. Bunu benim için zorlaştırma."

"Hadi, kedicik. Yine mi? Yeterince arkadaşım var. Daha fazlasını istemiyorum."

"Senin hiç arkadaşın yok, Caleb."

"Sen benim arkadaşımsın." Arabayı çalıştırırken ona göz kırptım. Flörtlerime .

"Gah!" Alaycı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "Çok sinir bozucusun! Bu kadar yakışıklı olmasaydın suratına bir yumruk atardım." Güldüm. "Hadi ama Caleb. Götlük yapma. Çok sabırlı davrandım ama bu benim için önemli. *Sen* de benim için önemlisin... onlar da öyle. Lütfen beni seçim yapmak zorunda bırakma."

Şakacı tonuna rağmen durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Ona çok şey yaşatmıştım. Ne de olsa onun arkadaşlarıyla geçirdiği bir akşam benim için Livvie'nin benimkilerle geçirdiğinden daha iyiye işaret olmalıydı.

"Onlara benim hakkımda ne söyleyeceğiz?"

Oturduğu yerde kıpırdandı ve bana heyecanlı bir bakış attı. "Aman Tanrım, bunu gerçekten düşündüğün için mi bana ?" I gözlerimi devirdim.

"Sanırım," diye homurdandım. Livvie emniyet kemerini çıkarıp sevinç çılgınlıklarıyla üzerime atladığında hazırlıklı değildim. Frenlerime dokundum ve

arkamda bir korna sesi duydum. "Livvie! Ne oluyor lan? Arabayı ben kullanıyorum!" Hiç özür dilemiyordu.

"Çok mutluyum! Çok mutluyum, çok mutluyum, çok mutluyum." Koltuğuna doğru dans etti ve emniyet kemerini tekrar taktı. "Claudia seni gördüğünde çılgına dönecek. Rubi çok kibar ama Claudia biraz geveze. O yüzden seninle çene çalmasını bekle. Bazen biraz kişiselleşiyor ama onu ne kadar huysuz olduğun konusunda önceden uyaracağım. Tanrım, ne yiyeceğiz? Umarım markette hindi vardır. Büyük hindiler!"

Endişe seviyem yükseliyordu. Az önce neyi kabul etmişim? "Livvie, bu o kadar kolay olmayacak. Dikkatli olmalıyız. hapisanede bana mektup arkadaşı göndermek istiyor."

Heyecanı biraz azaldı. Elini koluma koydu.

"Bunun olmasına izin vermeden önce kaçardık, Caleb." Çok ciddiydi. Göğsüm biraz daha sıkıştı. "Ayrıca," diye devam etti, "FBI buradan çok uzakta ve ilk ben ulaşmadığım sürece beni kontrol etmiyorlar. Sloan bazen arıyor ama artık arkadaşlarım olduğunu ve oturup senin için üzülmediğimi bildiği için ondan pek haber almıyorum. Biz iyiyiz Caleb. Biz mükemmeliz."

Kendime rağmen gülümsedim.

"Mükemmel olmaktan oldukça uzağız, Kedicik. Ben tanıdığın en berbat insanım."

"Evet, ama ben tanıdığım en berbat ikinci insanım ve iki negatifi bir araya getirdiğinde bir pozitif elde edersin. Bu matematik, Caleb. Matematik evrenin dilidir. Evrenle tartışamazsın." Sırtışı açıkça gülünçtü.

Seni çok seviyorum.

"Evet, daha önce de evren tarafından kazıklandım."

"Biliyorum! Bize kesinlikle borçlu." Dilini çıkardı. Ben de güldüm.

"Cidden, ne diyeceğiz?" Onun elini tuttum ve Yolda.

"Tıpkı yazmak gibi. Bildiğiniz şeylerle başlarsınız ve benim bildiğim en iyi yalanlar gerçeklere dayanır. Senin adın James. Portland, Oregon'da doğdun. Yirmi yedi yaşındasın, çok gezmişsin ve bir buçuk aydır görüşüyoruz."

Güldüm.

"Bunu düşünüyordun, değil mi? Pasaportumda James yazmıyor. Ayrıca, FBI'daki arkadaşların etrafta dolanırsa

James Cole hayatınızda fark edilmeyecek. Bir de ne iş yaptığım var. Amerika'da büyüdüysem neden aksanım var? Ailem nasıl biri? Hobilerim var mı?" Livvie'nin yüzündeki heyecanın yavaş yavaş kayboluşunu izledim. Kendimi bok gibi hissediyordum. "Özür dilerim Livvie. Daha iyisini hak ettiğini biliyorum ama bunu nasıl başarabileceğimizi düşünüyorsun bilmiyorum."

Otelime dönüş yolculuğunun geri kalanında sessizdi. Soyunduk ve yatağa tırmandık. Onu kendime çektim. Kafasının içinde dönen dişlileri duyabiliyordum.

"Onlara ikimizin de tanık koruma programında olduğumuzu söyledik," dedi. "Birlikte olmamamız gerekiyordu ama ayrı kalmaya dayanamadık. FBI sizden başka bir ülkeye ait olan kanıtları teslim etmenizi istiyor. Bu yüzden Reed etrafı kurcalıyordu ve ben de gecelerimi nerede geçirdiğim konusunda çok ketum davrandım. Bizim hakkımızda kimseye bir şey söyleyemezler. Onlara göre biz *Paseo*'da tanıştık. Beni seviyorlar Caleb. Sırrımızı saklayacaklar."

Başımı salladım.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Çok zorlama görünüyor." "Gerçeklerden daha fazla değil."

Sözlerini dikkatle değerlendirdim. Arkadaşlarına gerçekten güvenilebilirse işe yarayabilirdi ama onları hiç kimseden tanıımıyordum. Onları iyice kontrol etmem, gözümün üzerlerinde olması gerekirdi. Livvie bundan hoşlanmayacaktır. Bunu ondan saklamam gerekecekti ama ileride tuzağa düşmekten daha iyiydi. Rafiq, güvenilirmez olduğunu anlamadan önce on iki yıl boyunca benimleydi. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

"Onlara tanık koruma programından bahsetmek için bekleyeceğiz. Adım, nerede tanıştığımız ve ne iş yaptığım dışındaki ayrıntılardan kaçınacağız. Eğer her şey yolunda giderse, onlara 'gerçeği' daha sonra söyleyebiliriz."

"Onlara işin hakkında ne anlatacaksın?"

"Onlara bağımsız olarak zengin olduğumu söyleyeceğim. Bir vakıf fonum var. Çocukluğumdan beri seyahat ediyorum ve bu yüzden aksanım tuhaf. Yirmi yedi yaşındayım, çok seyahat ettim ve bir buçuk aydır görüşüyoruz." Livvie'nin başının üstünü öptüm.

"Teşekkür ederim, Caleb."

"Bir şey değil, Kedicik." Göğsüne uzandım ve başparmağımla meme ucunun izini sürdüm. İç çektiğinde boğazını öptüm, erişebilmem için başını yana eğdi. Elim göğsünden kaburgalarına ve kıkırına doğru kayarak etini avuçladım ve sıktım. "Yine de bana borçlusun," diye fısıldadım boynuna doğru.

"Mmm. Ne istiyorsun?" Hareketlerimi taklit etti ve kıcımlı avuçladı. Garip bir şekilde vücuduma takıntılıydı. Şikayet edemedim.

"Birkaç şey istiyorum." Omzunun etini ağzımın içine aldım. Vücudunu bana doğru kaldırdı, göğüslerini göğsüme sürttü. Parmakları kıcımlı etine batıyordu. "Elini hareket ettirip biraz daha kullanışlı bir yere koymana başlayalım." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Olduğu yeri seviyorum." Bana şaplak attı. Gürültülüydü ama acıtmadı. Güldüm.

"Rüyada görürsün, kedicik. Ama eğer şaplak atmaktan hoşlanıyorsan, seni şımartmama izin ver." Elimi sertçe kıcıma indirdim. Bu güç onun bana daha da yaklaşmasına neden oldu.

"Hayır!" diye bağırdı ve avuçlarımla içinde kıvrandı. "Hayır, Caleb. Yemin ederim!" Gülüyordu ama aynı zamanda paniklemişti. Onu bıraktım ve o da tam umduğum gibi yaptı - koştu. Çıplak vücudu üzerimden yere sıçradı ve bir çığlık atarak oturma odasına doğru koşmaya başladı.

Kovaladım.

"Güvenliği buraya getireceksin," diye alay ettim kanepenin bir tarafından. Livvie diğer taraftaydı ve her iki yöne doğru yaptığım her harekete karşı koyuyordu. Yarı heyecanlı, yarı korkmuş bir halde çılgınca gülüyordu.

"Güzel. Onlara bana şaplak atmaya çalıştığını söyleyeceğim. Sapık!"

"Bayılıyorsun. Sapık olan sensin!" Kanepeyi ona doğru iterek dengesini bozdum. Ben hamle yaptım ama o geri çekildi ve yemek masasına doğru koşmaya başladı. Oda için inanılmaz bir para ödemiştik. Mahvetsek de umurumda değildi.

"Beni kovalamayı bırak!" "Kaçmayı bırak."

Masanın etrafında dönüyor, giderken sandalyeleri deviriyordu. Göğüs uçları sert, küçük çakıl taşları gibiydi ve dolgun göğüsleri hareketleriyle birlikte sallanıp sallanırken gözlerimi alamıyordum.

"Bana şaplak atmayacağına söz veriyor musun?" Sırttım.

"Hiç şansın yok." Masanın etrafında dönmeye devam ederken, devirdiği sandalyelerin arkalarına basarak onu dikkatle izledim. Eğer hamlemi çok erken yaparsam, yatak odasına doğru koşabilir ve ardından kendini banyoya kilitleyebilirdi. Masanın diğer tarafında sırtı duvara dönüktü. Son bir kez benden kaçmanın heyecanını yaşamasına izin verdim.

masanın etrafında döndü. Masanın üstüne sıçradım ve onu ürküttüm. Geri ve sırtını duvara çarptı. Aşağı atladım ve onu kıstırdım.

"Anladım."

Zor nefes alıyordu. Gülmemek için kendini zor tutarken onu gülerken seyretmeye bayılırdım. Bariz güzelliğine rağmen, çoğu zaman çok komik suratlar yapardı.

"Ne yapacaksın?" Kollarını omuzlarıma doladı.

Birden çok flörtöz oldu.

"Ne istersem." Benim için açılana kadar dudaklarını öptüm. Dilimi içine soktuğumda inlemesinden ve kendini bana sürmesinden tatmin olduğumu hissettim. Onu başkasına vermeyi düşünmüş olma fikri bile beni kızdırmaya yetmişti. Ancak Livvie'ye bu kadar yakın olmak bana bir şey öğrettiyse (ki çok şey öğretmişti) o da bana karşı erirken öfkelenmenin neredeyse imkânsız olduğuydu.

Önceki haftalarda Livvie'nin biraz sert oynamayı sevdiğini öğrenmiştim. Üzerinde fazla düşünmediğimde bu bana çok iyi geliyordu. Yere yatırılmayı ve arkadan yapılmasını seviyordu. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyordu. Tokatlanmayı severdi. Ama en çok boşalmayı severdi. Nasıl olduğu umurunda değildi, sadece olması yeterliydi. Beni rahatlatıyordu.

Aletimi okşayarak geri çekildim. Livvie'nin gözlerinin elimi takip etmesi hoşuma gitmişti. Beni izlemeyi gerçekten seviyordu (başka bir kadın benimle yatakta olmadığı sürece). Dudakları öpüşmekten şişmişti. Onları yaladı ve bekledi. Bekleyişini kısaltarak ona yardımcı oldum.

"Ellerini masanın üzerine koy ve bacaklarını aç."

Hınzırca gülümsedi.

"Evet, Caleb." Hızla pozisyonunu aldı.

Elimi onun uzun siyah yelesinde gezdirdim. Bir gün onu sikimin etrafına sarmak ve içine boşalmak için ısrar edeceğimi biliyordum. Saçlarını kenara fırçaladım ve dokunuşumu omurgasında tekrar oynattım. Göğsünü aşağı indirip kıcını kaldırdığında sııttım. Ona ulaşacaktım ama her şeye dokunmak için acele etmedim. Göğüsleri onun pozisyonunda daha ağır görünüyordu, doluydu. Onları çimdikledim ve inledi. Klitorisini çimdikledim ve inledi. İnemeleri ve sızlanmaları karanlık ruhum için yiyecek gibiydi.

"Seni tokatlamama hazır mısın?" Aslında bu bir soru değildi. Bir uyarıydı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Beklentiyle nefesi kesildi.

"Evet, Caleb."

"Göğsünü masaya koy ve yanlarını tut." Sabırla uymasını bekledim. Livvie'nin güzel cildinde hiçbir kusur yoktu. İnce sırtında hiçbir yara izi yoktu. Benim kaderimden kurtulmuştu ve ona minnettardım.

Bir elimle vücudunu kalçama yasladım. Serbest elimle ilk darbeyi indirdim. Ses havayı kirletti. Livvie'nin nefesi kesildi ama onun dışında sessiz kaldı. Elimin olduğu yerde kıcının pembeleşmesini izledim.

"Şimdiden pembe, Pet. Kıcının parlak kırmızı olması için kaç tane gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, Caleb." Yumuşak bir sesle konuştu. Bacakları titriyordu.

"Öğrenmeli miyiz?" Parmak ucumla yaranın üzerinde gezindim. Livvie yine inledi.

"Eğer istediğin buysa, Caleb." Kendi kendime gülümsedim. Hasta bir sikici olduğumu biliyordum. Livvie de beni şanslı bir sikici yapmıştı. Birbiri ardına iki tokat attım. Livvie kollarıyla destek verdi ama kıcını sıkmadı. *Alıştırma, alıştırma, alıştırma.*

"Bu iyi mi, Kedicik?" Uyarılmışlığım tavan yaparken benim de nefes alışım hızlanmıştı. Livvie'nin çıkardığı sesler ve kıvranırları beni şiddetli bir şehvet duygusuna sürüklemişti.

"Evet, Caleb. Biraz daha lütfen."

Tısladım. Art arda dört kez şaplak attım. Livvie'nin kıcı parmaklarımın altında sıcacıktı. Ayaklarını kaldırdı ve masaya karşı kıvrandı.

"Şimdi kıpkırmızı oluyorsun, Pet." Nefes nefese kalmıştım. "O lanet ayaklarını yere koy. Sen daha iyi bilirsin."

"Evet, Caleb," diye fısıldadı Livvie. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Daha fazla dayanamayacaktı. Kahretsin, ben de daha fazlasını kaldıramazdım.

Isınmış parmaklarımı arkadan amını ovmak için kullandım. İnledi ve bacaklarını daha geniş açtı.

"İçiniz çok ıslak, kedicik. Şaplak yemekten gerçekten hoşlanıyor olmalısın." İşaret parmağımı içine soktum ve yavaşça ileri geri hareket ettirdim. Titriyordu.

"Bunu daha çok sevdim. Biraz daha lütfen. Daha sert." Ben onu tutarken kalçalarını olabildiğince hareket ettirmeye başladı. Parmağımla kendini beceriyordu.

"Şu anda pek de iyi bir evcil hayvan gibi davranmıyorsun, Kedicik. Ne zaman sikileceğine sen karar veremezsin." Parmağımı yavaşlattım ve hayal kırıklığı içinde inledi. Gülümsedim. "Kim karar veriyor, Kedicik?"

"Biliyorsun, Caleb." Kıpırdamadan durdu ve tüm kaslarını gevşetti. O benim zevkim için bir araçtı, ahlaksızlığımın gönüllü bir katılımcısıydı.

"Bu doğru, Kedicik. Öyle." Küçük bir hıçkırık duymadan önce ona üç kez daha şaplak attım. Bu kadarı yeterdi. Ben de yetmişim. Arkasında durdum, kalçalarını kaldırdım ve ıslak amını dibine kadar sikimden aşağı kaydardım.

"Oh, Tanrım! Lütfen, Caleb." Masadan hızlıca faydalandı ve kendini sikimin üzerinde ileri geri hareket ettirmek için kaldıraç olarak kullandı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, geçici olarak kontrolü bıraktım. Bu uzun sürmedi. İkimizin de istediği bu değildi. Kontrolü ben istedim. Livvie teslim olmak istiyordu.

Aklımı başıma toplayarak onun üzerine uzandım. Livvie'nin 1.80'lik boyuna karşılık benim boyum 1.80'in üzerindeydi (senin yararın için feet kullanıyorum ama metrik kullanmayı öğrenmelisin Amerika). Tüm vücudunu kapladım. Oksijen kaynağının tükenmesini önlemek için bir dirseğimi dayadım ve boştaki elimle masanın diğer ucunu kavradım.

"Sert mi istiyorsun, Pet? Sana vereceğim." Kalçalarımı uzun vuruşlarla hareket ettirdim, geri neredeyse çekiliyordum, Livvie'nin homurdanmasına neden oldum, ileri giderken ona bir kerede hepsini verdim.

Dirseğim acıyana ve terden sırlıslıkla olana kadar bu şekilde yaptık, sonra bizi ters çevirdim ve Livvie'nin ikimiz de boşalana kadar bana binmesini sağladım.

Daha sonra üzerimde uyuyakaldı. Sikim hala içindeydi ve yumuşuyordu. İkimizden biri hareket ettiğinde meni akıyordu. Umurumda değildi. Çok mutluydum.

BÖLÜM YEDİ

Şükran Günü'nden önceki gece rüyamda Livvie'nin beni sevemeyeceğine karar verdiğini gördüm. Panik içinde uyandım ve Livvie'yi benimle seks yapmaya zorladım. Aldırmıyor gibiydi.

Şükran Günü yemeğini Livvie'nin dairesinde yedik. Claudia ve Rubio sangria şişeleri getirmişlerdi, çünkü görünüşe göre bu onların küçük grubunun en sevdiği içkiydi. Kahvaltıdan önce viski içmeye başladım.

Livvie gerginliğimin "şirin" olduğunu düşündü. Doğru, biraz gergindim ama daha çok sohbet etmek için sabırsızlanıyordum. Kokumun insanları uzak tutabileceğini düşündüm.

Claudia doğanın bir gücüydü; kısa siyah saçları, yeşil gözleri ve muzip bir sırıtışı olan canlı görünümlü bir yaratıktı. Livvie'den bile daha ufak tefekti, ama birinin kişisel alanına girme eğilimi göz önüne alındığında bunu fark edemezsiniz. O kişi bendim.

"Aman Tanrım, harikasin." Başımı iki eliyle tuttu ve yüzümü bir o yana bir bu yana, sonra da tavana doğru çevirdi. Kendimi bit araniyor ya da daha kötüsü değerlendiriliyormuş gibi hissettim. Yüzümü çektim ve ona kaşlarımı çattım. "Oh! Alıngan. Sophia öyle olduğunu söyledi." Omuz silkti ve mutfağa doğru zıpladı.

Rubio çok daha saygılıydı. Garip bir şekilde yakışıklıydı. Uzun boyluydu ama sırık gibiydi. Saçları, Avrupa'daki gençlerin tarzı olduğu gibi, titizlikle işlenmiş bir dağınıklık görüntüsüne sahipti. Kız arkadaşıyla aynı renk gözleri paylaşıyordu.

Claudia ve Rubio arasındaki ilişkiyi kimin yürüttüğü konusunda hiç şüphem yoktu. En azından Rubio'nun utanmış görünme nezaketi vardı.

"Üzgünüm, bunu herkese yapar. Onunla tanıştığında bana çok sevimli olduğumu ve erkek arkadaşı olduğumu söyledi."

"Ve sen onun erkek arkadaşı mı oldun?" Ona bir bakış attım. O da gülümsedi. "Dar bir tişört giyiyordu ve göğüslerini görebiliyordum."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Doğru yaptın." "Biliyorum." Omuz silkti.

Şükran Günü bir Amerikan bayramıdır. Livvie ve ben, bir hindiye beslemek için yeterince uygun olan bir hindi bulmak için marketleri araştırmak zorunda kaldık.

Sadece dört kişiyi doyurmamız gerekmesine rağmen bir ordu. Ancak Livvie'nin hindiyi fırından çıkarıp ocağın üstüne koymasını izlerken, zamanın iyi harcandığını anladım. Livvie'nin kümes hayvanlarıyla duyduğu gurur aşikârı.

"Bakın! Bu benim ilk hindim." Livvie kuşu uzattığı ellerinin arasında reverans yaparak sergiledi.

"Bunun yüzüyor olması mı gerekiyor?" Ben sordum. Çok lezzetli kokuyordu ve yemek için sabırsızlanıyordum ama Livvie'ye bok atmaya bayılıyorum. Bu benim ikinci favori eğlencem.

"Kuru hindiden nefret ederim. Fazla kızartmış olabilirim. Kimi kandırıyorum ki? Öyle bir şey yok. Benim lanet hindimi yiyeceksin ve bitirdiğinde parmaklarını yalayacaksın." Hindinin üstünden bir parça et kopardı ve dudaklarına götürdü. "Aç kapıyı, sevgilim."

Kolumu ona doladım ve çektim. Parfüm ve yemek kokuyordu. Ağzımı açtım ve beni beslemesine izin verdim. Yediğim en güzel hindiydi; içi nemli, derisi çıtır çıtırdı. Geri çekilirken Livvie'nin parmaklarını yaladım.

"Hmm, fena değil. Neredeyse parmağını geri alamıyordun." Livvie bana gülümsedi.

"O zaman ben şanslı bir kıyım. Parmaklarımla yapmaktan hoşlandığım çok şey var." Ağzımı kendine doğru çekti ve beni öptü. İkimizin arasında sikim seğirmeye başladı. Livvie dudaklarına son bir öpücük kondurarak yavaşça geri çekildi. "Claudia ve Rubi burada."

Pantolonumun önünü karnına sürttüm. Aramızdaki boy farkı sikimin kafasını hep karıştırırdı. Göğüslerinin arasındaki sıcaklığı mı yoksa hemen altında bekleyen ıslak sıcaklığı mı aradığına karar veremiyordu.

"İzleyebilirler. Çocuk bir şeyler öğrenebilir." Livvie güldü ve geri çekildi.

"Herkes senin kadar seks takıntılı değil. Bunu pek takdir edeceklerini sanmıyorum."

Omuz silktim.

"Sorabiliriz."

Tam o sırada, Sprite kalabalık mutfağa girdi.

"Bana yemeğin hazır olduğunu söyle! Açlıktan ölüyorum. Aç gelmemi söylediğin için bütün gün bir şey yemedim." Yakındaki tavadan bir ekmek aldı ve atıştırmaya başladı. "Mmm, bu hala sıcak." Kalanını da ağzına tıktırdı.

"Claudia! O atıştırmak için değil, seni kaltak." Livvie diğer kızın kıcına bir şaplak attı ve ikisi de kıkırdadı.

Kızlar çok tuhaf. Eğer başka bir erkek bana orospu deyip tokat atsaydı, bu kıkırdamalarla bitmezdi. Gerçi bence kadınlar doğaları gereği erkeklerden çok daha biseksüel. Bu düşünce beni duraksattı, çünkü Livvie'nin Sprite'a çok pis şeyler yaptığını hayal ettim. Oturma odasına doğru döndüm ve aletim daha fazla sertleşmeden kaçtım. Mutfak yeterince kalabalıktı.

Ben içeri girdiğimde Rubio oturma odasında kabloları çözüyor ve PlayStation'ı kuruyordu. Üzerindeki pantolonla bu kadar iş yapabilmesine şaşırmıştım. Erkekler için dar kot pantolonları anlamıyorum. Kim taşakları mengenede dolaşmak ister ki? Bir an için Rafiq'in bu moda hakkında ne düşüneceğini merak ettim. İçime garip bir melankoli çöktü ve viskimi sehpanın üzerine bıraktım. İhtiyacım olan son şey sarhoş bir yansımaydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Dikkatimi dağıtacak bir şey ihtiyacım vardı.

"Hayır, anladım zaten. Çalışıyor musun yoksa şarkı mı söylüyorsun?" Bana gülümsedi ve birden kendimi çok yaşlı ve istila ettiğim dünyayla bağlantısız hissettim.

"İkisi de değil," dedim. Elimde bir içki olmadan ve yapacak hiçbir şeyim olmadan kendimi garip hissederek orada dikildim. Rubio gülümsedi ve elime plastik bir gitar tutuşturdu.

"Gitarla başlayabilirsin. Yeni başlıyorsan daha kolay olur." Cevabımı beklemeden televizyonu açtı ve yüksek sesli rock müzik oturma odasını doldurdu. Bunu rahatsız edici buldum ama bu konuda bir şey söylemedim.

"Ne yapacağım?" diye sordum.

"Önce bir karakter seçmeniz gerekiyor. Sonra bir şarkı seçiyoruz ve gitarın üzerindeki renkli düğmelere ekrandan geçerken basıyorsunuz. Ben davul çalacağım." Rubio heyecanlı görünüyordu ve ben bunu anlamamıştım. O ana kadar kendimi hiç sosyal özürlü olarak görmemiştim.

Karakterim olarak sakallı bir rockçı seçtim ve elimdeki oyuncak gitarla bir şeyler yapmaya çalıştım. En azından yapacak bir şeyim olduğu için kendimi daha az garip hissettim. Rubio karakterini seçti ve şarkı listesine geçti.

"Grubumuzun adı ne?"

"Sophia seçti. Biz Seks Tüfekleri'yiz." Güldü. "The Sex Pistols'tan daha gangsterce olduğunu düşündü." The Sex Pistols'ın kim olduğunu bilmiyordum ama Livvie'nin mizah anlayışını takdir edebiliyordum.

"Ooh, evet! Ben de oynamak istiyorum." Claudia oturma odasında bize katılırken ciyakladı. Livvie'yi görmek için etrafa bakındım ama onu göremedim. *Lütfen beni ikisiyle yalnız bırakma.*

"L-Sophia nerede?" Livvie dememek için kendimi zor tuttum ve ikisinin de Claudia'ya bas gitar takmakla meşgul olmalarına sevindim.

"Sophia! Gel oyna!" Claudia iğrenç bir ses tonuyla bağırdı. Yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü bana cevap verdi. "Buna alış, güzel adam. Eğer grubumuzun bir parçası olacaksan, bizim kaba saba davranışlarımıza katlanmak zorunda kalacaksın. Bir ailede kibarlığa yer yoktur." Bana göz kırptı. Ben de gülümsedim.

"Beni korkuttun o kadar; kaba olduğunu düşünmüyorum." Gerçekten de çok kabaydı. Eğer Livvie'nin arkadaşı olmasaydı, ona biraz terbiye gösterirdim. Ne yazık ki Livvie'ye bundan hoşlanmayan insanlara işkence etmeyeceğime dair söz vermiştim. Aileye gelince, gerçekten de yanlış kişiyle konuşuyordu.

Livvie içeri girdi ve yüzünde gördüğüm mutluluk beni eritti. Onu daha önce bu kadar mutlu gördüğümünden emin değildim. Bu beni arkadaşlarından kıskandırdı. Onunla birlikte olmak için tüm hayatımdan vazgeçmiştim ve o benimle hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Bana doğru yürüdü ve gitarın askısıyla oynadı.

"Şu bak. Güzelleşiyor musun, Seksi?" Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını büzdü. Eğildim ve hiç düşünmeden öpücüğünü kabul ettim.

"Benim bir adım var,
biliyorsun." Sırıttı.

"Hatırlıyorum, Seksi." Dönüp kumandaya ve mikrofona uzandı. "Akşam yemeği hazır, bu yüzden sadece bir iki şarkı yapabiliriz ve sonra yemek yemeliyiz."

"Yemekler çok güzel, Rubi. Sophia yerine önce benimle tanıştığına sevindim.

Sana asla o kadar iyi bir şey yapamayacağım," dedi Claudia.

"Bana verdiğin şey yemekten daha iyi," diye karşılık verdi Rubio. Kız arkadaşını yanağından öptü ve o da kızardı. İkisine de biraz saygı duymaya başlamıştım. Aşkları apaçık ortadaydı ve bir gün Livvie ile benim de onların sahip olduklarına sahip olabileceğimizi umuyordum... dar kot pantolonlar olmadan... ya da korkunç koşullar altında tanıştığımızı hatırlatmadan.

Kıçıma bir dokunuş hissettim. Livvie bana ciddi ciddi "gel beni becer" bakışları atıyordu.

"Oynamaya hazır mısın, Seksi? Kendini incitmemek için kolay seçeneğine ayarladığından emin ol."

Kaygılarımın bir kısmı azaldı.

"Ve kiminle konuştuğunu hatırlasan iyi edersin, yoksa sana hatırlatmak zorunda kalacağım."

"Oh, dört gözle bekliyorum." Kıçımı sıktı. Başımı salladım ve güldüm. "Tamam, 'Eye of the Tiger'ı yapacağım."

"Bunu hep yapıyorsun," diye Claudia.

"Kapa çeneni! Şarkı söyleme sırası sana geldiğinde, şarkıyı sen seçebilirsin. Beni Sexy'nin önünde utandırma. Ne kadar yetenekli olduğuma hayret etmesini istiyorum," dedi Livvie.

"Ona müstehcen yazılarını okutmalısın. Eminim buna bayılacaktır." Claudia parmaklarından pençeler yaptı ve aklı başında hiç kimsenin seksi olduğunu düşünmeyeceği ama öyle olması gereken bir hareketle havayı tırmaladı.

"Dizüstü bilgisayarına hep bunu mu yazıyorsun?" İlk fırsatta Livvie'nin dizüstü bilgisayarını ele geçireceğimi bildiğim için genişçe gülümsedim. Livvie bir an için kül gibi oldu.

"değil. Unutun gitsin. Hadi oynayalım artık."

"Hadi ama Sophia. Bu çok iyi." Bana döndü. "Bu kız hakkında-"

"Claudia!" Livvie ciddi bir sesle ve ters ters baktı.

"Peki. Tamam, hadi oynayalım," dedi Claudia alaycı bir tavırla.

Daha önce de ilgimi çekmişti ama Livvie'nin tepkisinden sonra kemiğe sarılmış köpek gibi oldum. Daha sonra sorular soracaktım, bu kadarı kesindi. Şimdilik elimdeki plastik gitara ve doğru düğmelere basmaya odaklanmaya karar verdim. Zihnimin bu kadar hızlı olması iyi bir şeydi, çünkü orta hızda bile ekrandaki renk cümbüşüne ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Giriş sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu ama Livvie şarkı söylemeye başladığında kendimi oyunun içinde buldum. Livvie'nin sesi güzel, hırıltılı ve güçlüydü. Hakkında bilmediğim pek çok yetenekle dolu görünüyordu. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordum. Onunkilerle kıyaslanabilecek hangi yeteneklere sahip olduğumu merak ettim. Enstrümantal bir bölüm sırasında bana doğru döndü.

"İyi gidiyorsun! Gitarda berbatım."

Ona göz kırptım.

"Konsantre olmaya çalışıyorum, Pet. Sakıncası yoksa."

"Ha! Devam et rock yıldızı, seni durdurmana izin verme." Nakaratı söylemeye geri döndü ve ciğerlerinin bu kadar çok şeyi nasıl tutabildiğini merak ettim.

Hava.

Sonunda şarkı bitti ve ben yüzde yetmiş beş başarı oranıyla turu geçtim. Grubun geri kalanı doksanlarda skor yaptı ve Livvie yüzde doksan dokuzla en yüksek skoru elde etti. Bu konuda böbürlenmeyi bırakmıyordu. Livvie'yi hiç bu kadar kendini beğenmiş görmemiştim ve onda kendi huylarımdan bazılarını gördüğüm için göğsümün gurura benzer bir şeyle genişlediğini hissettim. Buraya kadar gelmiştik ve nereye gidebileceğimizi görmek için garip bir şekilde çaresizdim.

Sırada Claudia vardı. Daha yumuşak, daha lirik sesi "Nine in the Afternoon" ile iyi iş çıkardı. Gitara ayak uydurmakta zorlandım ama tüm vücuduyla bas çalmaya çalışan Livvie'den daha iyi performans gösteriyor gibiydim. Ekranı konsantre olurken dili dışarıdaydı ve benim her fırsatta ona bakmama aldırmıyordu.

Claudia şarkısını bitirdikten ve herkes benim yüzde altmış iki isabet oranıma güldükten sonra (Livvie'nin sadece altmış beş isabet oranı vardı ve neden sadece benimle dalga geçmeyi tercih ettiklerini asla bilemeyeceğim - alçaklar), akşam yemeğine oturmaya karar verildi. Livvie'nin masası tüm yemek ve misafirler için yeterince büyük değildi, bu yüzden kendimize mutfakta servis yaptık ve tabaklarımızı masaya getirdik. Her şey bana çok garip geliyordu. Livvie'ye her iki arkadaşından da daha yakın olmama rağmen kendimi biraz yabancı hissediyordum.

Herkes oturduktan sonra çatalımı elime aldım, hindiye ve dolmaya başlamak için sabırsızlanıyordum ki Livvie elimi tuttu. Ona baktım ve bilerek hırladım. Sadece gülümsedi ve elimi okşadı.

"Henüz değil, Seksi. Bugün Şükran Günü. Etrafta dolaşıp ne için minnettar olduğumuzu söylemeliyiz."

"Yemek yiyebilseydik minnettar olurum," diye mırıldandım. Çatalımı yere bıraktım ve masanın etrafına baktım. Hepsi bana gülümsüyordu. Ürkütücüydü. İnanın bana, ürpertici olduğunu biliyorum.

"Sophia, burası senin evin. Önce sen gitmelisin." Rubio önerdi.

"Tamam," dedi Livvie ve derin bir nefes aldı. "Öncelikle yemek için minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Yemek için sabırsızlanıyorum. Ama daha da önemlisi... burada olduğum için şükrediyorum." Yutkundu ve dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanan gözlerini görünce herkese gitmelerini söyleyip onu öpmek böylece hissettiği her şeyi unutmasını sağlamak istedim. Bunun yerine oturup Livvie'nin hayatındaki kötü adam ben değilmişim gibi davranmak zorunda . "Benim için zor bir yıl oldu. Geçen yıl Şükran Günü'nü yalnız geçirdim. Hayatımla nereye gittiğimi ya da artık ondan ne istediğimi bilmiyordum. Kalbim kırık ve mutsuzdum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

"Sophia...." Claudia erkek arkadaşının göğsünün üzerinden Livvie'ye uzandı.

Livvie gülümsedi.

"Hayır, sorun yok. Ağlamak istemiyorum. Sadece... bu yıl, bir kızın isteyebileceği en iyi iki arkadaşına ve İspanya'da kendime ait bir daireye sahibim! Ve ben..." Bana doğru baktı ve lanet olsun ki kendimi onun duygularına kapılmış hissediyordum. "Sana sahibim. Ait olabileceğim bir yerim var. Beni seven bir ailem var. Bunun için derinden minnettarım. Onlar olmadan nerede bilmiyorum." Yanağını sildi ve kendini salladı. "Eww, duygusallaştığım için özür dilerim. Sadece sizi seviyorum, hepsi bu. Şimdi başka biri gitsin."

Koltuğumda kıpırdamadan oturmuş, tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Livvie beni de listesine eklemişti. Benim için minnettardı. Benimle ait olabileceği bir yer bulmuştu. Ben de aynı şekilde hissediyordum ama duygularımı ifade ederken asla bu kadar rahat olamıyordum. Belki yalnız olsaydık, belki karanlıkta olsaydık ya da hayalen çıplak olsaydık, o zaman ona söyleyebilirdim. Ama herkes bana bakıyordu. Livvie tatlı tatlı, cesaret verici bir şekilde gülümsüyordu. Claudia'nın bakışları çok daha saldırgandı ve neredeyse beni konuşmam için korkutmaya çalışıyordu. Rubio sadece bekledi. Sabırlı biriydi. Boğazımı temizledim ve gülümsedim.

"Bunu aşmak zor ama bir şeyler önermeye çalışacağım." Livvie'ye doğru baktım. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum. Birbirimizi sadece bir buçuk aydır görüyoruz." Gözlerini kısarak bana gülümsedi. "Ancak dürüstçe söyleyebilirim ki... bu geçirdiğim en güzel altı hafta oldu. Şimdiye kadar bize verilen zaman için minnettarım ve umarım gelecek yıl-" Herkese doğru baktım, "Hepinizi de seveceğim."

Claudia ve Rubio güldüler. Bakışlarımı Livvie'ye çevirdim. Daha önce pek görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Bu hoşuma gitmişti.

"İyi yemek, harika arkadaşlar ve sevgi için şükrediyorum. Tanrı bu yemeği ve dostluklarımızı kutsasın," dedi Rubio hızlı ve öz bir şekilde. İsteksizce Livvie'den uzaklaştım ve gülümsedim. Claudia Rubio'yu sertçe ağzına doğru çekti ve belki de yemek masasında uygun olandan çok daha tutkulu bir şekilde öptü. Genç aşk. Benim istediğim de buydu.

Claudia ona İspanyolca olarak "Senin için minnettarım aşkım" diye fısıldadı. Masanın geri kalanına da "Ailem, arkadaşlarım ve tüm bu yemekler için şükrediyorum. Şimdi lütfen yiyelim!" Herkes güldü ve yemek vaktinin geldiği konusunda hemfikir oldu. Çatalımı aldım ve hindiyle dolmaya daldım.

Bu benim ilk Şükran Günümdü ve hemen her yıl kutlamaya karar verdim.

Akşam yemeğinde Livvie'nin arkadaşlarıyla dersleri ve izledikleri filmleri tartışmasını dinledim. Stanley Kubrick'in eserlerini izliyor ve sınıfta tartışıyorlardı. Claudia ve Rubio hayranlarıydı ama Livvie Kubrick'in pek çok eserinin izleyiciye net bir mesaj iletme becerisinden yoksun olduğunu düşünüyordu.

Livvie ağızındaki hindinin etrafında, "*A Clockwork Orange*'dan bahsedip duruyorlar, sanki gelmiş geçmiş en iyi filmmiş gibi," dedi. "Bence o filmi izleyenlerin üçte ikisi anlamadı bile. Giysileri olmayan imparator gibi. O kadar çok insan filmin harika olduğunu söyledi ki, anlamayan aptallar sırf kendilerine aptal denmesin diye anlamış gibi davrandılar - ki bu da onları korkak aptallar yapıyor. Film daha iyi olabilirdi. Filmin mesajını çok daha net bir şekilde iletebilir ve insan doğası, toplum ve psikoloji hakkında gerçek bir diyaloga ilham verebilirdi. Bunun yerine, herkesin hatırlayabildiği tek şey tecavüz sahnesi. Bu çok aptalca."

Rubio, "Buna katılmıyorum," dedi. "Bence bu çok açık bir şekilde toplumun kendi yıkımını nasıl umursamadığını anlatan bir film. Toplum hastalığı umursamıyor - sadece semptomları tedavi etmek istiyor. Alex'in şiddet yanlısı olması ya da onu böyle bir sosyopat yapan şeyin ne olduğu umurunda değil. Sadece onun cezalandırılmasını ve 'rehabilite edilmesini' istiyor. Ancak davranış kontrolü diye bir şey yoktur. Bu bir seçim olmalıdır, kişi daha iyi bir insan olmayı seçmelidir ve daha iyi olmayı seçmelerinin tek nedeni bir sebep olmasıdır. Alex kaçınma terapisi ile zorla rehabilite edildi, ancak dünyaya geri döndüğünde ve hala dışarıda olan tüm şiddetle karşılaştığında tekrar şiddete başvurdu. Bu insanoğlunun doğasında var. Kubrick inanılmaz bir iş çıkardı."

"Filmin ne hakkında olduğunu biliyorum Rubi. Ne demek istediğini anlıyorum. Demek istediğim Kubrick distopik geleceği tasvir etmeye o kadar takıntılıydı ki mesajı ana akım izleyiciye ulaştırmayı ihmal etti. Sinema öğrencileri ve sanatsal tipler tipik olarak şiddete eğilimli değildir. Mesaj onlar için yeni bir şey değildir. Ortalama bir sinema izleyicisinin gerçeğe yüzleşmesi gerekir, yoksa anlamaz. Mel Gibson'ın *İsa'nın Çilesi* filmi sizce neden bu kadar iyi iş yaptı? İnsanların yüzüne vurulan bir suçluluk çekici gibiydi."

"Mel Gibson'ı sikeyim!" Claudia da katkıda bulundu. "Yetenekli olması umurunda değil. O sofu bir pislik ve İsa hakkında film yapmaya hakkı olan son kişi." Rubio Claudia'nın kolunu okşadı.

"Sinirlenmene gerek yok Claudia. Sadece konuşuyoruz." Rubio bana doğru baktı. "Sen ne düşünüyorsun James? Kubrick hayranı mısın?"

İlk defa biri bana James diye sesleniyordu. Çok basit bir isimdi. *Köpek* ya da *sadık öğrenci* gibi gizli bir anlamı yoktu. Sadece bir isimdi. Normal bir insan için normal bir isim.

"Filmi hiç izlemedim ve Kubrick'in kim olduğunu da bilmiyorum. Geçen hafta yeni *Harry Potter*'ı izledik. Onu beğendim." Gülümsedim ve biraz sangria yudumladım. Herkes kahkahalara boğuldu ve Livvie bana doğru eğilerek bir öpücük daha verdi.

"Özür dilerim, Seksi. Bazen diğer insanları düşünmeden inekliğimizi yaşarız. Konuyu değiştirelim."

"Benim için fark etmez. Ne düşündüğünü duymak hoşuma gidiyor. Konuşmaları takip ediyorum. Kişisel olarak, bir insanın daha iyiye doğru değişebileceğini düşünmek isterim. Ancak Rubio'nun da haklı olduğunu düşünüyorum; kişinin değişmek için bir nedeni olmalı. Durumlarının değişerek daha iyi olacağına inanmaları gerekir. Aksi takdirde o kişi dezavantajlı duruma düşer. Şiddet dolu bir dünyada yaşıyorsanız şiddet gereklidir." Kalbim küt küt atıyordu.

Rubio'nun ifadesi ekşidi. "Ben hiçbir zaman şiddetin gerekli olduğunu söylemedim. Çok fazla olduğunu ve bunu toplumsal bir hastalık olarak ele almanın bir yolunu bulmamız gerektiğini söyledim."

"Bu asla olmayacak. Çiçekler bile öldürür, Rubio. İnsanlar çiçeklerden çok daha kusurludur. Hepimiz yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaparız. Eğer bu öldürmek anlamına geliyorsa... öyle olsun. Hayatta kalmak-"

"En önemli şey bu," diye bitirdi Livvie. Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. Çatalını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Bu konuşmadan sıkıldım. Hadi biraz daha Rock Band oynayalım." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Bu gülümsemeyi iyi tanırdım.

Aptal ağzımı açtığıma pişman oldum.

Birkaç saat daha Rock Band oynadık. Gitarda çok daha iyi oldum ve gerçekten eğlendim. Amerika ve Amerikalılar hakkında pek çok şey öğrenmişim. Popüler kültürlerini öğrenmişim ama hiç video oyunu oynamamışım. Çok eğlenceliydi ve hemen ertesi gün bir PlayStation almaya karar verdim.

Daha sonra Claudia ve Rubio kendi paylarına düşenden daha fazlasını toplayıp eve dönmeye karar verdiler. Bana sarılıp vedalaştılar -evet, ikisi de- ve ben bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Yine de kabul ettim. Sarılmayı seven biri ... belki. Hayır, tuhaftı.

"Eğer Amerika'da olsaydık, yarın ucuza bir tane alabilirdin. İspanya'da Kara Cuma'nın kutlanmıyor çok kötü," dedi Livvie musluğu açıp bulaşıkları yıkamaya başlarken.

"Bu da ne böyle?" diye sordum ve bulaşık makinesini açtım.

"Binlerce istifçinin mağazaların önünde kamp kurduğu ve daha sonra PlayStation ve iPad'lerdeki en iyi fiyatlar için komşularını dövdüğü kutsal bir gelenek. Eskiden annemle giderdim." Omuz silkti.

"Sanırım bilgisayardan bir tane sipariş edeceğim. Tabii komşularını dövmemi romantik bulmuyorsan?" Gülümsedim. Livvie güldü.

"Hmmm... belki. Bakalım yüksek sesli rock müzikten kim şikâyet edecek?" Beni omzuyla itti. "Bugün iyiydin. Arkadaşlarım sana biraz aşık sanırım."

Göğsümde garip bir sızı hissettim.

"Elimden geleni yaptım. İyi görünüyorlar. Claudia biraz fazla arkadaş canlısı ve Rubio'nun o dar pantolonla nasıl bir şey yaptığını anlamıyorum ama belli ki seni seviyorlar. Çok şanslısın, Kedicik." Durakladım. "Seni seven insan sayısı hiç de az değil gibi görünüyor."

Livvie bir tencereyi karıştırıyordu ve benimle göz göze gelmedi. "Caleb," diye iç geçirdi.

"James'i severim. Belki de bana öyle hitap etmelisin. Arkadaşlarının yanında ağzından kaçırma ihtimalin azalır. Sana Sophia diyebilirim. Biz, bilmiyorum... rol yapabiliriz. Birlikte normalmişiz gibi davranabiliriz. Ama o dar kotları giymem." Konuşmayı hafif tutmaya çalıştım. Harika bir gün geçirmiştik ve bunu mahvetmek istemiyordum.

Livvie durulamam için tencereyi bana uzattı.

"Ben de bunu düşünüyordum. Bence... bu iyi bir fikir olabilir. Kulağa garip gelebilir ama ismimi değiştirdiklerinde başka biri olmakta özgür hissettim. Livvie üzgün bir kızdı. Önemsiz şeyleri çok fazla önemsiyor ve insanların ondan faydalanmasına izin veriyordu. Sophia kendinin farkında ve kimseden bir bok almıyor."

Sözleri umurumda değildi.

"Sen kimseden bir bok almadın. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Benden daha güçlü." Yutkundum. "Ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Rafiq başladı

Bana Caleb dedikten sonra..." Kurtarıldı kelimesini söyleyemedim. Rafiq beni hiç kurtarmamıştı. "Eskiden bana çok daha az gurur verici bir şey denirdi."

Livvie bana bir tabak daha uzattı ve bana yaklaştı. Ne zaman hareket etsek kollarımız birbirine değiyordu.

"Neydi o?"

Arapça bir isimden bahsettim.

"Kulağa kötü gelmiyor. Nesi varmış bunun?"

Diğer her şeyi hissetmemek için gülmek zorunda kaldım.

"Köpek demek. Benim adım da köpekti." Livvie'nin yıkamakta olduğu bulaşığı elinden aldım ve bulaşık makinesine koymadan önce duruladım. Yaşadığı şoku kabul etmek istemedim.

"Neden biri...? Dünya iğrenç bir yer." Bulaşıkları yıkamayı bıraktı ve kollarını arkadan belime doladı. "Bence sen bir mucizesin James. Bence mutlu olmayı hak ediyorsun. İkimiz de hak ediyoruz."

Bulaşıkları yıkamaya devam ettim.

"Haklı mısın bilmiyorum Sophia. Mutlu olmayı hak ettiğini biliyorum. Daha iyi birini hak ettiğini biliyorum ama ben bencilim. Seni istiyorum. Seni daha iyi biri olmaya çalışacak kadar çok istiyorum.

"Bununla birlikte, bunun çok az ve çok geç olduğuna karar vermeniz beni şaşırtmaz. Burada olmamı istediğinizden bir saniye bile fazla kalmayacağım. Söz veriyorum." Aklımı kaçıracağım kısımdan bahsetmemiştim. Livvie benimle birlikte olmak istemezse ne yapacağımdan emin değildim. Öldürmek ve kaçakçılık yapmak dışında geri dönebileceğim bir şey yoktu. Daha iyi bir insan mıydım? Belki de değildim. Sadece onun için yaşarken daha iyiydim. Kendimi saatli bomba gibi hissediyordum.

"O zaman ben de bencilim, çünkü ben de seni çok istiyorum. Aramızdaki ilişkinin garip olduğunu biliyorum. Nasıl olmasın ki? Bu dünyada birbirimizi tanımıyoruz ama seni en kötü zamanlarında gördüm ve beni korumak için her şeyi yapacağını biliyorum. Şimdilik bu kadar yeter. Gerisi gelecektir." Sırtımı öptü ve yıkamaya devam etmek için lavaboya geri döndü.

"Benim için pek bir şey yok, biliyor musun? İyi olan pek bir şey de yok zaten. Başka ne öğrenmeyi bekliyorsun?" Yüz ifademin hayal kırıklığını gizlemek için pek bir işe yaramadığını biliyordum.

"İkimizin de Harry Potter sevdiğini biliyorum. Arkadaşlarımla buluşmak için sarhoş olman gerektiğini biliyorum çünkü gerginsin. Konuşmadığın zaman dikkatini veriyorsun ve konuştuğun zaman da bir şeyler katıyorsun. Sen de kadar okumayı seviyorsun. Seni asla bir çift dar pantolonla yakalayamayacağımı biliyorum.

kot pantolon." Güldü ve kalçasıyla bana vurdu. "Çabuk öğrenen biri olduğunu biliyorum. Birkaç saat içinde gitar çalmayı öğrendin. Bulaşıklara yardım ediyorsun. Senin hakkında pek çok şey öğreniyorum James. Bu hoşuma gidiyor."

"Burası seni yakalayıp lavabonun önünde becereceğim kısım ama dürüst olmalıyım, tıka basa doydum! Bir çift uzanma pantolonu giyip kestirmek için sabırsızlanıyorum."

Güldük.

"Bu hindi. Herkesin uykusunu getiriyor. Yarın bütün gün kalan yemekleri yiyeceğiz. Çok güzel." Bana yan gözle baktı ve dudaklarını muzip bir gülümsemeye dönüştürdü. "Seni beslemeden önce beni becermeni isteyeceğimden emin olabilirsin."

"Bana mı soracaksın?" Gülerek sordum. Bana asla sormak zorunda kalmayacaktı. "Yalvarmak mı?" diye mırıldandı.

Sikim kıpırdadı.

"Sanırım beni tanıyorsun."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Noel için bir planın var mı?" Livvie'ye sordum. Bana bir fincan kahve uzattı ve kendi kahvesinden bir yudum aldı. Hava sıcaklığı giderek düşüyordu ama sokaklar hâlâ alışveriş yapmaya gelenlerle doluydu. Livvie ve ben, alışveriş çantalarımız olmadığı için çevremizle biraz uyumsuz görünüyorduk. Bana ışıltı ışıltı gülümsedi.

"Evet. Günün büyük bir kısmını vücuduna yapışmış bir şekilde geçirmeyi planlıyorum." Eldivenli ellerinden birini ceketimin önünde gezdirdi. Güldüm.

"Peki o zaman, şimdiden sabırsızlanıyorum. Hediye paketi yapacağımdan emin olabilirsin." Onu kendime çektim ve herkesin içinde uygun olandan daha tutkulu bir şekilde öptüm. Dudakları soğuktu ama ağzının içi sıcaktı ve hafif bir kahve ve şeker tadı vardı. "Ama ben başkalarını kastetmiştim. Görüşmek zorunda olduğun insanlar var mı?"

Yüzünde garip bir ifade belirdi.

"Hayır. Sadece biz varız. Claudia ve Rubio aileleriyle vakit geçirecekler. Birbirlerini sadece günün bir kısmında görecekler çünkü Rubio'nun ailesi Madrid'de yaşıyor. Claudia bizi annesinin evine davet etti ama gitmek isteyeceğini düşünmemiştim. Açıkçası ben de gitmek istemiyorum. Yine de Noel arifesinde bir araya gelebiliriz. Neden sordun?"

Elini tuttum ve onu bedenlerin akışına bırakarak bir sonraki alışveriş bloğuna doğru ilerledim. Alışverişe çıkmak onun fikriydi ama Livvie henüz tek bir şey bile satın almamıştı.

"Noel'i hiç kutlamadım. Aslında pek çok bayramı kutlamadım. Sizin Şükran Günü'nüzü sevdiğim için, ben de... dallanıp budaklanabilirim diye düşündüm."

"Öyle mi?" Livvie heyecanla söyledi. "Bu harika, Seksi! Sana henüz bir hediye almadığım için kendimi kötü hissediyorum. Eğer bu senin ilk Noel'inse bunu doğru yapmamız gerekecek. Kutlamadığını düşündüm, bu yüzden konuyu zorlamak istemedim. Eğer sen kutlamıyorsan, benim kutlamam için bir neden yok."

Livvie'nin sesindeki hüznü fark ettim ve bunun ailesinin yokluğuyla ilgili bir şey olduğundan şüphelendim. Garip bir şekilde onları sormak istedim. Annesini pek sevmezdim ama kardeşleri olduğunu biliyordum ve onlarla konuşup konuşmadığını bilmiyordum. Öte yandan, ailesiyle bir ilişkisi olması benim için pek de iyiye işaret değildi.

"Bana zaten sahip olduğumdan fazlasını verdin. Beni şımartmak istemezsin, değil mi?" En müstehcen sırıtışımı sergiledim. Livvie bana yan gözle baktı.

"Seni şımartmayı *aklımdan* bile geçirmem. Zaten yeterince büyük bir acı çekiyorsun." "Özür dilerim, nazik olduğumu sanıyordum." Bildiğim yumruğa hazırlandım.

Geliyor. Çok vahşi küçük bir şey olabilir.

"İğrençleşme!" diye uyardı. O gülerken onu ciddiye almak zordu. "Ağaç almak için hâlâ vakit var mı acaba? Genelde insanlar Şükran Günü'nden sonra asarlar ama bir yerlerde satılıyor olmalı. Claudia'ya sorarım. O genelde nereye gidileceğini bilir. Yani, buraya geldiğimden beri bir sürü şey öğrendim ama buralı olmadığım için bazen yardıma ihtiyacım oluyor. Ha! Bir keresinde kaybolmuştum..." Livvie kendini tamamen tek taraflı konuşma sanatına kaptırmış görünüyordu. İtiraf ediyorum, kendimi biraz kaptırmıştım. Meksika'dayken Livvie'nin farklı yönlerini öğrendiğimi sanıyordum ama sanki sadece yüzeyi kazımışım gibi hissetmeye başlamıştım. Yeni keşifler yapma fikri hoşuma gidiyordu - bu keşif Livvie'nin de Claudia kadar başıboş olabileceği olsa bile.

"Ben tamamen başka bir şey düşünüyordum," diye araya girdim. Livvie durdu, arkamızdaki yayaların diğer somonlarla birlikte akıntıya karşı gitmeye çalışmasına çok üzüldü.

"Ne düşünüyordun ki?" Biraz tedirgin ve neden olduğundan emin değildim.

"Bu surat ne için?"

Başını salladı ve sakarca bir gülümseme takındı.

"Hiçbir şey. *Yok bir şey.* Sadece... ne söyleyecektin?" Biraz daha içten gülümsedi.

"Bir şey düşünüyordun. Sadece bana ne olduğunu söyle." Kahvemden bir yudum aldım. Hiçbir zaman kahve içen biri olmamıştım ama yavaş yavaş içmeye başlamıştım. Livvie genellikle kahvaltısının yanında biraz içerdi. Bir nefes verdi.

"Bilmiyorum, arkadaşlarını ziyaret etmekle ilgili bir şeyler söylersin diye düşünmüştüm. Ya da başka bir şey."

"Vay canına," dedim. "Sence benim var mı? Hem de tatilimi birlikte geçirmek isteyeceğim arkadaşlarım." Bunun saçmalığına yüksek sesle gülmek zorunda kaldım.

"Arkadaş değil ama... tanıdığın insanlar var." Simsiyah kaşlarını kaldırdı ve başını şüpheyile yana eğdi.

"Bunların hepsini geride bıraktım Livvie. Bunu biliyorsun," dedim eşit bir şekilde.

"Bundan sonra bana Sophia diyeceğini sanıyordum." Ayakkabısına baktı ve hayali bir taşı tekmeledi.

"Bu soru tam olarak James için değildi, değil mi?" Ses tonumu hoş tuttum.

"Haklısın. Özür dilerim James." Bir adım daha yaklaştı ve ayakkabımın ucuna şakacı bir şekilde tekme attı. "Beni affediyor musun? Sürprizim hâlâ geçerli mi?"

Kıkırdadım çünkü başka çarem yoktu. İlişkimizin geçmişin şimdiki zamanın tüm neşesini emdiği anlarla dolu olacağını anlamaya başlamıştım. Tek umudum, yeterince zaman geçtiğinde Livvie'yle başlangıcımızı gölgede bırakacak anılar biriktirmektir.

"Evet, her iki açıdan da. Hediyen için çok heyecanlıyım, bunu bizim için mahvetmene izin veremem."

Livvie hızla gülümsemeye dönüşen bir bakışla bana baktı.

"Bu ikimiz için, ha? İç çamaşırı değil, değil mi? Çünkü o benden çok senin için. Giymeyeceğim demiyorum ama başka hediyeler almakta da ısrar edeceğim."

"Saçmalıyorsun." Yürümeye başladım ve Livvie hemen yanıma geldi.

Kolumu omuzlarından geçirirken "Çok seksisin," diye fısıldadı. Bu durum yürümemi zorlaştırıyordu ama umursamadım.

"Evet, biliyorum. Bu bir lanet. Her neyse, Noel haftasında işten izin alabileceğini umuyordum. Seni Paris'e götürmek istiyorum." Onu kendime çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Şapkasının pembe tüyleri dudaklarıma yapıştı. Kolumu omuzlarından kaldırdım ve tüyleri topladım.

Göz ucuyla yaşlı bir adamın beni ve Livvie'yi izlediğini gördüm. Yalnız ve elinde alışveriş poşetleri -ya da herhangi bir şey- olmasa onu fark etmezdim. Beni izlerken yakaladı ve bir vitrine bakmak için dönmeden önce selamlamak için başını eğdi. Dikkatimi tekrar Livvie'ye yönelttim. Yaşlı adam tanıdığım biri değildi ve pek de tehlikeli görünmüyordu. Entrika dünyasını geride bırakmıştım. Yaşlı adamlar sadece yaşlı adamlardı.

"*Paris mi?* İstedğin zaman çok tatlı oluyorsun. Gerçi Paris'e zaten gittim -geçen yıl." Mutlu bir şekilde yürürken zıplıyordu. "Muhtemelen işten izin alabilirim. Talepler için geç saat ama Giovanni bu tür konularda oldukça iyidir. Ben bir öğrenciyim, o yüzden benden çok fazla şey beklediğini sanmıyorum."

"Giovanni- yakışıklı mı?" Bazen etrafı erkeklerle çevriliymiş gibi görünüyordu: Reed, Marco, Rubio ve şimdi de Giovanni.

"Sadece o uzun, karanlık ve yabancı tarzda. Benim tarzım değil, gerçekten." Sırıttı.

"Pislik." Yürürken kışını tokatladım. Yürürken insanlar bize bakmaya başlamıştı. Yaşlı adamı düşündüm ve bizi izlediği için kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Livvie ve benim dikkatleri üzerimize çekiyor olmamız fazlasıyla mümkündü. Hatta bazı insanlar maskaralıklarımızdan hoşlanıyor gibi görünüyordu. "Her neyse, daha önce Paris'e gittiğini biliyorum. Arkadaşıma gönderdiğin e-postada okumuştum."

"Hatırlatmayın," dedi Livvie.

"Size hatırlatıyorum. Paris'teyken pek eğlenmişe benzemiyordun. Yalnızdın ve piçin teki cüzdanını çaldı. Birlikte gidip yeni anılar biriktirebileceğimizi düşündüm. Daha önce hiç turist rolü oynamamıştım. Eğlenceli olabilir. Sen ne düşünüyorsun?" Yeterince soğumuş olmasına sevindiğim kahvemden birkaç yudum aldım.

Livvie'nin gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Parlak ve heyecanlıydılar.

"Bence... sen inanılmazsın, James. Kimse beni senin kadar mutlu edemez." Kolunu benimkine doladı ve başını koluna yasladı. Beni kahveden daha çok ısıtan küçük bir memnuniyet iç çekişi .

"Anlaştık o zaman. Tüm ayarlamaları ben yapacağım. En iyi otelde kalacağız ve en iyi restoranlarda yemek yiyeceğiz. En iyi şeyleri göreceğiz ve en iyi seksi yapacağız." Şaşırtıcı derecede başım dönüyordu. Daha önce hiç böyle bir tip olmamıştım. Düşüncelerimin arka planında sürekli dolaşan ve mutluluğun ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda beni uyaran endişeye rağmen bunu fazla düşünmemeye çalıştım.

"Ve gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşımla birlikte olacağım!" Livvie küçük bir sıçrama yaptı ve eldiveni ile koluna kahve döktü. "Ah, boo! Eldivenim sıırıslıklam oldu. Oh neyse, en azından elimi yakmadı."

Bir sonraki çöp kutusunda durduk ve kahveyi attık. Eldivenli ellerimle onu elimden geldiğince silerken Livvie kıpırdamadan durdu. İsim bittiğinde eldivenlerimi çıkardım ve onunkilerle birlikte çöpe attım.

"Bana ilk kez erkek arkadaşım diyorsun," dedim usulca. "Şuradaki dükkândan yeni eldivenler alacağız." İşaret ettim. "Paris için birkaç kıyafet bulmaktan zarar gelmez. Senin iç çamaşırı giymen fikri hoşuma gitti." Eğildim ve dudaklarını öptüm. Livvie bunu kendi üzerine aldı.

Başımın arkasını kavrayarak ve ben ağzımı onun diline açana kadar dudaklarını bir, iki, üç kez dudaklarıma bastırarak sevgimizi derinleştirdi.

Livvie'nin öpücükleri ilişkimiz boyunca utangaçlıktan açgözlülüğe dönüşmüştü. Livvie'nin açık sözlülüğünden giderek daha fazla hoşlandığımı fark ettiğimde şaşırıyordum. Geçmişte çok ağırbaşlı bir yapısı vardı ve ben onun Kırmızı Başlıklı Kız'ına karşı Kurt'u oynamaya bayılırdım. Onu kollarımın arasına aldım ve o da bacaklarını belime doladı. Bir anne çocuklarını aceleyle yanımızdan geçirdi ve bize iğrenç dedi. Livvie'nin kıcını kavradım ve öpücükten uzaklaşıp onu yere bırakmadan önce sıktım. Paltomu çekiştirerek indirdim.

"Sadece erkek arkadaşımı öperdim," diye nefes nefese kıkırdadı. Ona bir öpücük daha verdim ve bunu iffetli tutmayı başardım.

"Kabul ediyorum. Bu dudaklar resmen bana ait ve benim olarak kalacaklar. Eğer onları başka bir erkeğin yanında bulursam, senin akrabaları olsa iyi olur." Tamamen ciddiydim.

"En romantik şeyleri mümkün olan en ürkütücü şekilde söylemeyi başarıyorsun. Seni tanımasaydım senden korkardım," dedi gülümseyerek ve göz kırparak.

"Oh, hala korkutucuyum."

"Bana değil," diye fısıldadı. Göğsümde küçük bir sızı hissettim.

"Sadece senden kabul edilebilir." Çenemi daha önce sözünü ettiğim dükkâna doğru eğdim. "Bu alışveriş gezisinde gerçek bir alışveriş yapalım mı yoksa sadece küçük çocukları saptırmak için mi çıkıyoruz?"

"İkisini de yapamaz mıyız?" dedi büyük bir ciddiyetle, yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. Diğer çiftler de bu kadar şakalaşıyor muydu? Hiç sanmıyorum.

Livvie'nin dairesine idare edebileceğimiz kadar çok poşetle döndük. Livvie'nin alışverişlerimizi benim ödememe izin verme konusunda bazı endişeleri vardı ama erkek arkadaşı olarak onu hediyelere boğmanın benim hakkım olduğunu hemen belirttim. Ona düzgün bir şekilde kur yapma fırsatını kaçırdığımı ve bunu telafi etmeme izin vermenin adil olduğunu söyledim. Bin beş yüz Euro'nun bir gün için yeterli bir teklif olduğunu düşündüm.

Çantalar, ayakkabılar, kokteyl elbiseleri, yeni eldivenler ve birkaç hafta boyunca onu parçalamama yetecek kadar iç çamaşırı satın almıştı. Özellikle bir çift dantelli tanga külotu vardı ki çiğnemek için sabırsızlanıyordum. Bir de göğüs dekoltesi olmayan kırmızı bir gecelik özellikle ilgimi çekmişti. Onunla uyumlu kırmızı bir pelerin aradım ama bulamadım. Küçük Kırmızı'yı avlama dürtüsü beklemek zorunda kalacaktı.

"Aç mısın?" Livvie sordu. Çantaları oturma odasına yerleştirirken onu zar zor duyabiliyordum. Livvie yatak odasına doğru ilerliyordu.

"Evet," diye seslendim, "ama dolaplarınızda değerli bir şey olduğunu sanmıyorum-"

"O zaman buraya gel ve amımı ye!" Livvie araya girdi.

"Seni küçük orospu," diye mırıldandım nefesimin altında ve güldüm. Beni yakaladı. "Bunu ödeyeceksin, Pet!" Eldivenlerimi, ceketimi ve gömleğimi çıkarıp yatak odasına doğru ilerlerken bağırdım. "O pis ağzını sikimle yıkayacağım." Bitişikteki banyoda duşun aktığını duydum. Ayakkabılarımı tekmeledim, kemerimi çektim ve giysilerimin geri kalanını bacaklarımdan aşağı kaydırıp ve çıkardım.

"Ooooh, çok korkuyorum," diye alay etti Livvie. Çoktan duşa girmiş ve tamamen ağzıma sokmaya niyetlendiğim kısımları sabunluyordu. Akıllara Durgunluk Verecek Kadar Seksi İçin Malzemeler: 1 Livvie, Sadece su ekle.

Duşa girdiğimde hiç vakit kaybetmedim. Livvie'yi ıslak saçlarından yakaladım ve duş duvarına doğru çektim. Su sıcaktı ve soğuk tenimi yakıyordu. Yanık hoşuma gitmişti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana emir veriyorsun? Sana daha iyisini öğretmedim mi?" Sikimi karnına doğru kaydırırken boynunun yan tarafında sıcak, ıslak bir iz yaladım.

Kulağımın dibinde sıcak bir nefesle, ", " dedi. "Bana tekrar öğret."

Sözleri nabzımın hızlanmasına neden oldu. Meksika'da aramızda Livvie'nin yüzüzlüğüne tanık olduğum anlar olmuştu. Ancak bunlar tam olarak birer anlık görüntülerdi. Çıktığım Livvie, tutsak ettiğim Livvie'nin çok ötesindeydi. Bir ömür boyu boyun eğdirildikten ya da tersine, başkalarının itaatsizliğini ezdikten sonra, ileri geri gitmekten bu kadar hoşlanmam beni şaşırtmıştı.

Yine de Livvie beni sinirlendirmeye kararlı görünse de davranışları farklı bir hikâye anlatıyordu. Sözlerinin bana haddimi bildirmekten çok, beni centilmenlik dışı davranmama yol açacak bir hareket tarzına zorlamakla ilgili olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Senin ağzın yüzünden." Onu yumuşak bir şekilde öptüm ve daha sert bir şey beklediği için kızgınlığını neredeyse hissedebiliyordum. "Her seferinde başını belaya sokuyor." Bir yumuşak öpücük daha ve bir tane daha.

Livvie sinirli küçük sesler çıkardı. Eğilip öpücüğü derinleştirmeye çalıştı ama ben o anı seçerek ona saçlarına sıkıca gömülü yumruğumu hatırlattım. İrkildi.

"Acıdı mı?" Dudaklarına doğru fısıldadım ve zayıf bir öpücük daha bıraktım. Yine sinirli bir ses çıkardı ve kalçalarındaki ellerinin sıcaklığının beni ona doğru ittiğini hissettim. Boştaki elimi kaldırdım ve parmak ucumla açık dudaklarında gezindim. "Sana bir soru sordum, Pet. Cevap vermeni bekliyorum."

Livvie'nin parmakları kalçalarımın derinliklerine bastırdı. Gözleri hafifçe kapalıydı. Nedendir bilinmez, bakışlarımın doğrudanlığını asla kaldıramazdı. Buna izin vermemin tek nedeni, göremediği zamanlarda kendini kontrol etmekten vazgeçmesinden hoşlanmamdı. Aynı sonuçları elde etmek için gözlerini bağladığım onca zamanı düşündüm. Dili, dudaklarının etrafında dolaşırken parmağımı müstehcen bir şekilde yaladı. Meksika'da *hiçbir zaman* bu kadar açık olmamıştı, hayatta kalma ihtiyacı hatırlatılmadan olmazdı. Her şey farklıydı. Beni istiyordu. Kendini bana vermek istiyordu. Böyle bir hediye kabul etmeye layık olmadığımı hissettim ama bu, parmağımı şiddetle göğsüme bastırmama engel olmadı.

Uzun saniyeler cevapsız geçti.

"Ne yapacaksan yap." Sesi şehvetle kalınlaşmıştı.

Onu saçlarından yavaşça ama arkasındaki tutuş gücümle aşağı çektim. Kolayca yere düştü, sadece küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

"Ağzını horozla yıkayacağımı söyledim." Elimini sertleşmiş etimin etrafına sardım ve ucuyla dudaklarını çizdim. "Aç ağzını."

Vücudumu saran şehvetin şiddeti arttıkça kendi dudaklarımı yaladım. Livvie'nin dudaklarının meydan okurcasına büzülüşünü izledim. Aletimin başına yumuşak öpücükler kondurdu ve yavaşça shaftından aşağı doğru indi. Bakması güzeldi ama tatmin etmiyordu. Eğer bir ders istiyorsa, ona bir ders vermek zorundaydım. Yüzüne ereksiyonumla vurduğum ve hınzırca gülümsedi. Saçlarını sertçe kavradım ve nefesi kesildi, kendimi içine sokmama izin verdi.

Sıcaklık. Etrafım onunla çevriliydi. Livvie'nin çıkarmaya çalıştığı her şaşkın mırıltıyla titreşen bir sıcaklıktı bu. Dereceli olarak içine girdim. Livvie'nin dudaklarının etimin üzerinde gerilmesini ve birkaç santimimin onun istekli ağzının sıcaklığında kaybolmasını izledim. Dişleri aletimin kenarlarını kazıyana ve Livvie'nin boğazı etrafımda kasılana kadar daha derine indim. *Evet! Tam orası.*

hoşlanmayan pek çok kadın olduğunu biliyorum ama tanrım, çekenleri seviyorum. Bir an için Livvie'nin sıcak, ıslak ve sıkı ağzının sikimin etrafını sarmış olduğu hissine kapıldım. Bu duygudan uzaklaşmak neredeyse acı vericiydi. Vücudumdaki her içgüdü daha sert, daha derin itmeme, sikişmeye devam etmem için *ısrar ediyordu* ama yapmadım. Kendimi çektim.

hızla dışarı çıktı. Livvie nefes nefese kalmıştı. Yüksek sesle. Uzun bir tükürük izi kızarmış dudaklarını sikimin ucuna bağlıyordu.

"Daha fazla mı?" diye sordum. Livvie başıyla onayladı ve ben tekrar ileri ittim. Emdi ve kalçalarım titremeye başladı.

Kendimi fazla sertleşmekten alıkoymak için yapabileceğim çok şey vardı. Ellerimi Livvie'den ve sikimden çekip önümdeki duvara koydum. Livvie'nin minnettar iç çekişini duymaktan çok hissettim. Elleri kalçalarımın kıcıma doğru ilerlediğinde ve beni ağzının derinliklerine çektiğinde daha da ödüllendirildim.

"Siktir!" Kalmama izin verdim. Kalmak istedim. Çok iyi hissettiriyordu. Livvie'nin öğürme refleksi devreye girdi ve hızla geri çekildim. Daha fazla nefes nefese. Daha fazla tükürük.

Livvie nefesini tutarken gözlerini açtı. Gözlerinde yaşlar vardı ama ağlamadığını biliyordum. O ahlaksızdı. Başını öne doğru geldi ve yalvarırcasına kalçama süründü. Livvie kendini bu şekilde ifade ettiğinde hissettiğim onca şeyi sindirmek çok zor. Eğer bir kurt olsaydım, ulurdum. Bir aslan olsaydım, kükrerdim. Eğer ormanda yaşasaydık, ona ziyafet çekmesi için bir kurt ve bir aslan getirirdim.

Uzandım ve ıslak başını okşadım. Yüzünü elime doğru eğdi, gözleri yalvarıyordu, ağzı avucumun içinde öpücükler bırakıyordu. Aklıma bir şey geldi: Beni *seviyor mu, yoksa ona yaptığım her şeyi seviyor mu?*

"Bana ne istediğini söyle," dedim. Bu bir soru değildi. Livvie'nin gözleri benimkilerden ayrılmamıştı ve gözlerindeki ani kırılmanlığı görmek kolaydı.

"Seni mutlu etmek için," dedi. Nedenini tahmin edemesem de emin değil gibiydi.

"Mutluyum," dedim. Onu daha fazla zorlayabileceğimi biliyordum ama sonuçlarına katlanmak istemiyordum. Onu titreyen bacaklarının üzerine çektim ve sonunda ona istediği öpücüğü verdim. Öpücüğü keserken, "Arkanı dön ve bacaklarını aç" dedim.

Ben büyük bedenimi küçük alanda yeniden düzenlerken o da dediğimi yaptı. Livvie'nin duşu gerçekten de sadece bir kişi içindi. Kalçaları yüzümün üzerine gelecek şekilde düşün zeminine oturmayı başardım. Dilimi içine kaydırıp boşalmasını sağlamadan önce klitorisini bir kez öptüm.

Üstümden ayrılırken, sonunda sikimin üzerine oturana kadar onu vücudumdan aşağı yönlendirdim. İçimdeki boşluk ürperdi. Bu kadarı yeter, dedim kendime. Livvie ve benim sahip olduğumuz her şey yeterliydi. Şarkı söylediğinde boşluğa aldırış etmedim: *Şimdilik*.

Livvie ve ben öpüştük. Seviştik.
Boşluk sessizdi.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Paris kışın bile çok güzel bir şehirdir. Eski ve yeninin keyifli bir karışımı. İçinde Starbucks olan beş yüz yıllık bir bina görebileceğiniz tek yerlerden biridir. Bununla birlikte, dünyanın en popüler şehri olarak, turistlerin yoğunluğu bu deneyimi biraz azaltıyor. En azından benim için öyle oldu. Genel bir kural olarak insanlardan hoşlanmıyorum ve kalabalık bir alanda bana doğru bastırıldıklarında onlardan daha da az hoşlanıyorum.

Paris'teki ikinci günümüzdü ve Livvie Louvre Müzesi'ni ziyaret etmemiz için ısrar etmişti. Cömert bahşişler sayesinde *Mona Lisa*'yı görmek için oluşan kuyruğu atlatmayı başardık ama içerideki insan kalabalığını atlatamadık.

"Keşke daha iyi görebilseydik. Tüm o camlar detayları görmemizi zorlaştırıyor. Yine de oldukça güzel. Sen ne düşünüyorsun?" Livvie başını kaldırdı ve beni görebilmek için boynunu geriye doğru eğdi.

Kaşlarımı çattım (görünüşe göre bu çok yaptığım bir şey).

"Sanırım arkamdaki bu pislik bulanık fotoğrafını çekmeli ve ben onun yüzüyle performans sanatı yapmaya karar vermeden önce bana çarpmayı bırakmalı."

Livvie'nin gülümsemesi yargılayıcı bir somurtmaya dönüştü.

"Burası kalabalık, Seksi. Adamın elinde değil. En azından biz öndeyiz. Buraya son geldiğimde ortalarda bir yerdeydim ve insanların üzerini göremiyordum. Her taraftan itilip kakılıyordum. Sonunda arkamı dönüp gittim." Daha yakından bakmak için küçük barıkata yaslandı.

"Bu fikir umut vaat ediyor." Livvie bakmazken arkamdaki adama ters ters baktım. Elini kaldırdı ve başını eğerek özür diledi. O kadar nazikti ki kızgın olduğum için kendimi kötü hissettim. Livvie'yle birlikte olmanın etkisi buydu. Eski ben olsam, "*Evet, özür dilerim.*" derdim. *Şimdi siktir git.*

Göğsüme bir yumruk yedim ve beni yakalamış olduğu anlaşılan Livvie'ye doğru döndüm.

"Ol. Kibar ol. Süslü kıyafetlerimle *Les Mis* hapishanesine götürülmek istemiyorum. Lezbiyenler beni canlı canlı yer." Sırıttı.

"Bir şakada iki kelime oyunu," dedim umursamaz bir ses tonuyla. "Biraz aşırıya kaçmış.

Ayrıca *lay* diye okunur, *les* değil."

"Her neyse, komikti." Livvie kızardı ve göğsüme sarıldı. Sonunda kıkırdamak zorunda kaldım. Livvie'nin ruh halimi yönetmekte ne kadar usta olduğunu anlamam uzun zamanımı almıştı. Bana kızgın olduğumu unutturmuştu ve bunu benim haberim olmadan yapmıştı.

Elini tuttum ve kalabalığın arasında yolumuzu bulduk, böylece daha az yerleşim olan diğer sergileri ziyaret edebilecektik. Çoğu insan gibi ben de sanattan anlamam ama neyi sevdiğimi bilirim. Kendi adıma, bazı "daha az üstün" parçaları *Mona Lisa*'dan daha çok takdir ettim. Dürüst olmak gerekirse, onun gülümsemesini o kadar da gizemli bulmadım. Guiseppe Arcimboldo'nun *Sonbahar* tablosundan çok daha fazla keyif aldım. Sanatçı, bir adamın portresini oluşturmak için meyve ve sebzeleri bir araya getirmiş. Bana yaşam ve ölüm hakkında düşündürdü. Her şey olgunlaşır ve ölür. Yirmi yedi yaşında olmayı düşündüm. İnsanın yaşını bilmesinin sonuçları vardı.

Louvre'dan sonra öğle yemeğimizi müzeye yürüme mesafesindeki küçük bir kafede yedik. Otel nezaketen bir şoför sağladı, ancak Livvie bu tür hizmetlerden yararlanmanın hile olduğu konusunda ısrar etti. Yürümek kesinlikle daha Parisliydi ve bu nedenle turist deneyimimiz için gerekliydi. Yürümeye yabancı değildim, ancak bu konuda böyle bir düşüncem yoktu.

Arc de Triomphe üzerinden Eyfel Kulesi'ne ulaştığımızda Livvie'yi bir taksiye atmaya hazırdım. Ama tabii ki kulenin tepesine ulaşmamız gerekiyordu. Livvie güzel, genç ve çevik bir kız olarak hâlâ enerji ve gülümseme doluydu. Onun şansı (ve benim talihsizliğim) neşesinin bulaşıcı olması ve turist tuzaklarına karşı giderek artan küçümsememi dile getirmemi engellemesiydi.

"Harika! Asansör bu sefer çalışıyor," dedi Livvie.

Sıra ona gelmeden önce onu bilet gişesinden uzaklaştırdım. "Üzgünüm kedicik ama o şeye binmeyeceğim. Ya ?

Onlarca yabancıyla birlikte küçücük bir kutuya tıklılmayı gerçekten istiyor musunuz? Bu fikir bana hiç cazip gelmiyor." , ıslak ve sıcak olmayan sıkışık alanları sevmiyorum.

"Klostrofobin mi var senin?" Livvie alaycı bir şekilde üzgün bir yüz ifadesi takındı.

"Kendine dikkat et, Kedicik. Tüm bu insanların önünde kışına şaplak atmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Onu kendime çektim ve arkasına sert bir tokat attım. Birisi yanımdan geçerken kıkırdadı. Livvie güldü.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Daha sonra çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum," diye kulağına fısıldadım ve iyi bir önlem için ısırıldım. Ciyakladı ve çekildi. "Umarım tüm bu lanet merdivenleri çıktıktan sonra enerjim olur."

"Gerçekten mi? Merdivenler mi?" Sonunda işleri zor yoldan yapmaktan yakınan Livvie'ydi.

"Evet. Merdivenler. Paris'in her yerinde beni yürüttüğün için de haklısın. Umarım yukarı çıkarken kalçaların güzelce ağrır. Daha sonra seni üzerime çömelttiğimde işleri çok daha ilginç hale getirecek." Burnunu kıvırdı ve ben de güldüm.

"Çok kabasın," dedi.

"Beni başka türlü ister miydin?" Şüpheli bir bakıştan fazlasını almadım. "Ceketinizin cebinde bir şey var mı?"

Ceketini inceledi.

"Hayır. Sadece pasaportumu getirmiştım ama onu da aldınız."

"Güzel. Tekrar kapkaça uğramanı istemem." Onu alnından öptüm ve adımlarımızı merdivenlere doğru yönlendirdim.

"Ya kapkaça uğrarsan?"

"Çok tatlısın, Pet." Birinin bunu denemesini umuyordum. Yüzleşmek için giderek daha fazla umutsuzluğa kapılıyordum. Bir tür münakaşaya girmeyeli aylar olmuştu. Bunu ne kadar özlediğimi fark edince şaşırdım. Bu düşünceyi belki de yüzüncü kez bir kenara ittim.

Diğerleri asansöre tıkış tıkış binerken Livvie ve ben merdivenleri çıkmaya başladık. Pantolon ve elbise ayakkabısı giyme kararından hemen pişman oldum. Merdivenlerin üzerinde ince bir buz tabakası vardı ve biz yükseldikçe daha da kayganlaştılar.

"Kadife Mary Janes ile yapmayı dene. Yemin ederim, ölürsem sana çok kızacağım." Livvie bir dizi merdiveni daha oflaya puflaya çıktı.

"Sanki sana bir şey olmasına izin verecekmişim gibi. Kefaretimi boşa harcamış olurum, öyle değil mi?" Çok daha fazla acı çektiğimden emindim. Tırmanmanın yanı sıra Livvie'nin merdivenleri çıkmasına yardım etmek için onu itiyordum.

"Kanlı mı? Bunu söylediğini daha önce hiç duymamıştım." Güldü. "Centilmenliğini takdir etsem de, kefaretin senin için olduğuna eminim."

"Bu yaygın bir ifade. Ayrıca-" Merdivenlerden birinde ayağı kayan Livvie'ye destek olmak için uzandım. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Ama cidden James, ilk platforma çıktığımızda asansöre binebilir miyiz *lütfe*n? En tepeye kadar binden fazla merdiven var." Nefesini tutarken kollarını boynuma doladı. Alnı biraz terlemişti ve yanakları soğuktan kızarmıştı.

"Lütfen?" Soğuk yanağıma yumuşak öpücükler kondurdu. "Yalvarıyorum." Onun muzip gülümsemesini ve kalkık kaşlarını gördüğümde güldüm.

"Sanırım," diye mırıldandım. O lanet asansöre binmeyi *gerçekten* istemiyordum. Onlara çok nadiren ve sadece yalnızken binerim.

Rafiq ile yaşamaya başladıktan birkaç yıl sonra ilk kez bir asansöre bindim. Karaçi'de bir işi vardı ve beni de yanında götürdü. On altı yaşlarında falan olmalıydım. Rafiq beni bu lanet olası aletin hareket edeceği konusunda uyarmadı ve hareket eden ölüm kutusundan indiğimde lobide kustum. Toplantıda ona eşlik edemediğim gibi, gittiği süre boyunca beni asansöre bindirip indirdi. Asansör katlar arasında gidip gelirken bağırmaı kesmem için yaklaşık yedi ya da sekiz sefer yapmam ve bir güvenlik görevlisinin beni yaralamakla tehdit etmesi gerekti.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşınsın. Asansöre falan binmeme izin veriyorsun." Livvie biraz manyakça güldü.

"Gül bakalım, Pet. Sıkışıp kaldığımızda ve kirli turist kokusu burun deliklerini istila ettiğinde çok *komik* olacak." Merdivenlerden yukarı doğru yürümeye devam ederken Livvie sadece daha çok güldü.

"Merak etme, Seksi. Seni koruyacağım." Döndü ve bana göz kırptı. Livvie yavaş yavaş bazı huylarımı kapmaya başlamıştı ve itiraf etmesem de bu beni her zaman... hoşnut hissettiriyordu.

"Güzel. Kapıları çıplak ellerimle açmaya çalışan ben olacağım."

"Tanrım! Sanırım yarın bütün gün terlik giyeceğim. Ayaklarım beni *öldürüyor*." Livvie topallayarak odamızdaki masa sandalyeye doğru yürüdü ve hemen ayakkabısını yerinde tutan kayışa uzandı.

"Her yere yürüyerek gitmek senin fikrindi." Onunla dalga geçerken güldüm. "Şimdi Paris gezimizin anısına su toplamış kabarcıkların olacak. Claudia'ya lobide senin için aldığım Paris yara bantlarını anlatabilirsin." Alaycı bir şekilde onun diline geçtim. "*Çok kıskanacak*." Ayakkabılarımı tekmelerken yüzümü buruşturdum. Livvie ters ters baktı.

"Asansörde o gence ve kız arkadaşına nasıl bağırıldığını anlattığımda kendi kahkahalarının arasından beni duyabilmesini umuyorum."

"Bir aşığı bir yukarı zıplıyorlardı! Her şeyi sallıyorlardı. Tek yaptığım bağırmaı olduğu için şanslılar." Livvie'nin önüne bir sandalye çektim ve ayaklarından birine uzandım. Göbekten gülmesini engellemek için onu devirmek istiyordum.

İki elimle ayağını ovarken kahkahası uzun bir iniltiye dönüştü.

"Oh! Eğer durmazsan seni sonsuza kadar seveceğim."

Göğsümde garip bir sızı dalgalandı. Görmezden geldim. Livvie beni seviyorsa bile bunu bana söylemek için acele etmiyordu ve ben de Şükran Günü'nden beri ona olan hislerimden bahsetmemiştim. İşleri ağırdan ve birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Bunu uzun uzun konuşmuştuk. Ne olursa olsun, kelimeler beni heyecanlandırdı. Boşluk uykudan uyanır gibi esnedi.

"Bu şövalyelik değil," diye karşı çıktım. "İşim bittiğinde iyiliğime karşılık vermeni bekliyorum. Ayrıca, sanırım iyi bir sırt masajı da iyi olur. Kademeli ve işkenceli yükselişimiz sırasında sıkıca kilitlendiğim için kaslarım gergin."

Livvie gözlerini kapatarak gülümsedi. "Söyleyiş tarzına bayılıyorum."

Benim bakıcılığma kendini tamamen kaptırmıştı. Sözcük seçimindeki nezaketsizliği aklına bile gelmemişti ve sanırım bu affetmemi çok daha kolaylaştırdı. Beni sevmese de bana çok değer verdiğini ve beni asla bilerek incitmeyeceğini biliyordum.

Livvie sözlerine şöyle devam etti: "Ayak masajı ve seni şanslı mı? Gerçekten Paris'in en şanslı kızıyım. Kadınların sana nasıl fark ediyor musun Caleb? James'in. Her neyse. Sen sadece... sen çok güzelsin."

"Yakışıklı. Ben . Ve hayır, fark etmiyorum. Sana bakmakla meşgulüm. Ya da sana bakacak kadar aptal olan her erkeği tehdit etmek için özenle geliştirdiğim ölüm bakışımı kullanmakla." Bunun Livvie'de uyandırdığı memnun iç çekişe gülümsedim.

"Evet, kesinlikle kelimelerle aran iyi. Yazar olmalısın; kesinlikle bu iş için yeterince berbat durumdasın."

"Sen yazar değil misin?"

Livvie gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. Kısa bir an gergin olduğunu hissettim ama hemen geçti. Konuşurken cilveli cilveli gülümsüyordu.

"Pek sayılmaz. Yazdıklarımı kimse okumuyor. Hepsi sadece dizüstü bilgisayarımda."

"Doğru değil. Görünüşe göre Claudia çalışmalarınızı okumuş. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama ben okuyorum. İsterseniz bir göz atabilirim. Claudia bunun kaçırılmaması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor."

Livvie ayağını yavaşça kucağımdan çekti ve beni koltuğuma oturttu.

"Ne? Okuyabiliyor musun? Şok oldum!" Beni dudaklarımdan kısaca öptü. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," dedim, etkilenmemiştim.

"Hayır, değilim. Sadece sana masaj yapmak için sabırsızlanıyorum." Omuzlarımı ovdu ve ben inledim. "İşin içinde bir çeşit yağ da olacak mı? Ellerimi üzerinde gezdirme fikri gerçekten çok çekici. İstersen tüm kıyafetlerimi çıkarabilirim." Başparmaklarını boynuma bastırdı ve kalçalarını bana doğru bastırdı. Kulağıma fısıldarken nefesini hissettim. "Önünü bile yaparım."

"Bunu unutmayacağım," dedim gönülsüzce.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten düşündüğüm tek şey kaygan Livvie ve onun içine kaymanın ne kadar kolay olacağıydı. Bazı günler ona sıkı sıkıya bağlı hissettiğim tek zaman, kelimenin tam anlamıyla içinde olduğum zamanmış gibi geliyordu. Kendimi onun Beyaz Atlı Prensi olarak hayal edebiliyordum. Ben bir canavar değildim. Ben değerliydim. Kalbim boş bir kabuk değildi, kanla ve duygularla doluydu.

"Hey," diye fısıldadı Livvie ağzıma karşı. "Nereye gittin, Seksi?" Endişeliydi. Sesinde bunu duyabiliyordum ve anılar beni istila etmekle tehdit ediyordu. Endişesinin bana bu kadar tanıdık gelmesinden nefret ediyordum. Onunla göz teması kurdum.

"Buradayım, tam da olmak istediğim yerdeyim." Gülümsedi.

"Ben de." Beni yavaşça, tutkuyla öptü ve dudaklarının kenetlenmesinin altında bir minnettarlık yatıyordu. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bunu kabul etmek benim için zordu ama boşluk yine de onu tüketti. Daha fazlasını talep edecek kadar küstahtı.

"Bana benim olduğunu söyle Livvie." Geçmiş araya girdi.

"Ben seninim, Caleb." Dudakları yüzümün yan tarafında ve boynumda gezindi. İlgimiz yavaş ve tutkulu bir halden hızlı ve aç bir hale dönüşmüştü. Boynumun etini ağzına çekerek beni işaretledi. Sırtımda onun çizikleri vardı. "Ve sen benimsin. Sadece benimsin."

Livvie'yle başladığımız yerden nefret ediyordum. Böylesine inanılmaz bir insanı yaraladığım için nefret ediyordum. Bununla birlikte, geçmişin rahatlatıcı yanları da yok değildi. Bir amaç ve güç yanılsaması altında debelendiğim bir dönemdi. Livvie bana olan aşkını utanmadan ilan etti ve tüm güç benim elimdeydi. Geçmişimdeki tüm dehşete rağmen, beni rahatlatan şey

ruhumdaki karanlığı. Livvie ışığın içeri girmesine izin vermişti ve bu beni kör etmişti. Yeni dünyamda el yordamıyla bir şeyler bulmaya çalıştım. Livvie yanımdayken, güçsüz ve çoğu zaman taşlaşmış bir halde ona sarıldım. Kendimizi içinde bulduğumuz an gibi anlar tatlı bir yardımdı.

Livvie'nin ensesindeki üç küçük inci düğmeyi dikkatle açtıktan sonra fermuarı zorla arkaya doğru çektim. Boynuma doğru irkilmiş ama istekli bir ses çıkardı. Kumaşı açtım ve kollarından aşağı kaymasına izin vererek yanlarına sabitledim. Livvie bana karşı kıvrılırken inledi. Zevkini kovalarken kalçaları küçük itişler yapıyordu.

Ağzımı köprücük kemiğine dayadım ve emdim. Livvie'nin üzerinde kendi izlerimi bırakmıştım: Dişlerimi kalça kemikleri boyunca kazmıştım. Kığında el izimi bırakmıştım. Meme ucunun yanında, boşalırken onu çimdiklediğim yerde bir çürük vardı. Amında hâlâ önceki geceden kalan döllerim vardı. Daha neye ihtiyacım vardı? Daha neyi hak etmişim?

"Beni çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese kaldı Livvie. Dizleri kalçalarımaya gömüldü ve elleri daha fazla temas arayışıyla gömleğimi çektişirdi. Livvie'nin başı geriye savrulurken boğazının uzun çizgisi, çıplak omuzları ve açıkta kalan göğüs dekoltesi ağzıma özgürce sunuldu. Dudaklarımın köprücük kemiğinde bıraktığım mor ize değmesine izin verdim.

"Sadece iyi mi? Yeterince çaba göstermiyor olmalıyım." "Mmm... daha çok dene o zaman."

Kalçalarını kavradım ve onu ereksiyonuma doğru sertçe bastırdım. Kollarını elbisesinden kurtardı ve bana binmeye çalışırken boynuma doladı. Kalçalarını geriye doğru eğdim ve aç küçük sesleriyle ziyafet çekerek onu yerinde tuttum.

"Yine o ağızla. Çok şımarık."

"Caleb," diye mırıldandı. " geçmeyi bırak. Ne istediğimi biliyorsun." Sırttım.

"Peki bu ne ?" "Sen. İçimdeki."

Sikim heyecandan küçük bir sıçrama yaptı.

"Beni hissetmek ister misin?" Elimi elbisesinin altına soktum, çoraplarının sıkığı uyluklarının hassas etini sıyırdım. Ona bir Fransız kızının giydiği gibi jartiyer almaya karar verdim. Parmak uçlarımla onu sıyırabilmek için dantelli külotunun kenarını kaldırarak keşfime devam ettim.

"Evet... lütfen." Livvie'nin yutkunduğunu duydum. Kalçaları parmaklarımı yönlendirmeye çalıştı. Parmağım kumaş parçasını öne doğru çekti. Külotunun amının dayandığı yer nemliydi.

"Gerçekten bunu hak ettiğini düşünüyor musun? Ben şımarık bir ağzı takdir edecek türden bir adam mıyım?" Bir anı: *"Senin küçük şımarık ağzını seviyorum. Onu incitmek istemiyorum."*

"I-" İleri doğru bastırdı, amcığı arıyordu. "Umarım öyledir." Parmaklarımın tersiyle ona dokundum.

"Seviyorum." Fısıldadım ve aynı anda ikisini birden ağzına aldım. Ürperdi. İniltilerini ağzımda toplarken parmaklarımı onun sıcaklığına doğru pompaladım. Livvie'nin zevki kısa sürdü. Parmaklarımı yavaşça geri çektim.

"Ama bu benimle istediğin gibi anlamına gelmiyor." Kaşlarını çatı.

"Caleb." Islak parmaklarımı ağzına bastırdım. Geri çekildi. Şok olmuştu ve biraz da iğrenmişti. Bunu düşünmeden önce dudağını yalamıştı.

Ağzını kendime yaklaştırdım ve bana tekrar açılana kadar dudaklarını yaladım. Ağzındaki am tadı hoşuma gitmişti. Beni şehvetten çılgına çeviriyordu. Tanıdık bir parçam onun dehşetinden zevk alıyordu ve her zaman da alacaktı. Kendim gibi hissediyordum. Güçlü hissediyordum.

Öpücüğü bıraktım. Ayağa kalktım, Livvie'yi yatağa doğru taşıdım ve üzerine attım.

"Arkanı dön ve yatağa uzan. Seni becermek istiyorum." Livvie oturdu, göğsü kabarmış, buruşuk elbisesi belinde toplanmıştı. Elbiseye uzandı, sanırım çıkarmak için. "Sana çıkarmanı söylemedim," diye tersledim. Korku gözlerinin arkasında alevlendi ve hızla yanarak kor haline geldi.

"Evet, Caleb," diye fısıldadı. Yavaşça döndü ve yatağın üst kısmına doğru süründü. Oraya vardığında, külotunu ortaya çıkarmak için elbisesini kaldırdı. Dantelli kumaş onu tamamen örtmüyordu - yanaklarının altını açıkta bırakıyor ve kıcını çerçeveliyordu. Göz teması kurdu, beni bakarken yakaladı. Nazlı nazlı gülümsedi ve sonunda yatağa uzandı.

"Evet, gördüklerim hoşuma gidiyor. Şimdiye kadar bu kadarının belli olduğunu sanıyordum." Gürültülü bir şaplakla kıcını avuçladım. "Kendini beğenmişliğe gerek yok." Külotuna uzandım ve bacaklarından aşağı kaydırdım. Kemerimi çıkarmak için ayağa kalktım.

Livvie gözle görülür biçimde gerildi. Elleri yorganı yumrukladı. Hakkını yemeyelim, . Ne yaptığımı görmek için dönmedi. Ne yaptığımı sormadı.

peşinde olduğumu. Sadece bekledi. Sabırlı. Güvenerek. *İtaatkâr*.

Ona kemerimle vurmak istedim. Şaşkınlık içinde soluğunu tuttuğunu, yanaklarının büküldüğünü ve kızardığını hayal ettim. Hareketsiz kalmak için nasıl mücadele edeceğini hayal ettim. Kemerimin bırakacağı kabarık izleri gözümde canlandırdım. Başka bir iz. Başka bir damga. Başka bir iddia. Yumruğum kemerimi sıktı. Bıraktım. Ona zaten hatırlattığımdan daha fazlasını hatırlatmak istemedim.

Yavaşça soyundum. Pantolonumu gardıroba asmak için zaman ayırdım. Diğer giysilerimi yıkamaya gönderilmek üzere bir kenara ayırdım. Tüm bu süre boyunca Livvie'yi izledim, sabırla dönmemi beklediği her dakikada şehvetimin artmasına izin verdim.

Ya da bir komut verin.

Getirdiğim bir şişe yağı almak için valizimi karıştırdım. O lanet masajı gerçekten istiyordum ama bekleyebilirdi. Benim farklı planlarım vardı. Livvie'nin seksi kıkına geri dönerken ağzımın bacaklarının arkasını ısırmasına ve yalamasına izin verdim. Titriyordu. Yağı yarığına sürdüğümde dudaklarından küçük bir gıcırta kaçtı.

"Bu iyi mi?" diye sordum. Soruma bir cevap almam gerekmiyordu. Sadece onun cevabını dinlemek hoşuma gitti. Kabul etmekte yavaş davrandı. Yağı yarağımin başıyla çatlağına sürünceye kadar dudakları açılmadı.

"E-evet?" Daha sert ovuşturdum. "Oh... bekle... lütfen..." Livvie dirseklerinin üzerinde doğrulup vücudunu yatakta daha yukarı çekmeye çalıştı. Ama yapamadı. Altımda sıkışmıştı.

"Şşşt." Dirseklerini tuttum ve onu tekrar aşağı indirdim. "Bana güveniyor musun, Kedicik?" Sütyenini açtım ve bıraktığı kırmızı izlere masaj yaptım. Bu hoşuna gitmişti. "Sana zarar vermeyeceğimi söylediğimde bana inanıyor musun? Eskisi gibi değil. Asla." Başparmaklarım omurgasının iki yanına, omuzlarının arasına bastırdı ve boynunun dibine kadar ilerledi. Livvie iç çekti.

"Evet. Sana güveniyorum." Ağzı gevşedi ve kasları ellerimin altında gevşedi. "Sadece... nazik ol."

Livvie'nin göremediği hüzünlü bir gülümseme takındım. Bana bu sözleri ilk söylediğinde, onunla sevişmek üzere olduğumu sanmıştı. Onun yerine, beni sevdiğini söylemişti ve ben de zalimce davranmıştım. Aynı hatayı yapmayacaktım.

Vücudumun uzunluğunu onun üzerine yerleştirdim. Omzunu öptüm.

"Söz veriyorum, Kedicik. Eğer istemezsen duracağım." Sıkımı ona doğru bastırdım. "Bacaklarını aç." Bu sefer hiç tereddüt etmedi. Livvie'nin kalçaları davet edercesine iki yanına açıldı.

Kalçalarını hareket ettirirken dikkatle yüzünün yan tarafını izledim. Aletim kaygandı. Yanaklarının arasında kayarken sıcaklığını ve ağırlığını hissedebileceğini biliyordum. Penetrasyon gerçekleşmezdi ve bunun tehdidini ortadan kaldırdıktan sonra, ayartmanın ekileceğini biliyordum.

Livvie'nin gözleri kapalıydı, sadece ara sıra utangaç bir inilti eşliğinde açılıyordu. Dişleri dudağında endişeleniyordu ve parmakları çoktan ağzına yaklaşıyordu. Uyarılmanın pembe lekesi yanağını boyamıştı.

Yanağını, boynunun arkasını, omzunu öptüm - rahatlık veren ama uyarılmanın sıcaklığını yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan küçük öpücükler. Onun arzusuyla çıldırmasını istiyordum. Şehvetle zonklamasını istiyordum. Yalvarmasını istedim.

Açımı ayarladım ve ilk kez ucumun onun açıklığına değmesine izin verdim. Bu üstü kapalı bir öneriydi, ama sadece bu. Benim ona boyun eğmesini istediğim kadar onun da benim hâkimiyetimi arzulamasını istiyordum.

Triumph!

Livvie yalvaran bir ses çıkardı. Elinde olmadan kalçaları küçük itişler yaptı. Ona karşı sallanmaya geri döndüm. Livvie'nin hayal kırıklığıyla iç çekişine, kalçalarını hareket etmeyi bırakmaya zorlayışına değer .

"Bana ne istediğini söyle," dedim kulağına ateşli bir şekilde. Kaşlarını çattı, direndi.

Kalçalarını geri çektim ve yağlanmış parmağımla deliğini okşadım. Yavaşça içeri bastırdım, sadece ilk boğuma kadar. Livvie yüksek sesle inliyordu. Geri çektim.

"Anlat bana."

"Lütfen, Caleb." Kuyruğunu kaldırdı.

"Söyle bana." Sikiimin ucunu ona doğru tuttum ve hafifçe ittim.

"Oh Tanrım!" Çarşafı yumrukladı ve sırtını kamburlaştırdı. "Lütfen, Caleb. I

sana *ihtiyacım* var."

Bu benim için kesinlikle yeterince iyiydi. Ancak, arzuladığım teslimiyeti aniden elde ettiğimde, kabul etmekle hata edip etmediğimi merak ettim.

Livvie'nin omzunu öptüm.

"Bunun için teşekkür ederim. Güvenilmesi zor bir adam olduğumu biliyorum." Parmaklarım onun ıslak etini buldu ve içine kaydı. Burası tanıdık bir bölgeydi. Aşırı nazik ya da dikkatli olmamı gerektirmiyordu. Onun iradesini benimkine boyun eğdirmesini gerektirmiyordu. *Güvenliydi.*

Livvie tahrik olmuş bir şekilde tısladı. Kalçaları ağırlığının altında olabildiğince hareket etti.

"Ne yapıyorsun?" Sesi nefes almaktan biraz daha fazlasını taşıyordu.

Parmaklarımı aşağı doğru kıvrarak iç duvarlarının önüne bastırdım. Onu bu şekilde boşaltabileceğimi biliyordum.

"Açık olduğunu sanıyordum. Önce seni boşaltacağım ve sonra tekrar yapana kadar seni becereceğim. Ve belki ondan sonra bir kez daha."

İnledi. Bu ses için yaşadım.

"Ama... düşündüm ki... oh Tanrım... tam orada." Bir dizi inleme ve tutarsız yalvarış Livvie'nin ağzıyla kulaklarım arasındaki küçük, samimi alanı doldurdu. Gömülü parmaklarımın etrafından ıslak bir akıntı kaçtı. Livvie'nin vücudu orgazmın etkisiyle kaskatı kesilmişti. Ve sonra gevşedi. Parmaklarımı yavaşça geri çektim. Yerlerine yenilerini koymak için sabırsızlanıyordum.

"Hayır, Caleb," diye mırıldandı yatağın içine. " değil." "Ne gibi değil?"

"Ne istediğini biliyorum."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Canımın yanmasını istiyorum," diye fısıldadı.

Saçları alnına dökülmüştü. Vücudu kızarmıştı ve gözleri kapalıydı. Benim gergin tepkimi fark etmedi. Anı yaşamak için gözlerini açmadı. Onu incitmemi istemesine rağmen mutluluğu içinde yüzüyor gibiydi. *Sen de kimsin be?*

"Sana zarar vermemi mi *istiyorsun?*"

Fısıldadım. Bir an sessiz kaldı.

"Sana güveniyorum, Caleb." "Ama..."

"Şşşt," diye . "Analiz etme. Sadece yap."

Biraz da korkarak yaptım. Minik derecelerle kıkına bastırdım. Nefes alıp verişini duyabiliyordum, derin nefesler alıp veriyordu. Teslimiyetiyle beni bedenine sokmaya çalışıyordu. Kendini açık ve hazır tutuyordu.

Kalbim göğsümde bir çürük bırakacak kadar güçlü atıyordu. Anlamamıştım. Benim değişmemi istiyordu. Farklı birini istiyordu. Öyle değil miydi? Neden beni yemliyordu? Bir parçam umursamadı. Umursamayacak kadar çok istiyordum. Sığ itişlerime odaklandım. Etrafımdaki baskıya ve gömdüğüm her zor kazanılmış santimin donuk sıyrıklarına odaklandım.

Livvie inledi. Acıdan doğan bir sestti. Kendimi tamamen hareketsiz tuttum.

"Biraz daha," diye fısıldadı. Ben de itaat ettim.

Tamamen içeri girdiğimde gözlerinde yaşlar vardı. Hareket etmekten neredeyse korkuyordum ama Livvie'nin cesaretle sunduğu şeyi almaya da bir o kadar kararlıydım. Aklım karışmıştı ama bedenim karışmamıştı.

"Son şansın," dedim. Dudaklarımı yanağına bastırdım ve dudaklarım ıslandı. Gözyaşlarını yutmak için dudaklarımı yaladım. Onun hüznünü tatmışım. Sevincini tatmışım. O anda ne tür gözyaşlarını tattığımı merak ettim.

"*Lütfen*" ve sallanan kalçaları onun cevabıydı.

İçim o kadar karışık ki, bedenimin kontrolü ele almasına izin vermek beni rahatlattı. Kendimi bıraktım: bir ritme, boşluğa, Livvie'ye. İnclemelerinin, sızlanmalarının ve çığlıklarının kulaklarıma dolmasına izin verdim. Ben de onlara inilti, homurtular ve nefes tıslamalarıyla karşılık verdim. Hızım arttıkça, birbirine çarpan bedenlerimizin sesi koroya katıldı.

Livvie altımda kıvranıyordu. Bazen beni daha derine, daha sert ve daha hızlı itiyordu. Diğer zamanlarda sesleri ve hareketleri daha yavaş gitmem ve geri çekilmem için yalvarıyordu. Durmak yoktu. Durmak ikimiz için de kabul edilemezdi.

Sıcaklığa dayanamadığımda Livvie'yi dizlerinin üzerine çektim. Beni geri itti ve içime gömdü. Haykırdı, boşaldı ve üzerime sertçe bindi. Dünyam kendi ekseninde dönüyordu. *Benim dünyam!*

"Boşalacağım," diye uyardım.

Livvie nefes nefese kalmıştı.

"Beni sevdiğini söyle," dedi.

"Önce sen!" Bağırđım ve içine boşaldım.

Sonrasında hiçbir şey konuşmadık. İkimiz de daha fazla duygusal alan bırakmaya istekli değildik.

ONUNCU BÖLÜM

Ocak ayının başları geldiğinde Livvie ve ben bir çift olmaya alışmaya başlamıştık. Kabul, sıradan bir çift değildik ama kim olduğumuz konusunda rahat olmaya başlamıştık. Kabuslar daha seyrekleşti ve birbirimize daha az saldırır olduk. Livvie bazen kıçına sokmama izin veriyordu (sırıttıyor).

Doğal olarak, her şeyi mahvetmek için elimden geleni yapmak zorundaydım.

Tamam, devam etmeden önce, lütfen daha sonra yaptığım şeyden gurur duymadığımı söylememe izin verin. Sıkılmıştım ve doyumsuz bir merak içindeydim. Ayrıca, eğer fark etmediyseniz, ben tipik bir erkek arkadaş malzemesi değilim.

Livvie'nin dairesinde ilk kez yalnız başıma kalıyordum. Gündüzleri dersleri vardı ama akşamları çalışmak zorunda değildi. Eve döndüğünde orada olup olmayacağımı sordu ve ben de otel odamda olmaktan daha iyi olacağı için evet dedim.

Livvie'nin dairesine güneş vuruyordu. Yatağına uzandım, çeşitli renk ve şekillerde yastıklara boğulmuştum (Cidden bayanlar, bu kadar yastık da neyin nesi?). Onun firfırlı yatağında mastürbasyon yaparken kendimi özellikle kirli hissediyordum. Boşaldığımı tüylü pembe bir yastıkla sildiğimden emindim. Bunun Livvie'yi o lanet şeyi atmaya teşvik edeceğini umuyordum.

Daha sonra duş aldım, kendime bir kâse Cocoa Puffs yaptım ve Livvie'nin kiralayıp sehpanın üzerine bıraktığı bir yığın filmi inceledim. Hiçbir zaman mısır gevreği yemeyi seven bir adam olmamıştım, hele çocuk mısır gevreğini hiç, ama Livvie buna bayılırdı ve çoğu zaman mutfağında bulabildiğim tek şey buydu. zaman yemek yapabildiğini biliyordum ama bu ruh hali ona nadiren geliyordu. Bazı geceler akşam yemeğinde mısır gevreği yerdik.

Filmleri Livvie olmadan izlememeye karar verdim çünkü biz izlerken bana rastgele film bilgileri anlatmaktan hoşlanıyor gibiydi. Baştan başlamak yerine neden "Bölüm IV "ü izlediğimizi sormak gibi bir hata yaptım ve ardından George Lucas ve üç prequel yayınladığında *Star Wars*'u nasıl mahvettiği hakkında bir söylev geldi. Pek umurumda değildi ama Livvie'nin benimle ilgili olmayan şeyler hakkında atıp tutmasını izlemek hoşuma . Hoşuma gitmeyen şey ise filmi izlediğim süre boyunca "harika" sahneler sırasında tepkimi ölçmek için bana bakmasıydı.

Kanepede oturmuş mısır gevreğimi yerken gözlerim Livvie'nin dizüstü bilgisayarına takıldı. Sehpanın üzerinde öylece duruyordu -bana meydan okuyordu! Livvie ne zaman vakti olsa o şeyi açıyordu. Umutsuzca Livvie'nin ne yazdığını ve bunu neden benden sakladığını bilmek istiyordum. Livvie'nin Claudia'yı sessiz olması için nasıl terslediğini hatırladım. Sonra Paris'te bu konudan nasıl kaçındığını. Bu beni daha da meraklandırdı. Bunun benimle, bizimle ya da daha iyisi onunla ilgili olması gerektiğine hemen karar verdim.

Mısır gevreğimin kalanını ağzıma attım ve kaseyi masanın üzerine koydum. Dizüstü bilgisayarı elime aldım ve açtım. Ekran koruyucusunu gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Şükran Günü'nde kanepesinde uyurken çekilmiş bir fotoğrafımdı. Pantolon giymiştim ama fotoğraf yüzüme ve çıplak göğsüme odaklanmıştı. *Ne küçük bir sapık, ben çaresizken fotoğrafımı çekiyor.*

Benden bir şifre istendi. Neden bir şifreye ihtiyacı vardı? Bana güvenmiyor muydu? Umarım gülümsüyorsundur, çünkü ben gülümsediğimi biliyorum.

Her neyse, sabahın büyük bir kısmını aldı ama sonunda Livvie'nin dizüstü bilgisayarına erişim sağladım. Şifresi bana karışık duygular yaşattı: Hayatta kalmak. Eğer dehşete düştüyseniz, lütfen Livvie'nin yaptığım şeyi öğreneceğinin tamamen farkında olduğumu düşünün. Eylemlerimi gizlemeye çalışmıyordum. Sadece bilgisayarında ne olduğunu ve neden benden saklamayı seçtiğini bilmek istiyordum.

Pandora'nın kutusunu açıyor olabileceğimi düşündüğüm kısa bir an oldu, ama bu gerçekten kısa sürdü. Etrafımda neler olup bittiğini bilmek benim işim ve bu beni birden fazla kez kurtardı.

Livvie çok sistemattir. Masaüstü bir dizi klasör halinde düzenlenmişti: FLM101, ENG202, HIS152, ART102, Okul Planı ve en çekici olanı da Captive. İlk hangi klasörü açtığımı tahmin edebilir misiniz? Hayır! Film değil.

Klasörün içinde birkaç farklı belge vardı: Caleb, Reed, Sloan, FBI prosedürleri, Meksika, Doğu, Stockholm Syn, İnsan Kaçakçılığı, Esir_D1_R2. Her bir dosyanın üzerinde gezinirken parmaklarım titremeye başladı. Ne keşfedeceğimi merak ediyordum. Bulduklarımı sindirip sindiremeyeceğimi merak ediyordum. Onları okuduğumda Livvie'ye karşı farklı hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum. Bana bir şekilde ihanet ediyorsa, bunu bilmek istiyor muydum? Geri dönüşü olmayacağını zaten biliyordum. Cehalet bana hiçbir zaman iyi hizmet etmemişti.

"Sloan" etiketli belgeyi açarak suları test ettim. Görünüşünün bir tanımını ve tavırlarının bir listesini içeriyordu. I

Sloan'ı garip bir şekilde ilginç buldum (serbest formda örgü ve yorumlayıcı tahnitçilik? Ne?). Hemen Reed'in dosyasına geçtim.

Boy: 6'2" Kilo: 195? Tanım: Simsiyah saçları biraz fazla uzun (iş ve bariz anal retentiveness nedeniyle şaşırtıcı). Kulaklarının etrafında ve ensesinde biraz kıvrılıyor. Koyu kaşları nedeniyle gözleri koyu ve etkileyici. Temiz traşlı (saçları dışında çok titiz bakımlı). Dudakları (mmmm). Ağzı sıcak ve tadı kahve ve nane şekeri gibi. Onu beklenmedik bir şekilde öptüğünüzde biraz kızgın bir bok (ha!).

Öfke beni hızlı ve sert bir şekilde vurdu. Onu neden öpmüştü? Reed onu "kontrol etmeye" geldiğinde gerçekten neyin peşindeydi?

Okumayı bırakıp birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. Livvie bana ihanet etmezdi. İhanet eder miydi? Belli ki beni ihbar etmemişti. Okumaya devam etmek için kendimi zorladım.

Livvie Reed'i yakışıklı ve keskin zekalı olarak tanımlamaya devam etti. Ben yakışıklı ve keskin zekalıyım! Bahse girerim Reed sadece bir dil biliyordur. Ben beş dilde keskin zekalıyım!

Kendi dosyama geçtim. Şüphesiz, Reed'in dosyasından daha iyi okunuyor olmalıydı. Livvie'nin Meksika'da bana bir gün kitap yazmayı umduğunu söylediğini hatırladım. Ayrıca bana yazmanın ilk kuralının bildiklerini yazmak olduğunu söylemişti. Bu düşünce beni önseziyle doldurdu.

Belge önceki ikisinden daha uzundu, yaklaşık üç sayfaydı. Çok fazla ayrıntıya yer vermişti. Betimlemeler beni biraz sakinleştirdi. Livvie çok gurur vericiydi ama beni bir insandan bir karaktere dönüştürdüğünü hissediyordum ve parçalara ayrılmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

Boy: 6'4" Kilo: 210? Tanım: Sarı saçlar, Karayip mavisî gözler. Öpüşmek için yapılmış dolu bir ağız. Biraz sivri ve diğer tüm mükemmel dişleriyle biraz uyumsuz bir köpek dişi var (onu ilk kez gülümserken gördüm). Kaslı ama zayıf; hantal ya da aşırı kaslı değil. Cildi güneşten bronzlaşmış, makineden değil. Her yerinde neredeyse görünmez sarı saçları var (sırtını öperken tüyleri diken diken oluyordu - süper yumuşak).

Tavırları: Caleb her zaman bir şeyin komik ya da eğlenceli olduğunu düşünüyor gibi görünür (o gülünç sırtı). Gözleri güzel ya da dehşet verici olabilir (huzurlu sulara karşı karanlık bulanık su). Ağzı gerginleşir

kızdığında ve bunu göstermemeye çalıştığında. Kaşlarını çok çatıyor ve bazen bunu gülümserken yapıyor, bu da genellikle özellikle acımasız bir şey yapmak üzere olduğu anlamına geliyor (o ilk kırbaçlama).

Livvie'nin karakter profili benim hakkımda devam etti. Benim hakkımda hatırladığı şeyleri yazmış. Hatta sikimi, boşalırken nasıl görüldüğümü ve gülme şeklimi bile tarif etmişti. Claudia bu notları okumuş muydu? Livvie'nin hikâyesinin en azından bir kısmını okuduğunu biliyordum. Ne düşünüyor olabilirdi ki? Sakinleşmeme yardımcı olması için dilimin ucunu ısırırken dudaklarımın ne kadar gergin olduğunu fark etmeme içerledim. Acı acı güldüm.

Sonunda *Esir'i* açtım.

Önsöz:

Bu bir romans değil. Romanslar cesur erkekler ve sıkıntı içindeki kızlarla doludur. Romanslarda unvana layık kahramanlar vardır. Ejderhaları öldürür ve hemen evlenip hamile bıraktıkları güzel prensesleri kurtarmak için kulelere tırmanırlar. Romanslar sonsuza dek mutlu sonla biter. Bu bir romans değil.

Bu bir aşk hikayesi. Karakterler kırılma noktasına kadar kusurludur. Kahraman güzel, ama sıradan hayal gücüne meydan okuyan şekillerde çirkin. Kadın kahraman bir kulede değil, karanlık ve yalnız bir odada kapana kısılmıştır. Onu kurtarmaya gelecek bir prens yoktur. Aşk çiçek açıp büyürken, sonsuza dek mutlu son yoktur. Aşk her zaman istediğimiz gibi başlamaz ya da bitmez.

Bir aşk hikayesi herkesin başına gelebilir. Bu benim başıma geldi.

Bu sözler içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Livvie bizim hakkımızda bir kitap yazıyordu. Bizim hikâyemiz romantik değildi. Kahraman olarak adlandırılmaya layık değildim. Dışım güzel ama içim iğrençti. Biz... sonsuza dek mutlu yaşamadık.

Sertçe yutkundum. Birkaç kez yutkundum.

Duramayacak kadar ileri gitmiştim.

Okumaya devam ettim:

Kaldırımda aceleyle ilerliyor, arkamdaki arabanın içindeki uğursuz adamdan kaçmaya çalışıyordum ki başımı kaldırıp onu gördüm. Belki de rahat adımlarımdan ya da bakışlarımdan üstümden değil de yanımdan geçip gitmesinden, ama her ne sebeple olursa olsun, bana güvendeymiş gibi geliyor. Kollarımı beline doladım ve fısıldadım, "Sadece birlikte oynayalım, tamam mı?"

Yapıyor ve kolları beni sardığında şaşırtıyorum. Tehlike anı çok hızlı geçiyor gibi görünüyor, ama nedense

bırakmak istemiyorum. Bu kollarda kendimi güvende hissediyorum ve daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve güzel kokuyor, bir erkeğin kokması gerektiğini hayal ettiğim şekilde kokuyor; gevrek, temiz sabun, sıcak bir ten ve hafif bir ter gibi. Sanırım bırakmam çok uzun sürüyor, bu yüzden beni yakmış gibi onu bırakıyorum. Sonra yukarı bakıyorum ve karşımdaki meleği tanıyorum. Dizlerim neredeyse bükülüyor.

O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Buna yavru köpekler, bebekler, gökkuşakları, günbatımları ve gündeğumları da dahil. Ona erkek bile diyemiyorum, erkekler bu kadar güzel görünmüyor. Cildi güzelce bronzlaşmış, sanki güneşin kendisi cildini mükemmel bir şekilde öpmek için zaman ayırmış gibi. Kaslı ön kolları, kafasındaki altın rengi saçlarla tozlanmış. Ve gözleri sadece film afişlerinde gördüğüm Karayip Denizi'nin mavi-yeşilini taklit ediyor.

O gülümsüyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum. Ben bir kuklayım. İplerimi o çekiyor. Gülümsemesi güzel beyaz dişlerini ve aynı zamanda sol taraftaki sivri köpek dişini ortaya çıkarıyor. Dişleri mükemmel değil ve bu küçük kusur onu daha da güzelleştiriyor gibi görünüyor.

Bana bir şey söylüyor, başka bir kızla ilgili bir şey, ama dinlemeyi reddediyorum.

İlk kez karşılaşmıştık. Kollarımda kendini güvende hissetmişti, asla tahmin edemezdi, ona ne yapacağımı asla bilemezdi. Sonrasında olan her şeyi, bir ilişki yaşadığımız gerçeğini bilsem bile, sözlerinden midemin bulandığını hissettim. Seçtiği ifadeler gençliğini açıkça ortaya koyuyordu. Beni yavru köpeklere, bebeklere ve gökkuşaklarına benzetmişti. Çok genç ve naiftim, bunu mahvetmişim.

Livvie'nin ilk taslağı okuduklarınıza hiç benzemiyordu. Benim bakış açımaya sahip değildi. Benim düşüncelerimi ya da o ilk karşılaşmalar sırasında neler olduğunu bilmiyordu. Çizdiği resim, onun iyiliğini hiç umursamayan sadist bir canavarın elinde bir odaya hapsolmuş üzgün, yalnız bir kızdı. Bu Livvie'nin benimle ilgili hatırladıklarıydı. Kaçırılışını okudum, yaşadığı korkunun her anını onunla birlikte yaşadım ve Jair'in onu bayıltana kadar tokatladığını anlattığında öfke duydum. Felipe'nin evinde elleri bağlı ve kör bir şekilde yatarken Livvie'nin benim soğuk ve mesafeli sesimle ilgili ilk izlenimlerini okumak gerçeküstü ötesiydi. Ona tecavüz edeceğimi ve öldüreceğimi düşünmüştü. Sanırım o zamanlar bunları ama umurumda değildi ve en de buydu. Umursamadığımı hatırladım. Bu

olduğum adam hakkındaki gerçektir.

Cezaya aç biriydim ve okumaya devam ettim. Sürpriz bir şekilde erotik tonlar buldum. O anları canlı bir şekilde ve hastalıklı bir düşkünlükle hatırlarken, onun bakış açısından okumak saplanan bir bıçak gibiydi. Tanıdığım Livvie'nin gerçekten de eski Livvie olup olmadığından emin değildim. Belki de onu kendime uydurmak için değiştirmiştım.

Livvie başka biri olsaydı, bir zamanlar önerdiğim gibi farklı bir kız olsaydı, bunu yapar ve onu Vladek'e satar mıydım diye merak ettim. Livvie benden hiç uzaklaşmasaydı, motorcularla karşılaşmasaydı, bu güzel kadını alıp onu mahvedebilir miydım diye merak ettim. O anlarda, önümdeki kelimeleri yok etmek için her şeyi yapardım. Onların var olmasını istemedim. Doğru olmalarını istemedim. Tüm varlığımla Livvie'yle tanıştığım o ilk güne geri dönmeyi ve farklı seçimler yapmayı arzuluyordum. Yine de kafamın içinde, hatalarımı geri almak için ne kadar geriye gitmem gerektiğini hatırlatan dırdırcı bir ses vardı. Narweh'in beni dövdüğü geceye geri dönmem ve yaşam mücadelemden vazgeçmem gerekecekti.

Ben ölmüş olsaydım Livvie hayatının neresinde olurdu?

Acı çektirdiğim tüm kadınlar nerede olacaktı? Pia Kumar'ı kurtarmak için çok geç kalmıştım. Çılgınlıklarını duyabilsin diye efendilerini diri diri yanına gömmüştüm.

Gözlerimi ekrandan ayırmak zorunda kaldım. Dizüstü bilgisayarını yere bırakıp hava almak için balkona yürümek zorunda kaldım. Göğsüm ağırlaştı.

Beni sevdiğini söyleyememesine şaşmamalı. Benim sevmeye ne hakkım vardı?

İçeri girdim ve ona bir not yazdım.

Kitabınızı okudum. Öfkeleneneceğinizi biliyorum ve buna hakkınız var. Bana bağırarak isteyeceğinin farkındayım ve buna da hakkın var, ama dürüst olmak ve sana söylemek zorundayım ki henüz bunu kaldıracabileceğimden emin değilim. Birkaç gün otelde kalacağım. Düşünmem gerek.

Seninkiler,

Caleb

P.S. Her şey için özür dilerim.

Livvie'nin dairesindeki yetersiz eşyalarımı topladım ve çıkarken kapıyı arkamdan kilitledim. Uyuşmuştum ve bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Zar zor sürebiliyordum. Dikkatim yola değil Livvie'ye odaklanmıştı. Neden onunla kalmama izin vermişti? Ona yaşattığım onca şeyden sonra, beni hayatına geri davet etmesinin nedenlerini hayal bile edemiyordum. Belki de sadece benden korkuyordu. Belki de sadece beni yakınında tutmak ve bana göz kulak olmak istiyordu. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Ben de öyle yapardım.

Ona karşı hissettiklerimin beni bu kadar zayıflatmasından nefret ediyordum. Sümüklü bir çocuk değildim. O yanımda olmadığında kendimi boşlukta hissetmekten nefret ediyordum. Otel odamda onun okuldan ya da işten çıkmasını beklemekten nefret ediyordum. Onun benim olduğunu düşünüyordum. O benimdi ama yine de ona dokunamıyordum. Kalbine dokunamıyor ve aptalca ihtiyaç duyduğum şeyleri bana vermesi için onu zorlayamıyordum. Bir an için... ondan nefret ettim. Onu sevmekten nefret ettim.

Otelime dönmek niyetindeydim ama düşüncelerim beni başka bir yere götürdü. Spor salonunu birkaç kez görmüş ve hatta içeri girmeyi bile düşünmüştüm ama sonunda buna karşı çıkmaya karar verdim. Ben şiddet yanlısı bir insandım. Şiddetin etrafında olmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Görünüşe göre fikrimi değiştirmiştım. İçimdeki şiddetin dışarı çıkması gerekiyordu.

Aracı park ettim ve içeri girdim. Hemen erkek terinin kokusu tarafından saldırıya uğradım. Oda resmen vücut kokusuyla doluydu. Klima, yürüyen merdivenler ya da koşu bantları ve circuit training makineleriyle kaplı duvarlar yoktu. Burası gerçek bir spor salonuydu. Burası erkeklerin hepimizin içinde yaşayan canavarla bir araya geldikleri bir yerdı.

Adrenalin sonunda beni buldu. Kalbim onunla birlikte çarpıyor, yumruklarım sıkılıyor, kaslarım esniyor ve bükülüyordu. Neredeyse dövüşmek için can atıyordum. Odada beni alt edebilecek ve istekli olabilecek birini aradım.

"Sizi kaydettirebilir miyim?" diye sordu biri İspanyolca. Döndüm ve arkamdaki adama ters ters baktım. Pek uzun boylu sayılmazdı ama kendine son derece güveniyordu. Belki de benden biraz daha gençti ve bunun da tavrına katkıda bulunduğunu düşündüm. Ölçümü yavaşça aldım ve adamın muhtemelen bir tür dövüş sanatçısı olduğuna karar verdim - bacakları kemikleri kırabilecek gibi görünüyordu.

"Dövüşmek istiyorum," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. Sakin görünmekte pek başarılı olamamış olmalıydım çünkü bana biraz şüpheyile baktı.

"İngilizce mi? Tamam. Biraz konuşabilirim. İhtiyacın olan..." Bir şey söylemek için çırpındı ama sonunda giysilerini çekiştirmeye başladı.

"Hiç getirmedim," dedim. "İhtiyacım yok. İşte böyle." Elimi tişörtümün ve kot pantolonumun üzerinde gezdirdim. İspanyolca konuşabildiğimi açıklama zahmetine girmedim. Sohbet edecek havada değildim. Gülümsedi ve başını salladı.

"Dövüşçü mü? Ne tarz?" Ön kapıya doğru yürüdü ve soldaki bir odaya girdi. Orasının ofis olduğunu düşündüm. İçeri girdim, aksiyonun içine atlayamadığım için biraz sinirliydim.

"Ben eğitimliyim." Rafiq bir subaydı ve bana iyi bir eğitim vermişti. En sevdiğim anılarımdan biri, sonunda onu göğüs göğüse dövüşte yendiğim gündü. Yaptığı her şeyi bana öğreterek büyük bir risk almıştı. O olmasaydı okuma yazma bilmeyen, savunmasız bir fahişe olurum. Bana öğrettiği becerilerin onun ölümüne yardımcı olması çok ironikti.

Masadaki adam gözlerini devirdi ve benim hakkımda İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Kıçına tekmeyi yemeye gelen bir aptal olduğumu düşünüyordu. Bu fikir onu eğlendirmişe benziyordu. Arkasındaki yazıcıdan bazı kâğıtlar aldı ve önüme koydu.

"Lütfen tüm bilgilerinizi yazın ve altını imzalayın. Üyelik için kimlik ve para gerekiyor."

Gerekli bilgileri doldurdum ve cüzdanımdaki tüm parayı çıkardım. Üç aylık üyeliğimi karşılamaya yetecek kadardı. Masadaki adam ödememden memnun görünüyordu ve elimi sıkmak için ayağa kalktı.

"Carlos."

Yeni bir düşman edinmek için bir neden elini sıktım ve adımını söyledim.

"James." Elimi bıraktım ve ringe doğru baktım. "Artık dövüşebilir miyim?"

Carlos biraz sinirli bir şekilde başını salladı.

"Tamam. Sen dövüş." Benden sonra yürüdü ve ben de onu ringe doğru takip ettim. Yakındaki bir dövüşçüye seslendi. Adama niyetim hakkında bilgi verirken onu dinledim. Dövüşçü beni süzdü ve Carlos'a benimle dövüşmek istediğini söylemeden önce sırtıttı. İkisi de yeteneğim olduğunu düşünmüyor gibiydi.

Çoraplarımı, ayakkabılarımı ve gömleğimi çıkarırken onlara pek aldırış etmedim. Dövüşün nasıl geçeceği umurumda değildi. Tek önemsedğim vurmaktı. Bana verilen kötü ağız koruyucusunu kabul ettim ve ağızma taktım. Ayrıca gerekli başlıkları da taktım.

Birkaç dakika içinde ringde Fernando'nun karşısında duruyordum. Oldukça denk olduğumuzu düşünmüştüm. O benden biraz daha kısaydı ama kasları daha iri ve daha belirgindi. Dövüş stiline, bacaklarını gererek ve ayaklarını kışına doğru bükerek kullanmayı içerdiğini biliyordum.

Kollarımı sallayarak başımı ve omuzlarımı döndürdüm. Ayaklarımın üzerinde zıpladım, hazırlanmak için kendime verdiğim kısa süre içinde kaslarımı olabildiğince ısıttım. Darbe almayacağıma dair hiçbir yanılsamam yoktu. Aslında, birazdan üzerime inecek darbeleri arzuluyordum. Beni tahrik edeceklerini biliyordum. İçimde kilitli tuttuğum öfkeyi tetikleyeceklerini biliyordum. Öfke beni ele geçirdiğinde Livvie'yle ilgili tüm düşüncelerin sona ereceğini biliyordum. İçimdeki acının dışındaki acıya boyun eğeceğini biliyordum.

Carlos bizi merkeze doğru çağırıyordu ve benim yararım için kuralların üzerinden geçti: Oymak, ısırarak, kemik kırmak, kasıklara vurmak, kafa atmak ya da zilden sonra dövüşmek yasaktı. Alışık olduğumdan daha fazla kural vardı ama yine de Rafiq dışında kimseyle eğlenme için dövüşmemiştim. O zaman bile hayatta kalmayı öğreniyordum. Kuralların içinde yer alan ama benden başka kimse için gerekli olmayan bir kural daha vardı: Öldürmek yok.

Fernando ve ben birbirimize başımızı salladık ve merkezden bir iki adım geri çekildik. Carlos ringden ayrıldı ve çok uzakta olmayan bir pozisyon aldı. Zili çaldı. Karşımdaki adam pek istekli değildi. Sırtına ve kendine aşırı güvenine rağmen ringin etrafında dönüp gücümü ölçmek için zaman ayırdı. Ben de aynısını yaptım.

Çabucak patladı. Güçlü bacaklarından bir tekme beklerken, vücudunun tüm üzerime saldırınca hazırlıksız yakalandım. Beni kaldırdı ve sırtımı köşeye fırlattı. Bir dizi geldi ve kaburgalarımın altına indi. Nefesim kesildi.

Serbest kalan ellerimi birleştirdim ve boynuyla omzunun birleştiği yere vurdum. Bir adım geri çekildi ve ben de sağ bacağımı kaldırıp onu geri itecek kadar yer bulamadan aynı noktaya bir darbe daha indirdim. Gülümsedi ve havaya kaldırdığı elleriyle bir hareket yaptı: Haydi.

Beni yıpratmıştı ve ben onu değerli bir rakip olduğuma ikna etmek için neredeyse hiçbir şey yapmamıştım. Bu durumu çabucak düzeltmek niyetindeydim. Kolayca karşıladığı bir dizi tekmeyle üzerine geldim. O kadar çok tekmeyle üzerine gittim ki dikkatini ellerimden uzaklaştırdı ve ben de hamlemi yaptım. Sol elimle boynunun yan tarafına yumruk attım, adım attım ve sağ elimle şakağına bir dirsek gönderdim. Dengesini kaybedince bacaklarından birini tutup onu mindere itebildim.

Fernando yetenekli bir dövüşçüydü ve saldırı onu uzun süre sersemletmedi. Hızla yuvarlandı, güçlü bacaklarıyla beni yakaladı ve fırlattı. Ayağı havaya kalktı ve topuğu etkileyici bir güçle sırtıma indi. Diğerleri ringin etrafında toplanmaya başladığında spor salonu o anlarda canlanmış gibiydi. Fernando için tezahürat yaptılar.

Minderde boğuştuk, her birimiz boynumuza dolanacak bir koldan ya da şüphesiz acı verici bir teslimiyet tutuşuna yol açacak bir kol tutuşundan kaçınıyorduk. İkimiz de pozisyonumuzu teslim etmeye istekli olmadan önce zil çaldı.

"Ayrılın!" diye seslendi Carlos. Fernando'yu üzerimden attım ve ayağa fırladım. Birbirimize baktık ve nefes almaya çalıştık. Carlos gülüyordu ve düşündüğünden daha fazla mücadele ettiğimi söyledi.

Fernando bana fazla heyecanlanmamamı söyledi. Bana karşı ağırdan alıyordu ama Carlos zili çalar çalmaz kıcıma tekme basmaya hazırды.

Başlığımı çıkardım ve ringin dışına fırlattım. Fernando'nun az önceki el hareketini taklit ederek ellerimi kaldırdım ve yapabileceğini düşünüyorsa kıcımlı tekmelemesini söyledim. İspanyolca konuşma yeteneğim herkesi şaşırtmışa benziyordu. Fernando hariç herkes. Kendi başlığını çıkardı ve fırlattı. Carlos zili çaldı.

Fernando tekrar saldırdı ama bu sefer ben hazırdım. Bir kol mesafesine gelene kadar bekledim ve momentumunu ona karşı kullandım. Yana doğru adım attım, kolumla boynunu yakaladım ve sırtına atladım. Fernando'yu yere doğru sürerken büyük bir gümbürtüyle yere düştük. Dizlerimi sıkıca yanlarına koyarak, Fernando kendini korumadan önce yüzüne yumruk başladım. Kemiğe çarpan ellerim acıyla zonkluyordu.

Fernando yuvarlanarak beni yana savurdu ve kürek kemiklerimin arasına inen geriye doğru bir tekme attı. Bağırđım, ellerim diğer adamın terli etine tutunmaya çalışıyordu. Kot pantolon giymek bir hataydı. Kumaş beni hapsetmişti. Sırtıma iki tekme daha indi ve benekleri gördüm.

Dövüş bir antrenman maçından ciddi bir mücadeleye dönüşmüştü. Fernando sırtıma çıkmak için çabaladı, kolları boynuma dolanmaya çalışıyordu. Nefes borumu korumak için kolumu yukarıda tuttum.

Tanıdık bir his tüm vücuduma yayıldı. Birdenbire önemli olan tek şey kazanmak oldu. Bir yumruk yüzümün yan tarafına çarptı ve dişlerim ağız koruyucusunu sertçe ısırđı. Ağzımda kan tadı alabiliyordum.

"Beni öldüremezsın, Khoya. Ben burada bir tanrıyım."

Dişlerimi sıktım ve boynumu çevrelemeye çalışan kolu tüm gücümle ittim. Fernando'nun kolu titredi ve sonunda sırtındaki pozisyonunu yeniden ayarlamak kaldı. Zil çaldı ve Carlos ayrılmamız için bağırdı ama ikimiz de dinlemedik. İkinci kez zil tarafından kurtarılmayı reddettim.

Kollarımla kendimi yukarı ittim ve boynumu Fernando'ya karşı koyamayacağı bir şekilde gösterdim. Kolunu boynuma dolamış, yüzünü benimkinin yan tarafına bastırırken, bir kolumla başının arkasına uzandım ve diğer elimi kavradım. Sıktım. Fernando kulağıma homurdandı. Onu arkadan bastırırken soluk borusunu omzumla ezdim.

Her birimiz diğerini boğazından yakalamışken, bu bir dayanıklılık testine dönüştü. Fernando'nun pozisyonu benimkinden daha iyiydi ama o spor için dövüşmeye alışkındı. Bense yaşamak için dövüşmeye alışmışım. Omuzlarım yanana kadar sıktım. Oksijenim uzun zaman önce tükenmişti ve görüşümü siyah noktalar işgal etmişti. Ama . Fernando'nun bana doğru sarktığını hissedene kadar dayandım, bayılmadan sadece birkaç saniye önce.

Sert bir tokat ve yüzüme sıçrayan soğuk suyla kendime geldim. Ne olduğunu anlamam için Carlos'un öfkeli bakışları yetti. Başka bir adamın Fernando'ya aynı muameleyi yaptığını görmek için onun ötesine baktım. Öksürerek doğruldu ve boynunu ovuşturdu.

Carlos İspanyolca, "İçeri girdiğinde baş belası olduğunu anlamıştım," dedi. "Giyin ve defol git." Ayağa kalktı ve gömleğini göğsüne fırlattı. Üzerime geçirdim ve olabildiğince çabuk ayağa kalktım.

"İyi dövüştü," dedim boğazım düğümlenerek. "Bunu tekrar yapacağız." Fernando gülümsemeyi başardı ve ben ringi terk etmek için dönerken başını salladı.

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı aldım ve giymeden çıktım. Arabama doğru yürürken soğuk canımı yakıyordu ama aldırmadım. Beni dik tutan tek şey buydu. Sabaha yara bere içinde olacağımı biliyordum. Sonunda bir şeyler normal gelmeye başlamıştı.

Zedelenmiş kasların, sıyrılmış etlerin ve yorgun kemiklerin ilk kıpırtıları sıcak bir rahatlığını özlememe neden olmadan önce otele dönmeyi başardım. Yavaşça vücudumu suyun içine soktum. Acımasızca yakıyordu. Yüzüme buz koydum. O anda kimse beni güzel olmakla suçlayamazdı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kapıya vurulduğunu duyduğumda mışıl mışıl uyuyordum. Aynı anda hareket etmeye çalışırken . Perdelerin arasından gelen ışık henüz akşam olmadığını gösteriyordu. Livvie beni bulmaya gelmeden önce fazla beklememişti.

Daha fazla hareket etmenin tavsiye edilmediğine karar verdim. Boğazım bağıramayacak kadar ağrıyordu. Göğsümde garip bir sızı oluştu. Livvie'yi görmek istiyordum ama onunla kavga etmek istemiyordum.

Vivisected. Kendimi nasıl hissettiğimi anlatmak için aklıma gelen tek kelime bu: "canlı". Sanki biri beni neşterle kesip açmış gibi, etim ayrılmaya başlayıp kanım dışarı fışkırana kadar acıyı hissetmiyorum. Kaburgalarımın yüzülürken çıkardığı çatırtıyı duyabiliyorum. Yavaşça, ıslak ve yapışkan organlarım teker teker içimden çıkarılıyor. Ta ki içim boşalana kadar. İçi boş ama yine de dayanılmaz bir acı içinde, hâlâ hayattayım. Hâlâ. Canlı.

Livvie kapımı yumruklarken hareket edemez ya da hareket etmek istemez halde yatarken aklıma geldi: *Bu her zaman acıtacak.* Evet, canlıya dönüştürülmek çok yerinde bir kelimeydi. Livvie'yi sevmek, içimin boşaltılmasına ve soyulmasına izin vermek gibiydi. Beni zayıflattı. Beni savunmasız bıraktı. Acı çekmeme, özlem duymama ve asla benim olamayacak her şeyi umut etmeme neden oldu.

Kapı açıldı.

"Caleb?" Livvie seslendi. Ona verdiğim anahtarı ilk kez kullanıyordu ve ben kendi aptallığıma inledim. Livvie'nin beni aptal yaptığı bir başka şey de buydu.

"Buradayım," dedim. Bayılana kadar boğulmak ses tellerini zorluyor. Kalbimin göğsümde çarpmasından nefret ediyordum. Onu gerçekten görmek istiyordum. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Utanç verici bir şekilde, beni hırpalanmış görmesini ve bunu bana bağırmasını engellemek için kullanmasını istiyordum.

Beni gördüğünde nefesi ama bana dokunmak için .

"Şimdi ne yaptın? Yani, mahremiyetimi ihlal etmek ve güvenimi kırmak dışında? Senin için yoğun bir gün oldu."

Sözlerinin aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdim. Ne söyleyebilirdim ki? Sonunda bir adım daha yaklaştı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. Tısladım.

"Hak ettiğini buldun," diye tersledi. Öfkesinin altında bir endişe duydum. "Ne oldu?"

"Kavga çıkardım," diye fısıldadım. "Bir de diğer adamı görmelisin." Güldüm ve canım acıdı.

"Öteki adam yaşıyor mu?" diye sordu, ses tonunu değiştirmeden.

"Evet," dedim aynı soğukkanlılıkla. "Bana soracaktın, değil mi? Her zaman sudan sebeplerle insanları öldürüyorum." Ondan uzaklaştım. "Eğer dövüşmek için geldiysen, hiç zahmet etme. Teslim oluyorum." Göğsümde yoğun bir baskı hissettim. "Sadece git."

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?" diye sordu. Sesinde hiç duygu yoktu ve bu beni çok korkuttu. *Lütfen, gitme. Beni bırakma.*

"Benimle işin bittiyse," dedim onun yerine.

"Korkak," diye tükürdü. "Dayak yiyeceksin. Silahlı adamlarla karşılaşacaksın. Öldüreceksin. Ama Tanrı korusun, lanet olası gururunu bir kenara bırakıp meraklı küçük bir pislik olduğun için özür dilemek zorunda kalacaksın."

Hızla doğruldum.

"Gururumu yutmadığımı mı sanıyorsun? Siktir git! Aylardır tek yaptığım gururumu ayaklar altına almak. Bıkmadan usanmadan özür diledim. Becerilmek istediğinde seni becerdim. Arkadaşlarına iyi davranıyorum. Eve gelmeni bekliyorum çünkü yapacak başka bir şeyim yok. Sen benim tüm hayatım oldun!

"Bu arada, sen benim hakkımda yazıyorsun. Beni hala eskiden olduğum adam olarak görüyorsun. Hâlâ katili görüyorsun - dışı güzel, içi iğrenç. Neden benimlesin? Hayatını mahveden adamdan başka bir olamayacakken neden başka biri olmak için bu kadar çabalıyorum? Aşk hastası bir sürtük gibi seni takip ediyorum ve her gün bildiğim şeye geri dönme dürtüsüyle savaşıyorum. Eski halime dönmek istediğim günler oluyor çünkü o kişi seni sevemezdi. Benim olduğum adam *asla* bu kadar zayıf olamazdı!"

Boğazımdaki acıyla bağırdım ve bu, yüzeye çıkmaya çalışan duygularla birleştiğinde, solunum yolumu kapatmakla tehdit etti. Livvie'nin yüzünde kayıtsızlık maskesi vardı. İliklerime kadar ürperdim. Bu kadar soğuk olmayı nasıl öğrenmişti? Soruyu sorarken bile cevabı biliyordum.

"Beni seviyor musun?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. "Ne zaman farkına vardın? Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen de bunun çok tatlı olduğunu söyledim mi? Ya da belki bir adamı öldürdükten sonra? Muhtemelen beni sınırda bırakmaman için sana yalvardığımda mı?

"Ben hastanede yalnızken ve senin için ağlarken beni sevdiğini fark ettin mi? Aşkını çatılardan ne zaman haykırdın Caleb? Seni duyamadım. Sensiz nefes almaya çalışmakla meşguldüm. Etrafımdaki herkesi beni kaçıranı savunduğum için deli olmadığımı ikna etmekle meşguldüm. Hatırlat bana. O sözleri ne zaman söyledin? Zamanda geriye gidip ardında bıraktığın kırık kızı teselli edeceğimden emin olabilirsin. Sevgin onu rahatlatılabilir, çünkü ben artık aynı kişi değilim.

"Sensiz nefes almayı öğrendim. Bu hayatta güvenebileceğim kimse olmadığını öğrendim. Sözlerimi okuyor olman değil. Bu umurumda değil. Eninde sonunda sana gösterecektim. Önemli olan bıraktığın not. Şimdi. Her an kaçıp gideceğini ve beni tekrar terk edeceğini bilmek. Seni sevdiğimi nasıl söyleyebilirim? Buna tekrar nasıl dayanabilirim?"

Sessizliğe gömülmüştüm. Vücudumdaki her hücre utançla doldu. Livvie hayatta kalan biriydi. *Benden* kurtulmuştu. O anda tanık olduğum şeyin kayıtsızlık değil, acı olduğunu anladım. Livvie acı çekiyordu ve bu benim hatamdı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama aniden ortaya çıktı. Burnum akmaya başladı ve burnumu çektim. Livvie'nin beni izlediğini biliyordum. Ne kadar gülünç göründüğümü, ne kadar zayıf ve kırık olduğumu biliyordum. Umurumda bile değildi. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Konuşmadan önce boğazımı temizlemek için elimden geleni yaptım.

"Söyleyemedim, Kedicik. Daha yeni bitirmiştin... Onu seviyordum." Göğsümün titrediğini hissettim.

"Kim?" Livvie fısıldadı. Hâlâ çok . "Rafiq," dedim usulca. Livvie iç çekti.

"Neden, Caleb? Onun ne yaptığını biliyorsun."

"Evet. Ne yaptığını biliyorum. Ne yapmadığını da biliyorum: Bana asla diğerlerinin yaptığı gibi dokunmadı." Bir parçam onunla bu konuya girmek üzere olduğuma inanamıyordu. Onun hikâyesini okumuştum ve kendi hikâyemi düşünmeye başlamıştım. Sanırım hikâyemizin diğer yarısını ona borçlu olduğumu düşündüm. Onu iyi nedenler olmadan dışlamadığımı bilmesine ihtiyacım vardı. "Çok gençtim Livvie. Çok güçsüzdüm. Her gün biri tarafından tecavüze uğruyordum. Kendimi bunun tecavüz olmadığına ikna edene kadar her gün tecavüze uğradım. Bana dokunmalarına izin verdim. Beni becermelerine izin verdim. Diğerlerinden daha sık gördüklerime gülümsedim, beni önemsediklerini hayal ettim. Yoksa neden beni tekrar tekrar kullanmak için geri gelsinler ki?"

"Sonunda onlara inandım. Önemsediklerini söylediklerinde onlara inandım. Beni Narweh'ten satın alacaklarına söz verdiklerinde onlara inandım. Kendime izin verdim

Bir gün özgür olacağımı umuyordum." Kendi kendime hıçkırığımı duydum. Ses çok uzaktaydı, sanki ben değil de başka biri parçalanıyormuş gibiydi. "Bu hiç olmadı. Hiç umursamadılar. Beni asla özgür bırakmayacaklardı. Bu onların oynamayı sevdiği bir umuttu, benim umudum. Ölmesine izin verdim.

"Ve sonra bir gün... Rafiq geldi. Beni kucağına aldı, kırbaçlanmış ve kanlar içindeydim. Beni eve götürdü ve emzirdi. Beni besledi. Bedenimi besledi. Zihnimi besledi. Ruhumu besledi. Bana hayatta kalmaktan daha fazlasını öğretti, nasıl *yaşayacağımı* öğretti. Ve bana hiç dokunmadı.

"Yıllarca benimle ilgilendi. Artık umuda ihtiyacım yoktu. Daha iyi bir şeyim vardı. *Bir amacım* vardı! Onu bunun için sevdim. Ve sonra..." Boşluğa bakarken hissizleştiğimi hissettim. "Gerçeği öğrendim."

Onu öldürdüğüm geceyi hatırladıkça vücudum titriyordu.

"Ben hiçbir şey değildim Livvie. Ben onun için hiçbir şey değildim ama o benim *her şeyimdi*. Onun için ölebilirdim ve tüm bu zaman boyunca... Ben hiçbir şeydim." Sonunda Livvie'ye baktım. Yanaklarında gözyaşları vardı. "Ama en kötü kısmı bu değil. Hayır, en kötüsü gerçeği öğrenmeden önce onu öldürmek istemiş olmam. Seni özgür bırakmanın tek yolu buydu ve ben... ben onu öldürdüm Livvie. Onu öldürdüm ve Felipe'nin bahçesine, ailesinin onu asla bulamayacağı bir yere gömdüm. Güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişiyi gömdüm. Onu sevmiştim ama hayatımın en korkunç ihanetinden sorumlu kişi olduğu ortaya çıktı.

"Ve sonra fark ettim ki ben de sana aynısını yapmıştım. Seni dövmüştüm. Sana tecavüz ettim ve daha da kötüsü, sana bunu sevdirdim. Seni umutla besledim ve onu elinden aldım. Beni sevmeni sağladım! Sana nasıl söyleyebilirdim? Sana söyleyemedim Livvie. Kafam karışmıştı. *Kırılmıştım*. *Hâlâ* kırgınım. Kim olduğumu ya da ne istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim sensiz... sensiz, hiçbir şey yok. Ben bir hiçim. Bunun benim gibi biri için ne kadar korkunç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ona karşı hissettiklerim dilimin ucundaydı. Hayatımdan çıkıp gidişini izlediğim andan beri kelimeleri içimde tutuyordum ve eğer dönüp bir saniye bile bana baksaydı, o zaman ona söylemeden duramazdım.

Seni seviyorum.

Meksika'da söyleyemedim. O gün çok şey kaybetmiştim. Gerçekliğimi kaybetmiştim. Sevdiğimden emin olduğum tek kişi bana on iki yıl boyunca yalan söylemişken aşk hakkında ne anlayabilirdim ki? Livvie benim olduğunu söylemişti. Nasıl emin olabilirdim ki? Daha da kötüsü, ya doğruysa? Ya beni seviyorsa?

ve benim ona sunabileceğim tek şey, onu sevmek için bir kalp kabuğuydu. Aşkın ne olduğunu onu yaşamadan kim anlayabilir ki? Bu kör bir adama renkleri tarif etmeye çalışmak gibi bir şey. Bazı şeyleri kendi gözlerinizle görmeniz gerekir. Aşk anlamak için, onu kendiniz hissetmelisiniz.

Livvie çekip gidene ve ben dünyada gerçekten yalnız kalana kadar aşkın ne olabileceğini hissetmeye başlamamıştım. Başkalarına geldiği gibi bana gelmedi; beni tanımlayan diğer her şeyi bulduğum gibi aşkı da bulmak zorundaydım: acı çekerek. Livvie'nin yokluğunun içimde açtığı uçurum aç bir boşluktu. Bu boşluk canlıydı ve intikamla doldurulamazdı. Hatalarımı düzeltme çabalarımınla yatışmayacaktı. Rastgele kadınlar onu memnun etmiyordu. Duyularımı köreltmek için içtiğim içki miktarına rağmen uyumadı.

Boşluğun istediği tek bir şey vardı. Açgözlülükle beni parçalayarak Livvie'yi istedi. Umutlarımı, hayallerimi istedi. Onun yüzüyle ilgili anılarımı istedi. Paylaştığımız kahkahaları istedi. "Benim," diye buyurdu boşluk. Sadece Livvie beni bütünleştirebilirdi ve bunu fark ettiğim anda onu aramayı bırakamadım. Beni gerçekten sevip sevmediğini öğrenmeyi takıntı haline getirmiştım.

Livvie'nin elinin omzuma ilk dokunuşu beni yeniden hıçkırıklara boğdu. Aşk beni güçsüzleştirdi. Gitmesini diledim. Onun yerine, beni topuğunun altında ezdi. Livvie'nin beni yatağa geri itmesine izin verdim. Ve onun arkasını döndüğünü duyduğumda, aşk beni yalvarttı.

"Lütfen gitme. Beni bırakma."

Parmaklarının saçlarımda gezindiğini hissettim.

"Seni asla terk etmem Caleb. Sadece sana biraz su getirmek istedim." "Su istemiyorum."

"Viski? Viski?"

"Sadece sen."

Uzun bir duraklama oldu.

"Tamam."

Arkamdan içeri girmeden önce soyunduğunu duydum. Duman gibi kokuyordu. Dairesine geldiğim ilk geceden beri sigara içmemişti. Bu konuda bir şey söylemedim. Onun kendi hayalleri vardı, benim de kendi hayallerim. Benim için önemli olan tek şey Livvie'nin sıcak olmasıydı. Ve yumuşak. Livvie her zaman sıcak ve yumuşaktı. Kulağıma usulca konuşurdu.

"Ben de korkuyorum. Kapıya gelmedin ve ben de düşündüm: Beni yine terk etti. Caleb, *bunu bana yapamazsın.*"

Livvie omzumu öptü ama öfkeyle titrediğini hissedebiliyordum.

"Bana kızgınsın."

"Evet," dedi. "Ama sanırım... belki de seni suçlayamam. İşlerin büyük planında, dizüstü bilgisayarına girmeyeceğini varsaymak çok saçma. Senin deyiminle: Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum." Livvie kısa bir kahkaha patlattı ve ardından düşünceli bir iç çekişe dönüştü. "*Onun* hakkında konuşacak kimsenin olmaması senin için zor olmalı. Ölmüş olması kesinlikle umurumda değil -isterse cehennemde çürüsün, umurumda değil- ama senin ne kadar..." Livvie içini çekti ve sustu.

"Umursamanı beklemiyorum. Yaptığım şeyden pişman değilim. Sadece benimle gelmene neden izin vermediğimi bilmeni istedim. Dürüst olmak gerekirse, seni geride bıraktığım için pişman değilim."

Gerildi.

"Geri döndüğün için üzgün müsün?"

Döndüm ve onu kollarıma çektim. Beni teselli etmek ona düşmezdi.

"Hayır. Seninle geçirdiğim hiçbir zamandan pişmanlık duymadım. Sen en iyisisin.

Hayatımda başıma gelen en güzel şey. Keşke ben de... senin için öyle olabilseydim." Sessizliği neredeyse sağır ediciydi. Bu bir onaylamaydı.

"Ben... siktir. Çok kızgınım Caleb. Bazen her şeyi nasıl sindireceğimi bilemiyorum. İçimde o kadar çok şey yaşıyor ki. Yazmak bunun için var, her şeyi ortaya dökmeme ve düşüncelerimi süzgeçten geçirmeme yardımcı oluyor." Dirseğinin üzerinde doğrulup gözlerine baktı. Yüz ifadesi acılıydı. "Sen başıma gelen en iyi şeysin Caleb. Aynı zamanda en kötüsüsün. Bu iki şeyi uzlaştırmaya çalışıyorum. Bana yardım eder misin?"

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordum.

"Bana kendi tarafını anlat. İyi ve kötü yanlarını duymak istiyorum. O kadar çok sorum var ki, hayatımda sadece yarısını bildiğim o kadar çok an var ki. Sen benim tarafımı okudun. Senin tarafını istiyorum. Nasıl başardığımı anlamama yardım et..." Gözleri cümlesini tamamladı: *sana aşık olmak*. "Bunu dünyanın geri kalanına açıklamama yardım et."

Sözleri beni sersemletti. Dünyanın bilmesini istemedim. *Ben* de bilmek istemiyordum. Aslında, ikimize de başladığımız yeri unutturmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bunun nasıl yardımcı olacaktı?

"Bunu dünyanın geri kalanı bilmemeli Livvie. Anlamıyorum."

"Sen yapmazdın ama ben yaparım. Güveninize ihanet etmem. Anlatılması gerektiği gibi anlatırdım. Bazı hikayelerin siyah ve beyaz olmadığını görmelerini sağladım. *Bunu* hissetmelerini sağladım, *bizi*. Ve sonra daha iyi hissederdim. Daha iyi hissederdim.

Sanki beni alt etmişsin gibi. Aramızdaki her şeyde kendimi haklı hissederdim ve bunu savunurdum. Her zaman savunacağım."

Buna karşı ne gibi bir gerekçem olabilirdi ki? İstedğim şey elimdeydi: Livvie'nin beni terk etmek istemediğine dair güvence. Hatta bilgisayarını kırdığım için çıkan tartışmayı bile atlatmayı başarmıştım. En önemlisi, bir zamanlar bana karşı beslediğini iddia ettiği aşkı bir an için de olsa bana göstermişti. Bu duyguyu beslemeye kararlıyım.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Örneğin?" Kenara çekildim. Bana doğru eğildi ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Yüzünü mahvedecek biri varsa o da benim." Gülümsedi.

"Sence beni alabilir misin?" Dudağım tekrar yarılmasın diye sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Sanırım bana izin verirsin."

"Beni yakaladın. Daha önce kimsenin bana bu kadar çok tokat attığını ve sonsuza kadar omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmadan çekip gittiğini sanmıyorum." Parmaklarımın yüzünü okşamasına izin verdim. Ona bir kez tokat atmıştım. "Kendimi korkunç hissettim... bir keresinde. Asla-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Özür dilerim, şey hakkında sordum... bilirsin işte. Farklı olmaya çalıştığını ve çok değiştiğini biliyorum. Bu adil değildi."

"Sormakta haklıydınız. Değişmeye çalışıyorum ama bu eskiden olduğum kişiyle mücadele etmediğim anlamına gelmiyor. Ellerimi kana buladım." Livvie'den uzakta geçirdiğim bir yılı sessizce düşündüm.

"Artık farklısın," dedi Livvie yumuşak bir sesle.

Bir zamanlar köleleştirdiğim ve sonra özgür bıraktığım kadınların yüzlerini gördüm. Kurtarmak için çok geç kaldığım kadınları düşündüm. Sonsuza dek peşimi bırakmayacaklardı ve bu bile yeterli bir kefaret sayılmazdı. Yine de kader beni Livvie'ye getirmişti.

"O kadar da farklı olduğumu sanmıyorum. Omzumun üzerinden bakmayı asla bırakmayacağım-ya da sizinkinden. Sanırım bir parçam her zaman birilerinin sadık müridi olacak. Ben ." Livvie'nin saçlarını okşadım. "Senin için adam öldürürüm Livvie. Senin için ölürüm."

"Caleb. Yapma. Sen kimsenin müridi değilsin. Özgürsün ve tüm o saçmalıklar geride kaldı." Kolu belimi sıktı.

"Umarım haklısındır Kedicik, ama yine de benim için önemli olan şeyleri korumak için her şeyi yaparım. Umarım bir daha asla şiddete başvurulmaz. Şu itibaren,

sadece spor salonunda
dövüşmek." Livvie güldü.

"Yani bunu bilerek mi yaptın? Oh, Caleb," diye iç geçirdi, "bazen tam bir erkek oluyorsun." Beni tekrar öptü.

"Ben her zaman bir erkeğim. Bunu sakın unutma." Göz kıptım. "Sorularını sor, Kedicik. Her zaman bu kadar hoşgörölü olacağıma söz veremem." Parmaklarımla sırtının alt kısmını sıyırdım.

Livvie'nin gülümsemesi biraz soldu ama yine de kararlılığını hissedebiliyordum.

"Neden ben, Caleb? Neden *beni* seçtin?"

Sorularını davet ettiğim için üzgündüm. Bunun gibi yüklü sorulara cevap vermektense acı çekmeyi tercih edeceğim en az on şey daha düşünebilirdim. Bununla birlikte, *neden* insanlar için her zaman önemlidir. Benim için de önemliydi. Neden kaçırıldığımı bilmek istiyordum. Rafiq'in çocukken bana neden gerçek bir şefkat gösterdiğini bilmek istemişim. Tüm hayatım *nedenlerle* ilgiliydi. Livvie'ye cevap borcum vardı.

Boğazımı temizledim.

"Beni meraklandırđın." Livvie'nin bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. "Karar vermeden önce haftalarca seni izledim. Seni her gördüğümde... Senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim."

"Ama neden?" Yan tarafıma bastırdı. Nefes nefese kaldım.

"Siktir, bilmiyorum. Sanırım... biraz üzgün görünüyordun." Boştaki elimi kaldırdım ve onun şaşkın kaşlarını okşadım. "Yere bakmayı severdin ve bu beni kızdırdı çünkü yüzünü, gözlerini göremezdim. Neden üzgün olduğunu bilmek istiyordum." Sözlerimi yüksek sesle dinlerken ve aynı gözlere bakarken, bu kadar masum, bu kadar güzel birini incitmek için beni neyin ele geçirdiğini merak ettim.

"Bana annenden, sana nasıl davrandığından bahsettin ama başlangıçta bunu bilmiyordum. Seni bol pantolonların ve büyük kazakların içinde gördüm ve böylesine güzel bir kızın neden saklandığını ." Benim gibi birinden saklandığını biliyordum. *Hayatın acımasız* olduğunu düşündüm.

"Ve sonra seninle tanıştım. Kollarıma koştun ve ben..." Neredeyse söyleyemiyordum. "Sana sahip olmalıydım. Özür dilerim Livvie. Çok çok üzgünüm."

Livvie başını salladı.

"Artık özür dilemene ihtiyacım yok. Birlikteyiz ve bu konuda kötü hissetmene ihtiyacım yok. Sadece beni zorlamayı bırakmanı istiyorum." Omzumu kavradı ve beni şakacı bir şekilde sarstı. "Buraya nasıl geldiğimizi bilmem gerekiyor ama bu bulunduğum yerden mutlu olmadığım anlamına gelmiyor. Ben buradayım, seninleyim. Bu ikimizin de üzüleceği bir şey değil."

"Bazen öyle görünmüyor. Beni önemsiyorsun Livvie. Önemsediğini biliyorum. Ama bunu söylemiyorsun çünkü yaptığım şey yüzünden beni cezalandırıyorsun. Bunu hak ettiğimi biliyorum ama beni affetmiş gibi davranmayı bırak. Eğer benden gerçeği istiyorsan, dürüst olmaya başla." Aramızdaki güç değişimini hissettim. Livvie beni istediği yere getirmişti ama ben de ona sahiptim. Birbirimize sahiptik ve bunun ikimizin de kolayca vazgeçebileceği bir şey olmadığını bilmek hoşuma gidiyordu.

Yalvarırcasına başını göğsüme koydu. Bazen beni o kadar kolay kandırabiliyordu ki. Eğer onun boyun eğerek güç elde etme yeteneğiyle bir ilgim varsa, Livvie'de en iyi işimi yapmışım demektir. Ancak bunun böyle olduğundan şüpheliydim. Tanıştığımız günden beri şu ya da bu şekilde benimle oynuyordu.

"Seni affediyorum, Caleb. Ben sadece... kızgıyım. Sen de kızgınsın. Beni bu kadar kolay incitebilmenden hoşlanmıyorum."

"Bu kolay değil Livvie. Seni incitmek *hoşuma* gitmiyor. Bu hiç adil değil."

Hırıltılı bir ses çıkardı. Neredeyse gülecektim ama kendimi tutmayı başardım. "demek istemedim," dedi. "Yani... sen . Gidebilirdin

Tekrar. Ayrılmayı ve o hayata geri dönmeyi *düşünüyorsun*. Bunun bana nasıl hissettirmesi gerekiyor?"

Ayağa kalkıp odanın içinde bir şeyler fırlatmak istedim. Livvie çok sinir bozucu olabiliyordu.

"Bunu söylememin tek nedeni senin de bana aynı şeyi yapıyor olman. Bir an bensiz yaşayamıyorsun ve sana sert davranmamı istiyorsun. Bir dakika sonra birini öldürüp öldürmediğimi soruyorsun. Rastgele! Sanki bir hevesle birini öldürmüşüm gibi. Hayatının geri kalanını böyle şeyler yapabileceğini düşündüğün biriyle geçirmek istediğine inanmam mı gerekiyor? Eğer öyleyse... sen *kesinlikle* hatırladığım kişi değilsin."

Livvie gülümsedi.

"Hayatımın geri kalanı mı? Çok hırslıyım."

Bir nefes aldım ve aceleyle verdim. Evet, sinir bozucuydu. Onu sarsmamak için gülmek zorunda kaldım.

"Ben... iyi. Hırslıyım." Dayanamayıp ekledim, "Sonsuza kadar yapacak başka bir şeyim yok gibi. Programım sonuna kadar açık."

"Bu durumda, sorularımı sorabilir miyim?" Utangaç bir şekilde gülümsedi. İçimi çektim.

"Kahretsin. Hadi o zaman."

Saatlerce konuştuk, öyle görünüyordu. Kaç kişiyi öldürmüştüm? Onları neden öldürmüştüm? Malikanedeki herkesten kurtulmuş muydum? Celia'ya ne oldu (o hala hayatta)?

Tüm sorularını elimden geldiğince hızlı ve etkili bir şekilde ve yanıtladım. Aldığım canlardan pişman değildim. Hiçbir zaman ayırım gözetmeksizin öldürmemiştim. Sadece tehlikeye attığım insanlar için suçluluk duyuyordum.

Rafiq'i ilgilendiren sorular -ki çok azdı- ya da Livvie'nin ve benim geçmişimle ilgili olanlar -ki *çoktu*- umurumda değildi.

"Bana yaptığın şeyler hoşuna gitti mi?" diye sordu. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm.

"Yaptın mı?" diye sordum. İpucunu anlamasını ve bana bu kadar çok soru sormayı bırakmasını umuyordum.

"Bazıları," diye fısıldadı usulca.

Başımı ona doğru çevirdim ve baktım. Kızarıyordu. Sonunda işler ilginçleşmeye başlamıştı.

"Ne gibi? Sakın şaplak deme, şaplak atmayı sevdiğini *biliyorum*." "Ben... , *çoğunlukla* şaplak atmayı seviyorum ama... diğer şeyleri de seviyorum. Bu senin

hata. Beni de kendin gibi cinsel bir sapığa dönüştürdün." Göğsümü öptü.

Güldüm.

"Şanslıyım."

"Beni bağlayabilirsin. Eğer istersen. Eğer... bundan hoşlanıyorsan." Livvie'nin parmağı çarşafın altından kayarak sikimi okşadı. İnledim.

"Kedicik... Ben..." Dikkatim dağılmıştı. Parmakları etime dolandı ve okşamaya başladı. "Cehenneme kadar yolum var. Sanmıyorum..." Gözlerim kayarak kapandığında sözümü yarıda kestim.

"Yine de hoşuna gider miydi?" Dokunuşundaki cesarete rağmen sesi küçük ve utangaçtı.

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu çok isterim. Özledim... Tanrım, bu iyi hissettiriyor." Elini taşaklarıma doğru kaydırды, tırnakları taşaklarımin üzerinde hafifçe

hassas ciltler.

"Neyi özlüyorsun?" diye fısıldadı. Bacaklarını benimkilere doladı. Elim sırtının küçük kısmına dayanmıştı ve bana karşı sallanmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Kontrol," diye başardım. "Kontrol sahibi olmayı özledim." Elimi sırtının altından kaldırdım ve başının arkasına koydum.

"Üzerime mi?" diye nefes nefese kaldı.

"Evet... Sana ne yapacağını söyleyebilmek hoşuma gidiyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmek hoşuma gidiyordu." Kendi kendime güldüm. "Ben sevdim..." *Seni parçalıyor ve sana istediğim her şeyi yaptırıyordum. Sana sahip olmayı seviyordum. Seni şok etmeyi seviyordum. Seni parçalara ayırmayı ve tekrar bir araya getirmeyi seviyordum.* "Dur, Livvie." Elimi onunkinin üzerine koydum ve sikimi okşamasını engelledim.

"Sorun ne?" diye sordu aceleyle.

"Bu!" Yavaşça doğruldum. "Bunun nesini sevdiğimi *sanıyorsun* Livvie? Ben böyle olmaya alışık değilim... Ben normal değilim Livvie. Eskiden sen ağladığında ereksiyon olurum. Duymak istediğin bu mu?"

Livvie'nin yüz ifadesi yaralıydı.

"Bunu biliyorum Caleb. Bana söylemiştin. Senden normal olmanı beklemiyorum. Sadece..." Yaralı halinden utanç verici bir hale gelmişti.

"Ne, Livvie? Açıkla bana, çünkü kafamı karıştırdın." Ona baktım, cevap vermesini istiyordum.

"Sadece," diye çırpındı. "Senden önce... hiç kimse yoktu. Ve sonra tüm o zamanı birlikte geçirdik ve tüm o şeyleri yaptık. Sonra, yalnızdım ve sen gitmiştin ve belki... başka erkeklerle denedim, ama onlar sen değildi... ve ben..."

"Ne?" Israr ettim. "Benden sonra kimseyle birlikte olmadığını söylediğini sanıyordum."

Saçmalamaktan vazgeçti.

"! Yapamazdım! Caleb, bana *yaptığın* şeyler. Onlara alıştım. Onları sevdim. Sana karşı asla yanlış bir şey yapamazdım. Bana ne yapacağımı söyledin ve... hoşuma gitti. Bunu yapabilecek kimse yoktu..." Göğsü bile kızarana kadar kızardı.

Şok olmuş bir şekilde nefes verdim. Otel odasındaki ilk sabahı ve ona hükmetmem için beni kışkırttığı diğer çeşitli zamanları düşündüm. Daha önce bir araya getirmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Bazı insanların oyunlardan hoşlandığını biliyordum.

tahakküm ve boyun eğme içeren bir *oyun* olmamıştı.
daha önce benim için. Livvie'ye baktım ve gülümsedim.

"Oh, Kitten. Ne tuhaf bir çiftiz. Biraz nutkum tutuldu. Neyi sevdiğimi biliyorsun. Sadece sana hükmetmeyi *sevmiyorum, buna bayılıyorum*. Ama bunu açıp kapatmak zor. Bu... farklı."

Livvie aramızdaki çarşafı gergin bir şekilde çekti.

"Biliyorum. Ama... deneyemez miyiz? Bir süredir bunu yapıyoruz. Sanki... sadece seks yaparken. Böyle olamaz mı?"

Beynim kafatasımın içinde genişliyormuş gibi hissediyordum. Bana kontrolü teklif ediyordu ama sadece belirli koşullar altında. Kavraması benim için büyük bir kavramdı ama iyice anlamaya hevesliydim. Anlamaya çalışırken aletim tamamen dikleşmişti.

"Yani sana 'Dizlerinin üzerine çok' desem. Ne dersin?"

Livvie derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Yataktan yere doğru kayd.

"Evet, Caleb," diye fısıldadı ve kızardı.

Kalbim yerinden fırladı.

"Sanırım... Bundan hoşlanacağım. *Hem de çok*."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şubat ayında. İşler değişiyordu. Yine. Değişikliklerden bazıları, hatta belki de çoğu hoşuma gitti.

En sevdiğim gelişme Livvie'nin hükmedilme arzusuyla ilgiliydi. "Laptop Olayı" ve sonrasında birbirimize karşı daha açık sözlü olma anlaşmamızdan beri Livvie'nin bu konudaki sessizliğini bozmaktan başka çaresi yoktu.

Bazıları şaşırtıcı değildi. Yaptığımız seks şüphesiz bana tanıdık geliyordu. Livvie'nin tokatlanmaktan, kovalanmaktan, bastırılmaktan ve ara sıra kışından sikilmekten hoşlandığını biliyordum. Beklemediğim şey ise onun *oyun*, benim ise *canlandırma* dediğim şeylere olan arzusuyla.

Livvie'yi tekrar bulduktan sonra yeni bir başlangıç yapmayı ve geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranmayı umuyordum (şimdi okuyunca çok saçma geliyor). Ancak, tüm birinci sınıf öğrencilerinin psikoloji dersi alması gerekiyordu ve Livvie bu dersi ördek gibi benimsemiş görünüyordu. Bazı deneyimlerini güvenli bir ortamda yeniden yaşayarak artık onlardan korkmayacağı umuduyla Maruz Bırakma Terapisini denemek istedi.

Söylemeye gerek yok, bunun çok çılgınca bir fikir olduğunu düşündüm (teknik terim bu). İsteyeceğim son şey Livvie'nin tutsağı rolümü yeniden canlandırmaktı. Ya işe yaramazsa ve sonunda benden nefret ederse? Livvie'yi ikna etmek epey zaman aldı ama sonunda daha az rahatsız edici bazı anları kabul ettim.

Bir sabah bize kahvaltı hazırladım, IKEA'dan aldığım tekerlekli bir arabaya koydum ve Livvie'nin odasına götürdüm. Ben kahvaltıyı hazırlarken Livvie de kendini hazırlamak için zaman ayırmıştı ve benim beyaz düğmeli gömleklerimden birini giydiğini ve zarif bir çift kedi kulağı taktığını görünce çok şaşırmıştım. Gömleğin önemini anlamıştım. Kulaklar hoş bir dokunuştı. Bu dokunuşu merkez kütlerde hissettim.

"Gömleğimi çıkarayım mı?" diye sordum. Tarih çıkarmamı emreliyordu.

"Eğer kendini beğenmiş alçakgönüllülüğünü aştıysan," diye fısıldadı. Geçmişte olsa, sözlerini kışkırtıcı bulurdum -başka bir zaman, başka bir yerde- ama yeniden hayal ettiğimizde onları... büyüleyici buldum.

Tişörtümü çıkarmıştım, Livvie'nin gözlerinin korkmak yerine şehvetle bakmasının tadını çıkarıyordum. Şansımı denedim ve onunla oynadım.

"Ne yazık ki seni bağlayacak bir şeyim yok. Tasma ve prangalar içinde senin kadar güzel görünen birini hatırlamakta zorlanıyorum."

Livvie döndü ve yatağının altından bana bir kutu getirdi. İçinde mücevherli bir tasma, bir tasma kayışı ve bir çift tüylü kelepçe buldum. Güldüm.

"Aman Tanrım, çok meşgul bir kızmışsın. Bunları ne zaman ve nereden aldın?" Livvie kızardı ve anı yeniden şekillendi.

"İnternette sipariş ettim," dedi çekingen bir sesle. Elleri çoktan arkasındaydı ve hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Onu öptüm. Hafif bir dudak buluşmasıydı, bir işaretti.

"Arkanı dön," diye emrettim. Livvie titredi ve dudaklarından küçük bir ses kaçtı. Çabucak itaat etti.

Livvie ayaklarımın dibinde diz çökmüşken ona kahvaltı hazırlarken birkaç düşünceye daldım. Birincisi, affetmenin gücünü fark ettim. İkincisi, Livvie'nin oyununu cazip buldum. Üçüncüsü, Livvie'yi asla terk edemezdim. Dördüncüsü, onu asla terk *etmek istemiyordum*.

İyi ya da kötü, Livvie benimle yaşadıkları yüzünden geri dönülmez bir şekilde değişmişti. On dokuz yaşında, yaşıtı hiç kimsenin anlayamayacağı eğilimleri olan ve benim gibi herhangi bir sürüngenin kolayca fark edip yararlanabileceği bir savunmasızlığı olan bir kızdı. Güçlü, zeki, inatçı ve azimliydi ama aynı zamanda yumuşak, güvenen ve kalbi söz konusu olduğunda muhtaç biriydi. Livvie'nin bakıma ihtiyacı vardı.

İlişkimizdeki diğer değişiklikler benim hoşuma gitmedi. Anlaşmamızın bir parçası olarak Livvie ve ben ilişkimizin nasıl olabileceğine dair korkularımızı, umutlarımızı ve arzularımızı tartıştık. Geçmişim, Meksika ve ondan uzakta geçirdiğim bir yılı daha az dehşet verici bir şekilde nasıl geçirdiğim hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Ayrıca Livvie'nin yazdıklarından da rahatsızdım. Ancak, Claudia ve Rubio ile geçirdiğimiz zamanın -ya da seks yapmanın- dışında Livvie'nin ve benim zamanımı meşgul eden başka pek bir şey yok gibiydi. Görünüşe göre, "çizim tahtasına geri dönmesi" için ona ilham vermiştim. Ona verdiğim gerçekleri daha fazla birleştirmek istiyordu.

Birdenbire benimle günler oldu çünkü benimle ilgili travmatik bir olayı yeniden anlatmayı yeni bitirmişti. İkimizin *de yeniden hayal* etmek istemediği bazı anlar vardı. İlk başta onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştım, ancak ilk birkaç seferden sonra bunu manipülatif olarak görmeye başladı. Kısa süre sonra, onun regl dönemlerinde ortalıkta karar verdim.

Diğer günler, beni kanepede ya da yemek masasında köşeye sıkıştırıp geçmişimle ilgili istilacı sorular sormaya başladı. Bunlar genellikle benim "kaçamaklığım" ya da seks üzerine bir tartışmayla sonuçlanırdı. Bazen her ikisini de yapardık - önce tartışma, hemen ardından seks. Böyle devam ederse, bana her kızdığında ereksiyon olacağımdan endişeleniyordum.

Yine de, cinsel oyunlarımızda olduğu gibi, Livvie ile konuşmalarında kendimi ifade etmenin değerini görmeye başladım. Sorduğu sorulardan eskisi kadar rahatsız olmadığımı fark etmeye başladım. Yavaş yavaş kendimi onun sormadığı bilgileri verirken buldum. Ona RezA'dan ve Narweh'in öldüğü konusunda onu uyarmadığım için ne kadar suçlu hissettiğimden bahsettim. O kadar iyimser bir insandı ki. Köleliğinden benim kadar zevk almamıştı ama ben kendi mahvoluşuma isyan ederken, RezA durumunu zarafetle idare etmişti.

"Sizce kaçmış olabilir mi? Yani, silahın duydum. Muhtemelen bütün mahalle birinin vurulduğunu biliyordu. Silah sesini duyup kaçmış olamaz mı?" Livvie sordu.

Bu kulağa çok saçma gelecek ama... hiç aklıma gelmemişti! Gerçekten aklıma gelmemişti. Aklımı kaçırmıştım. Bugüne kadar, ne zaman ilk avımı hatırlasam, kalbimin atışından ve damarlarımdaki adrenalinin tiz feryadından başka bir ses duymuyorum. Silahın ağırlığını hatırlıyorum. Narweh'in yüzündeki tiksinti ifadesini hatırlıyorum. Gözlerimi kapattığımı ve tetiği çektiğimi hatırlıyorum. Yere düşmeden önce yüzüme ıslak bir şeyin sıçradığını hatırlıyorum. Sessizliği hatırlıyorum.

Doğrudum ve hiçbir şey duymadım. Narweh'in soğuk, boş gözlerine baktım. Ruhun gerçek olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Narweh'i hayatta tutan bir şey vardı. O şey gitmişti. Geride sadece et, kan ve kemikler kalmıştı.

Gözlerimi açık tutacak kadar cesur olamadığım için şiddetli bir öfke ve üzüntü hissettiğimi hatırlıyorum. Düşündüğümü hatırlıyorum: *Onu affetmem için yalvartmalıyım. Merhamet dilemesini sağlamalıyım. Beni dövmek için kullandığı sopayla ona tecavüz etmeliydim.*

"Ben... RezA kaçmış olabilir mi bilmiyorum. Sanırım bu mümkün," dedim. Şaşkına dönmüştüm. "Rafiq binayı Narweh içindeyken yaktığını söyledi. Sanırım... Çok fazla soru sormak istemedim."

"Neden?" Livvie'nin eli benimkinin üzerinde durdu.

"Rafiq'in bundan hoşlanacağından emin değildim," dedim basitçe. "Eğer bir bina dolusu insanı yakıp yıkabiliyor ve kahvaltıda bunun hakkında sohbet edebiliyorsa, benim onun kötü tarafıyla işim olmaz diye düşündüm."

"Kaç yaşındaydın?"

"yapmam gerek. Doğum günüm ne zaman?"

"James. Ciddi misin?"

Güldüm.

"Beni rahat bırak. Daha önce hiç hatırlamak zorunda kalmamıştım."

"Yirmi yedi yaşındasın." Biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. Kendimi bir an düşünmeye bıraktım.

"Sanırım... on iki, belki on üç yaşındaydım?"

Livvie sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı.

"Tanrım." Başını salladı ve gözünü sildi.

"Ben iyiyim, Pet. En azından... Sanırım?" Livvie'ye açılmaktan (pek) çekinmiyordum ama sonrasında beni zayıf göreceği endişesi hep vardı. Bana acımasını istemiyordum. Sadece ona ihtiyacı olan şeyi vermek için neden bu kadar çaba sarf ettiğimi anlamasını istiyordum. Gerçi Livvie'nin ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyle gerçekte ihtiyacı olan şeyin bazen iki farklı şey olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Sık sık değil ama bazen. Livvie'nin koruyucusu olma görevimi abarttığım günler oluyordu (sarhoş üniversiteli gençler dişlerine önem veriyorlarsa ağızlarına dikkat etmeliler).

"İyiden de iyisin. Senden çok etkilendim. Sanki... geçmişin hakkında daha çok öğrendikçe... Meksika'da bir türlü sindiremediğim duygularım vardı. Bunları Reed ya da Sloan'a açıklamaya çalıştığımda ne kadar saçma bulduklarını yüzlerinden okuyabiliyordum."

"İstismara uğramış bir fahişeye karşı hissettiklerinizi açıklamak, sizi tutsak eden bir adama karşı hissettiklerinizi açıklamaktan daha kolay. Boyutu ve şekli bu mı?" Taşaklarımın büzüşme sesini sesimden uzak tuttum.

Livvie dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hayır! James... hayır. Daha çok... çok soğuk olabiliyorsun. Ama en kötü zamanlarımda, pamuk ipliğine bağlıymışım gibi hissettiğimde... her zaman ne söyleyeceğini bilirdin. Bana sarılma ve sana inanmamı sağlama yeteneğin var. Sıcaklık ve nezaket dolusun."

Bununla alay etmek zorunda kaldım ve Livvie koluma bir tokat attı.

"Öylesin!" diye ısrar etti. "Bazen seni o odada göremiyordum bile ama yine de hissedebiliyordum. Nereden geldiğini anlamıyordum ama senin geçmişten bahsettiğini duyduğumda her şey bana anlamlı geliyor."

İtiraf etmeliyim ki biraz utandım. İltifatlara pek alışık değilimdir, özellikle de bunlar son derece kişisel ve samimi olduğunda. Boşluk neredeyse dolmuş gibiydi. Öte yandan, ben kendimi kıpır kıpır hissettim.

"Peki o zaman. Güzel. Sanırım. Benim iyi biri olduğumu düşünmen güzel."

"James, az önce sana doğru osurmuşum gibi görünüyorsun." O sırttı.

"Ne! Bu iğrenç."

Livvie güldü. Kendini kontrol edemediğini gösteren inanılmaz yüksek sesli bir kıkırdamaydı bu. Hoş bir görüntü değildi ama böyle gülmesine bayılıyordum. Onun böyle gülmesine *bayılıyorum*.

"Hayır. Bu *Monty Python*."

Ben de gülüyordum. Livvie'nin kahkahası katılmamak için fazla bulaşıcı.

o.

"Bir ne?"

"Bu bir film." Gözlerindeki yaşları sildi.

Elini ağzıma doğru çektim ve parmağını yaladım. Orada çok Birçok çeşit gözyaşı. Hepsini toplamayı planlıyorum. "Görmek istediğimden emin değilim."

Livvie öne doğru eğildi ve dudaklarımı öptü.

"Şey, şimdi yapmak *zorundayız*. Eski bir film ve aşırı saçma ama yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Neyin var senin?" der gibi bir surat ifadesi .

"Bunu yapman çok rahatsız edici. Her zaman büyük bir şey olacağını anlıyorum çünkü sen oradasın, kocaman geyik gözlerinle bana bakıyorsun."

Livvie omuz silkti.

"Bu kadar güzel görünmen benim suçum değil." Yüz ifadesi alaycı bir şekilde yargılayıcı oldu. "Çürüklerle *daha seksi* görünen tanıdığım tek kişi sensin." Kaşımındaki kelebek dikişini dürttü ve ben de tısladım.

"Kahretsin, Pet. Bu acıtıyor." Haftada birkaç kez spor salonuna gidip antrenman yapıyordum. Çoğunlukla Fernando ile dövüşüyordum ama zaman zaman başka dövüşçüler de oluyordu. Konu maçlardan, dövüş stillerinden ya da gıda alımından sapmadığı sürece bazıları iyi sohbetçilerdi bile. Bir keresinde protein karışımı denemek zorunda kalmıştım.

"Oh? Ve o adam yüzüne tekme attığında canın yanmadı mı?" Bir yumruk yaptı ve alt dudağını dışarı çıkarırken gözünün köşesine yakın bir yerde büktü.

"Bana ağlayan bebek mi diyorsun?" Ayağa kalktım ve ters ters baktım. Livvie'nin kafası gözlerimle buluşmak için sonuna kadar geriye kıvrılmıştı. "Küçük bir kız için büyük konuşma."

"Senden korkmuyorum. Yara bandını dürteceğim." Geniş göğsünü kabarttı. Düzgün bir yüz ifadesi takınmak zordu. Gerçekten de *Onu* mu? Cevap yankılanan bir *evetti*.

"Yara bandımı dürtersen ciddi bir sorun yaşarsın."

Gülümsememek için yanaklarını içine çekti. Eli yavaşça kaşıma doğru uzandı. Gözleri benimkilerle buluştu. Düşündü. Bir heyecan titreşimi alt dudağını yalamasına neden oldu. Parmak ucunu bastırdı. İrkilmedim.

"Kızdığım ve sana bir ders vermekle tehdit ettiğim kısım bu mu?" Sakince sordum. Livvie neredeyse heyecandan titriyordu.

"Evet." Kadın titredi.

"İşe ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç saatim var." Sesi nefes nefese geliyordu.

"Peki o zaman." Yüzünü okşadım, böylece dokunuşumun tadını çıkarmak için gözlerini nasıl kapattığını izleyebilecektim. Diğer elimle bir tutam saçını yakaladım ve çektim. "Hadi sana biraz terbiye öğretelim."

"Bana tekrar hatırlat. Romantik akşamımızı neden Claudia ve Rubio ile geçiriyoruz? Eğer peşinde olduğun şey romantizmse, başkalarının da katılması ters etki yaratıyor gibi görünüyor." Ayakkabılarımı otel odamda unutmuştum ve gidip onları almak zorunda kaldık. Gösterge panelindeki saat bana diğer çifti bir saat içinde almamız gerektiğini hatırlattı.

"Çünkü, Dünyanın En İyi Erkek Arkadaşı, eğlenceli olacak. Ayrıca Rubi, Claudia'yı güzel bir yere götürmeyi çok istiyordu. Noel'den beri para biriktiriyor. Can Fabes'in harika yemekleri olması gerekiyordu. Hala rezervasyon yaptırmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Nasıl rezervasyon yaptırdın ki? Çok kısa bir süre kalmıştı." Livvie vizör aynasında rujunu üçüncü kez kontrol etti. Sanırım dudaklarının kırmızı görünmesini seviyordu. Ben de öyle.

"Bana bir şeyler planlamam gerektiğini söylemediğin için kısa sürdü. Sevgililer Günü mü? Duymuştum ama insanların böyle bir duygusallığa katıldığını hiç bilmiyordum. Şükran Günü ve Noel'de yeterince çekmiyorlar mı?" Sinyal lambamı yaktım ve

Golf arabasına benzeyen bir arabanın etrafından dolaşmak için geçiş şeridi.
Yakıt tasarruflu arabalar. Bleh!

"Konuyu değiştiriyorsun James. Taktiklerinin farkındayım." Livvie ters ters baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Restorana bizzat gittim ve ev sahibesini etkiledim. Çok nazik davrandı." Sırıttım. Livvie'nin gülümsemesi ekşidi. "Sen istedin." Omuz silktim.

"Senden başka bir kızla flört etmeni istemedim."

"Flört ettiğimi söylemedim. Çekici olduğumu söyledim. Sadece yılın en romantik gününde güzel kız arkadaşımı ve beraberindekileri akşam yemeğine götürmek için rezervasyon yaptırmamak gibi büyük bir hata yapan bir serseri olduğumu açıkladım. Ona siz olmadan kaybolacağımı ve iyiliğinizi devam ettirmeme yardımcı olmak için yapabileceği her şeyin en derin minnettarlığıma layık olacağını söyledim. Sonra da ona bir günlük ücretini bahşış olarak verdim." Yüz ifademin kendini beğenmiş olduğunu bilmeme rağmen gözlerimi ileri diktim.

"Pislik herif," dedi Livvie. Elimi tuttu ve iki elinin arasına alıp sıktı.

"Aptal," diye karşılık verdim. "Sanki başka biri dikkatimi çekebilirmiş gibi." Ben de onun elini sıktım.

"Sana bir hediye aldım," dedi.

"Kedicik," diye uyardım. "Hediyelerimizi çoktan değiş tokuş ettik." Ben ona inciler vermiştim. O da bana kırmızı bir pelerin ve neredeyse göz hizamızda duracak kadar yüksek topuklu ayakkabılar hediye etmişti. Çok kısa ama keyifli bir kovalamaca olmuştu. Kimse o şeylerle koşamazdı. Evin dışında giymesini yasaklamıştım.

"Sakin ol. Önemli bir şey değil." Çantasını açtı ve bir kutu şeker çıkardı. Güldüm.

"Açık görünüyor."

"Çoğunu ben yedim," dedi.

"Bazen çok tuhaf oluyorsun, Pet."

"Çılgınlığının yöntemi, Seksi. Elini aç." Dediğini yaptım ve kalp şeklindeki şekerleri avucuma koydu. Onlara baktığımda sanki biri kalbimi sıkmış gibi hissettim. Bütün şekerlerde "Benim Ol" yazıyordu.

"Ben zaten seninim, Pet. Sen de benimsin." Ağzımı kalp şekerle doldurmak o anın romantizmini azaltmış olabilirdi ama Livvie buna aldırıyor gibiydi.

"Evet, senin," dedi. Yanağımdan öptü.

Bir süredir doğru olduğundan şüphelendiğim şeyin onaylandığını kalbimde hissettim. Gerçekten demek istediği şeydu: *Seni seviyorum*.

Ayakkabılarımı aldıktan ve Claudia ile Rubio'yu (o adama Rubi demekten hiçbir zaman rahatsız olmadım) aldıktan sonra, on dakika kala restorana vardık. Hostese yaklaştığımızda kendimi biraz garip hissettim. Bir hafta önceki kadındı ve sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Ancak, yanımda getirdiğim genç kalabalığı görünce kaşlarının kalkması gözümde kaçmadı. Livvie'den asla utanmazdım ama üç genç insanla seyahat etmek bana kendimi yaşlı hissettiriyordu. Bir zamanlar bu beni rahatsız etmezdi çünkü yaşım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şeye rağmen, ev sahibi bizi sıcak bir şekilde karşıladı.

"Señor Cole." Bizi gülümseyerek karşılayan ve kendisini takip etmemizi isteyen garsonumuza doğru yönlendirdi.

"Soyadın Cole mu? Sophia'nınki gibi mi?" Claudia'nın sesi kuşkulu geliyordu. "Garip bir tesadüf," dedim.

Claudia omuz silkti ve giydiği çok yetişkin kokteyl elbisesine rağmen onu daha genç gösterdi.

"Sanırım evlenirseniz Sophia'nın adını değiştirip değiştirmeyeceği konusunda tartışmayacaksınız."

"Claudia," diye tısladı Livvie.

Garson bizi yerimize oturturken sıkı bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı. Livvie'nin paltosunu çıkarmasına ve sandalyesini çekmesine yardım ettim (altı ay önce bir kapıyı bile açamıyordum). Rubio, benim kusursuz erkek arkadaş becerilerime tanık olunca Claudia'ya yardım etti. Bayanlar bunu çok takdir etmiş görünüyordu.

"Ben paltolarınızı kontrol ederken size menüyü gözden geçirmeniz için biraz zaman vereceğim." Garson paltoları alıp gitti. Onun hostesle konuşmasını izledim ve geldiğimizde paltolarımızı kontrol etmesi gerektiğini tahmin ettim. Umarım başını belaya sokmamışımıdır. Yine de işini yapmış olmalıydı.

Rubio bana, "Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi. Tam bir centilmen ve Claudia'nın onu elinde tutmayı nasıl başardığını sık sık merak ediyorum. Sonra aklıma Livvie ve ben geliyorum. Çok garip şeyler oldu.

"Restoran seçiminde bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bölgeye pek aşina değilim." Göz kırptım ve Rubio gülümsemesini bastırdı. Otelindeki konsiyerj bana restorandan bahsetmişti ama Rubio'nun sevgilisini etkilemesine yardım etmekten zarar gelmezdi.

"Rubi çok mütevazı." Claudia erkek arkadaşına döndü. "Bunu planlamaya yardım ettiğini bana hiç söylememiştin." Onu yanağından öptü. Rubio kızardı (zavallı piç).

"Bu... bir sürprizdi."

Livvie'nin eli sıkıldı.

"Aww, o kadar tatlısınız ki beni kusturacaksınız." O ve ben diğer çiftin rahatsızlığına güldük. Kiminle yemeğe çıktıklarından haberleri var mıydı?

Claudia kendini çabucak toparladı.

"Sanki siz daha iyisiniz de. Sürekli gözlerinizle birbirinizi soyuyorsunuz. Evden çıktığınıza bile şaşırdım."

"Bir erkeğin yemek yemesi gerekir," dedim. "Ayrıca, onu gözlerimden daha fazlasıyla soyuyorum. Bazen dişlerimi kullanıyorum." Geri kalanımız gülerken Livvie köklerine kadar kızardı.

"Sonunda biriyle tanıştığı için mutluyum. Rubi ve ben bir süredir onu ayarlamaya çalışıyorduk. Eşcinsel olabileceğini ve bize söylemeye utandığını düşündük. Açılın diye ona arkadaşım Bettany'yi öptüğümü bile söyledim ama hiç açılmadı." Claudia'nın çok fazla bilgi verme eğilimi var ama söz konusu Livvie olduğunda, söylediklerinden genellikle keyif alıyorum.

"Senin Bettany adında bir arkadaşın yok," dedi Livvie. Sesi sinirlenmiş gibi çıkıyordu ama bu sadece gösteriş içindi.

"Bunu bilmiyordun," dedi Claudia. "Sadece eşcinsel olmanı sorun etmediğimi bilmeni istiyordum."

"Ama ben eşcinsel değilim!" Livvie sahte bir öfkeyle konuştu. Garson masamıza dönmek için tam o anı seçtiğinde yüzünü kapattı.

Kulak misafiri olduğundan emin olmama rağmen garson profesyonel tavrını korudu. Hepimiz akşam yemeği ve şarap sipariş edecek kadar kendimizi toparlamayı başardık. Livvie, bir insanın on sekiz yaşında yasal olarak içki içebilmesinden başka bir nedenle Avrupa'nın "harika" olduğunu düşünüyordu. Elbette bara ulaşabilirseniz size servis yapıyorlardı.

"Biliyor musun, eğer bir kadınla deney yapmak istersen -tabii ki benim yakın rehberliğim altında- bu senin için sorun olmaz." Livvie'ye arsızca gülümsedim ve iyi bir önlem için kaşlarımı kaldırdım.

Livvie başını salladı.

"Eminim yaparsın." Eli masanın altından taşaklarımı avuçladı. Uyarılmışlığımın kıpırdanışını hissedince gözleri büyüdü. "Sonra," diye fısıldadı. I

Daha sonra beni memnun edeceğini mi yoksa daha sonra onu başka bir kadını öperken ve dokunurken göreceğimi mi merak ettim. Her iki durumda da şanslıyım.

Yemeğin geri kalanı aynı neşeyle devam etti. Claudia ve Livvie sohbetin çoğuyla ilgilendiler. Ben bu şekilde olmasını tercih ediyordum, Rubio da öyle görünüyordu. Livvie esprili, Claudia ise öylesine görgüsüzdü ki, insan ikisini görünce eğlenmeden edemiyordu. Sprite ve erkek arkadaşı bir mantar gibi içimde büyüyordu.

Akşam yemeğinden ve bir dans denemesinden sonra (iyi bir dansçı değilimdir) Claudia ve Rubio'yu evlerine bıraktım. Rubio bir centilmen olarak kendi payına düşen yemeği cebime atmaya çalıştı ama ben buna izin vermedim.

"Ona pahalı bir şey al. Hiçbir şey bir kadını yatak odasında daha hoşnut edemez," dedim sırtarak.

"Ben zaten kabul ediyorum," diye karşılık verdi Claudia. "Rubi sessiz görünebilir ama sessizler hakkında ne derler bilirsin."

Rubi kızarıırken bile güldü. "O sarhoş.

Onu içeri götürsem iyi olacak."

"Evet! Al beni!" Claudia Rubio'yu kendine doğru çekti ve ağzıyla yüzünü parçaladı. O kadar uzun sürdü ki arabayı sürmeye karar verdim. Öpüşmeye devam ederken Rubio'nun el salladığını gördüm.

Livvie yolcu koltuğuna uzanmıştı. Zil zurna sarhoştı ve kendini ovuşturmasına bakılırsa, eve vardığımızda kendi ellerimle dolu olacağımı biliyordum.

"Dairenizde ihtiyacınız olan bir şey var mı? Bu gece otelde kalmayı tercih ederim." Yer değiştirmedığım zamanlarda bir elimle onu okşuyordum.

"Neden?" diye sordu hülyalı bir şekilde.

"Tüm eşyalarım otel odamda. Senin dairen bulunduğumuz yere daha yakın. Bir şeye ihtiyacın olursa durup eşyalarını alabiliriz," dedim. Livvie olmadan uyumaktan nefret ediyordum. O yanımdayken kâbuslarım önemli ölçüde azalıyordu.

"Ama ben seni istiyorum. Beklemek istemiyorum," diye sızlandı. Çok sarhoştı ve bir yanımda o gece benim için seks olmayacağından şüpheleniyordu.

"Ben de seni istiyorum. Ne yazık ki birbirimizden çok uzakta yaşıyoruz. Claudia ve Rubio'nun böyle bir sorunu yok."

Livvie, kocaman gözlerini hesaba katmazsanız, birdenbire çok ayık göründü.

"Sen... benim daireme taşınmak istiyor musun?"

"Hayır," dedim kesin bir ifadeyle.

"Oh." Aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Arkasını döndü ve birkaç dakika pencereden dışarı baktı, sonra öfkeyle, "Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü dairen küçük." "Oh." Kafa karışıklığı.

İçimi çektim.

"Senden benim yanıma taşınmanı istiyorum Sophia. Ben otelden ayrılacağım, sen de dairenden ayrılacaksın ve *bizim* olan bir yer satın alacağız." Sonsuz saatler gibi gelen bir sessizlik aracı doldurdu.

"Tamam," dedi basitçe.

"Tamam mı?" İnanamayarak sordum. Bu nasıl bir yanıtı böyle?

"Tamam," diye tekrarladı ve elini benimkinin içine koydu.

"Tamam," dedim.

Boşluk dolup taşıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni dairemize Nisan ayında taşındık. Ben aksini düşünsem de Livvie doğum gününde yeni evimize taşınmanın mükemmel bir doğum günü hediyesi olduğunda ısrar etti. Doğum gününün, arkadaşlarını eşyalarını taşımasına yardım etmeye zorlamak için ihtiyaç duyacağı bir koz olduğunda ısrar ediyordu. Nakliyeciyi istemediğini söyledi. Evimizi satın alıp onun üzerine yapmam onu yeterince garip hissettirmişti. Bunun yasal olarak var olmayan birinin adına almaktan daha iyi olduğu konusunda ısrar ettim. Kabul etti ama yabancıların onu taşımasına tahammül edemedi.

Kendi adıma, heyecana benzer bir şey yaşadım. Bir erkeğin "heyecanlı" olması yanlış gibi görünüyor; kulağa daha çok bir kız çocuğunun yaşayabileceği bir duygu gibi geliyor. Evi doğrudan satın almak istemiştım ama FBI etrafı kurcalamaya karar verirse bunun şüpheli olabileceğini düşündüm. Bunun yerine Livvie'den peşinat miktarını fonundan çekmesini ve bir kasaya koymasını istedim. Sonra bu parayı bankaya ödeme yapmak için kullandım.

Sonunda, Livvie'nin yeni yaşam tarzı söz konusu olduğunda görünüşü korumak için bazı eski tanıdıkların yardımını almak zorunda kalacaktım. FBI İspanya'da bize dokunamazdı ama Livvie'nin yapabileceğini bildikleri şeylerin dışında yaşayarak dikkat çekmemek en iyisiydi. İyi ya da kötü, Livvie'ye yasadışı faaliyetlerle ilgili planlarımdan bahsetmedim. Çok terbiyeli bir erkek arkadaş olmaya başlamıştım ama yine de kendimdim.

Bir süredir boş duran devasa bir mülk satın almıştık. Livvie ve ben pencere sayısına çok gülmüştük. Neredeyse hiç karanlık köşe yoktu ve her köşe bucak ışıkla doluydu. Bunun çok yerinde olduğunu düşündüm. Karanlıkta yeterince zaman geçirmiştik. Ancak Livvie'yle yapmaktan hoşlandığım *bazı* şeyler gün ışığını asla görmemesi gerektiği için yatak odalarında perde olmasını sağladım.

Ev, tonozlu tavanlarını, mermer tezgahlarını, çanak lavabolarını, gömme oturma odalarını, ahşap ve taş aksesuarlarını en iyi şekilde sergileyecek şekilde döşenmişti. Evi olduğu gibi satın almak için bir teklif yapmıştım. Bu, Livvie'yi mobilyalarını Claudia ve Rubio'ya bağışlamaya ikna etmek için mükemmel bir bahaneydi (tüm yatak yastıklarıyla *o ilgilensin*). Bana kaşlarını kaldırdı ama sonuçta koymadı. Zaten bir süredir evlere bakıyordum.

Livvie ve ben turlara başladığımızda, listeyi önemli ölçüde daraltmışım. Livvie'yi istediğim daireyi kendi başına "seçmeye" zorlamak kurnazlığımın bir sınavıydı. Sonunda başarılı oldum.

Sonuç olarak, ev belli bir zenginlik seviyesine işaret ediyordu, ancak kaşları kaldıracak kadar değil. Komşularımız profesyonellerdi, ünlüler değil. Büyüyebileceğimiz ve uzun süre yaşayabileceğimiz türden bir yerdi. Üst kattaki büyük odalardan birini Livvie için bir kütüphane/ofis haline getirmeyi planlıyordum. Alt katı daha sonra seçeceğim bir proje için çoktan talep etmişim.

"*Lütfen* bana bunun son kutu olduğunu söyle." Claudia parke zemine yayılmış yatıyordu.

"O kadar çok eşyam yok, Claudia. Sızlanmayı kes." Livvie taşıdığı kutuyu yere bıraktı ve elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Onu harikulade bir ifadeyle etrafına bakarken yakaladım ve göğsüm genişledi. Onu mutlu etmek beklediğimden çok daha büyük bir ödüldü. Bir kez daha bir amaç duygusuna kapıldım. Gurur duyabileceğim bir amaç.

Claudia'nın yanından geçip Livvie'yle konuştum. "Buzdolabında kola var. Bir kutu suyla birlikte biraz da . daha fazla malzeme almak için markete gideceğim. Sana en azından bir doğum günü yemeği borçluyum." Kapıdan çıkarken Livvie'yi alnından öptüm. Nakliye kamyonu boştu ve Rubio onu bırakıp beni geri getirmek için peşimden gelecekti.

Beni dışarıda bekliyordu. Aslında moda yerine iş için giyinmişti. Onu bol bir kot pantolon, spor ayakkabı ve tişörtle görmek eğlenceliydi. Olduğundan daha da genç görünüyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Biz yokken bavulları boşaltma işini kadınlar halledebilir. Dönüş yolunda markete uğramak istiyorum. Akşam yemeği için biraz biftek alabiliriz." Yanından geçerken Rubio'nun saçını karıştırdım. Güldü ve arabasına doğru döndü. O ana kadar elini sıkmaktan başka bir şey yapmamışım. Ancak, son birkaç ay içinde bir tür arkadaş olmuştuk. Ona asla güvenemezdim ama o bana saygı duyuyordu ve tabiri caizse onu kanatlarımın altına almaya başlamışım.

"Kulağa hoş geliyor. Sophia için bir pasta alabiliriz." Gülümsedi. Beni de bir nevi kanatları altına almıştı. Rubio bana Livvie'nin gençliği hakkında fikir verdi. Doğum gününün önemini küçümsüyordu ama o biliyordu ki

Yine de küçük bir gösteri istiyordu. Daha sonra yalnız kaldığımızda ona büyük bir gösteri yapmayı planlıyordum. Ama pasta da güzeldi.

"Harika bir fikir," dedim. Arabayı kenara çekerken arkamdan Livvie'nin ve benim yeni evime bakmaktan kendimi alamadım. Gerçekten hayatıma devam etmiş miydim? Eskiden olduğum adamı geride mi bırakmıştım? Kesin olarak bilmiyordum. Ancak Livvie'nin her sabah gördüğüm ilk ve her gece gördüğüm son kişi olacağını bilmek, kendimi hiç olmadığı kadar rahatlatıyordu. Onunla yaşayacağım yeni hayat her şey demekti. Onsuz bir hiç olduğumu düşünmek beni ne kadar korkutsa da, kaderin izin verdiği her süre boyunca ona sahip olmaktan çok mutluydum. Elbette kader onu kollarımdan çekip almaya karar verirse, onu elimde tutmak için bir piç gibi savaşıacaktım.

Minibüsü bıraktıktan sonra Rubio ve ben Livvie için biraz yiyecek ve pasta aldık. Çok yorgundum ama Livvie'nin doğum gününü özel kılmak için sabırsızlanıyordum. Bencilce, herkes gidene ve Livvie ile ben yeni evimizdeki ilk gecemizin tadını çıkarana kadar bekleyemedim.

"Umarım Sophia hediyemizi beğenir. Sizin gibi kontrolden çıkmış değiliz." Rubio sırtıttı ve titiz saçlarının bir kısmını yüzünün dışına attı. İçimden sürekli makasla kesmek geliyordu.

"Her ne olursa olsun seveceğinden eminim. Siz onun arkadaşısınız, muhtemelen onu benden daha iyi tanıyorsunuzdur."

"Hiç sanmıyorum. Seninleyken farklı. Daha mutlu. Claudia ve ben onunla ilk tanıştığımızda biraz sessizdi. Ailesi, büyüdüğü yer gibi konular hakkında konuşmayı sevmezdi. Claudia onun için üzüldü, çok yalnız olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım.

"Sophia'nın kimsenin acımasına ihtiyacı yok. O bunun için çok güçlü."

"Öyle değil." Rubio yaralanmış görünüyordu. "Claudia insanları mutsuz görmekten hoşlanmaz. Belli etmez ama çok hassastır. Çok büyük bir kalbi var."

"Doğru," dedim inanamayarak. Sprite küstah ve kabaydı. Ondan hoşlanıyordum ama yumuşak, duygusal iç organları hakkında şüphelerim vardı.

Rubio ilk kez sinirlenmiş görünüyordu.

"Bilemezsin, değil mi? *Ben biliyorum.*"

Gülmek zorunda kaldım.

"Seni kırmak istememiştin. Claudia iyi bir arkadaşdır. O sadece... bilirsin işte."

Rubio'nun öfkesi çabuk geçti.

"Evet. Biliyorum. Tanıştığımız gece bir arkadaşım beni bir partiye sürükledi. Hoşlandığım bir kız vardı ve onun başka biriyle görüşmeye başladığını öğrendiğimde kalbim kırılmıştı. Evde kalmak istedim ama yine de dışarı çıktım. Claudia beni gördü ve yanıma geldi. Mutlu bir enerji topuydu ve için ısrar etti. Ona kızdan bahsettim ve bana onu unutmamı çünkü *onun* erkek arkadaşı olduğumu söyledi." Rubio'nun yüzünde aptalca bir sırıtma vardı. "Siz birbirinize aitsiniz," dedim. Rubio bundan hoşlanmış görünüyordu. "Bana daha fazlasını anlat

Sophia hakkında."

"Eskiden üzgündü. Onu neşelendirirdik ama sadece bir süreliğine. Bazen onu ve Claudia'yı yalnız bıraktım çünkü bizi bu kadar mutlu görmenin Sophia'yı üzdüğünü düşünürdüm. Hiç söylemezdi ama bu bizim hissettiğimiz bir şeydi. Bu yüzden ona bu kadar çok tuzak kurmaya çalıştık." Omuz silkti. "Sonra seninle tanıştı. Şimdi çok mutlu. Umarım ne kadar şanslı olduğunu anlamışsındır. Geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama iyi bir insan olduğunu biliyorum. Ona karşı dikkatli olmalısın."

Rubio'ya baktım ve yüz ifadesi çok ciddiye. Rubio iyi bir adamdı.

"Sophia'yı çok mutlu etmeyi planlıyorum Rubio. Bana neye sahip olduğumu söylemek zorunda değilsin."

"Güzel," dedi. "Seninle asla dövüşmek istemiyorum."

Güldüm. Kendimi . Rubio'nun benimle dövüşmeye çalıştığını hayal ediyordum. "Ben de bunu asla istemem Rubio."

Nihayet eve vardığımızda her şey çok daha az hoştu. Claudia bizi garaj yolunda karşıladı ve yüzündeki ifade kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Nerede o?" diye sordum. Çoktan eve doğru koşmaya başlamıştım. Claudia'nın bana ne anlatmaya çalıştığını duymadım.

"Sophia!" diye bağırdım. Merdivenlerden yukarı fırladım.

"Buradayım!" diye cevap verdi yatak odasından. Bir rahatlama dalgası içimi titretti. O güvendeydi. Tehlike yoktu. Hayatlarımız farklıydı. Kendime gelmem bir an aldı. Birine zarar vermek zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

Yatak odasına girdiğimde Livvie yatağın üzerinde oturuyordu. Ağlıyordu ve elinde bir mektup vardı.

"Sorun nedir, Pet?"

Omuz silkti.

"Bilmiyorum. Ben sadece..." Gözlerini sildi ve burnunu çekti.

"Ne oldu? Ben bir şey mi yaptım?" Livvie'nin üzgün olmasından nefret ederdim. Artık o gözyaşlarını görmekten zevk almıyordum. Dilimde acı bir tat bırakıyorlardı.

"Hayır, bebeğim. Sen değilsin." Bana daha önce hiç *bebeğim* dememişti, yani olumlu anlamda.

"Anlat bana." Yatakta yanına oturdum ve o da hemen kolumun altına girip göğsüme yaslandı. Sırtını okşadım ve bekledim. Livvie konuşkan biriydi ve eninde sonunda anlatacağını biliyordum.

"Annem bana bir doğum günü kartı göndermiş. Mektuplarımı getirdim ve işaretlenmemiş bir zarf vardı. Buna hazır değildim." Kendini göğsüme daha da gömdü.

Livvie'nin ailesiyle olan ilişkisi bir ikilem yarattı. Onun mutlu olmasını istiyordum. İstedığı her şeye sahip olmasını istedim. Ancak, onun mutluluğunun bir parçası olmak istiyordum. En büyük parçası olmak istiyordum. Ailesi bunu tehdit edebilirdi - *bizi*, sahip olduklarımızı tehdit edebilirlerdi. Dikkatli davranmam gerekiyordu.

"Ne yazıyordu?"

"Üzgün olduğunu. Beni özlediğini, hepsinin beni özlediğini söylüyor: erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim. İşleri yoluna koyup koyamayacağımızı bilmek istiyor." Livvie hıçkırarak ağladı ve bana daha sıkı sarıldı.

"İstedğin bu mu, Pet?" Hayır demesini istedim. İhtiyacı olan tek kişinin ben olduğumu ve diğerlerinin canı cehenneme demesini istiyordum. Ama bunun ne anlama geleceğini biliyordum. Ben yetim kalmıştım. Yaşayan bir ebeveynim olabilirdi ama bana kalırsa *hâlâ* bir yetimdim.

"Bilmiyorum."

İçimi çektim.

"Benim. Her zaman benim. Seni sevdiğin insanlardan uzak tutan şey olmak istemiyorum." Ne söylemeye çalıştığımın emin değildim, sadece bunu söylemenin canımı çok yaktığını biliyordum. Livvie'nin benimle olan ilişkisi onu her zaman dünyanın geri kalanından uzaklaştıracaktı ve ben bunu değiştiremeyecek kadar bencildim.

"Yapamazsın!" Livvie ısrar etti. "Sen ve ben tanışmadan önce aramız çok kötüydü. Bunu *biliyorsun*, sadece..."

"O senin annen. Onlar senin kanın."

"Sen de öylesin." Göğsümü öptü ve bana doğru uzanmaya devam etti. "Birbirimiz için kanımızı akıttık. Bu benim 'kanım' için söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Sertçe nefes aldım. Sözlerini dokunaklı bulsam da aynı zamanda rahatsız ediciydi.

"O da benim hatamdı."

"Caleb, bu seninle mi ilgili? Beni kızdırmaya mı *çalışıyorsun*? Beni mutlu ediyorsun. Bugün yaşadığım en güzel günlerden biriydi. Bunu bizimle ilgili hale getirerek mahvetme. Bu annemle ve onun her şeyi nasıl manipüle ettiğiyle ilgili. En azından bana yaptığın şey için nedenlerin vardı. O benim annem. *Onun* sebepleri neydi Caleb? Bana bok gibi davranmasının ve hastanede beni görmeye gelmek için *beş gün* beklemesinin nedenleri neydi?" Livvie doğrulup oturdu. Yumrukları, doğum günü kartı olduğunu tahmin ettiğim şeyin etrafında kenetlenmişti.

"Özür dilerim, Kedicik. Bunu kendimle ilgili yapmak istememiştim. Bildiğim bir şey var: Mutlu olmayı hak ediyorsun. Sorularına cevap bulmak sana huzur verecekse, kendine bu kadarını borçlusun. Eğer onunla işin bittiyse, bu da sorun değil... ama bittiğini sanmıyorum." Onu tekrar kollarıma çektim. Bunu onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmak için yaptığımı bilmiyordum ama ikimize de yardımcı oluyor gibiydi.

"Belki onu gelecek hafta ararım."

"Tamam," diye fısıldadım. Yapabildiğim tek şey buydu.

"Gitmeyeceğine söz ver." Livvie'nin kolları beni sıkıca kavradı.

"Söz veriyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?" Cevaptan neredeyse korkuyordum. "Söz veriyorum. Ben seninim," dedi.

"Ve ben seninim."

"Sophia? Gidelim mi?" Claudia aşağıdan bağırdı.

"Hayır!" Livvie söyledi. "Bir dakika içinde ineceğiz." Doğrulup beni öptü, önce yumuşakça, sonra tutkuyla. kendime çektim ve göğüslerini okşadım. Öpüşmeyi kesti. "Sonra, Seksi. Dünya kadar vaktimiz var."

"Seni bu konuda tutmayı planlıyorum." Onu bir kez daha öptüm.

"Güzel. Bana sarılmana bayılıyorum." Gülümsedi ve daha iyi bir yerde olduğunu görebiliyordum.

Livvie temizlenirken ben de arkadaşlarımıza eşlik etmek için aşağıya indim. Aşağı indiğinde *arroz con gandules* ve biftek yedik. Tatlı olarak doğum günü pastası yedik ve mumları üflediğinde Livvie'nin yüzündeki gülümsemeyi her zaman hatırlayacağım.

O gece, herkes gittikten ve nihayet yalnız kaldıktan sonra, Livvie ve ben yeni kanepemize oturduk ve yeni şöminemizin alevlerine baktık.

"Teşekkür ederim James. Harika bir doğum günü geçirdim." Kıkırdadım.

"Taşınma kutuları, duygusal travma ve doğum günü pastası; sizi memnun etmek kolay."

Kaburgalarımı dürttü.

"Kıçkafa."

"Doğum günün olduğu için bunu almana izin vereceğim."

"Lafı , bir hediyem var mı?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Evet. İster misin?" İkna ettim.

"Tabii ki!"

"Pekala, ama önce... Sanırım doğum günü kızına bir şaplak atmak adettendir."

Livvie kıvrandı.

"Ama... Çok yorgunum!"

"Güzel. Çok fazla hareket etme ihtimalin azaldı." Vücutlarımı ayarladım ve onu kucağıma yatırdım. Bu şimdiye kadar yaptığım en yavan şaplaktı. Tüm şaplak boyunca kıkırdadı ve ben de onun bu davranışını engellemek için hiçbir şey yapmadım.

"Aww, bana karşı yumuşadın." Hâlâ soluk soluğa nefesler arasında gülüyordu.

"Oturma odasında perde yok. Henüz komşuları korkutmak istemiyorum."

"Aman Tanrım. Pencereleeri unutmuşum." Ayağa fırladı ve kucağıma .
"Muhtemelen sapık olduğumuzu düşünüyorlar."

"Öyle değil mi?"

"İyi bir noktaya değindin. Şimdi, nazik efendim, hediyem lütfen." İki elini de uzattı.

Onu kucağımdan kaldırdım ve yukarı çıktık.

Şimdi araya gireceğim ve Livvie'ye verdiğim hediyein ayrıntılarını paylaşmayacağımı peşinen söyleyeceğim. Surat asma! Yeniden anlatılamayacak kadar utanç verici. Ancak, internette bu konuda ardı arkası kesilmeyen soruları okumak istemediğim için size şunu söyleyeceğim: Livvie'nin bir başka anısını yeniden canlandırmakla ilgiliydi... beni... yalnız... duşta. Kendi donunuzu ıslatın! Bir sonraki bölüme geçiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM GENÇ

Rüya görüyordum. Rüya görmekten nefret ederim, ama son zamanlarda ilk kez... güzeldi. İnsanın uyanmak istemeyeceği türden bir rüya görüyordum. Rafiq oradaydı ama gerçekte o değildi. Onun hiç tanımadığım ve asla olamayacağı bir versiyonuydu. Onun varlığı rüya gördüğümü belli ediyordu ama bana eşlik etmesi bana bir şeyler katıyordu ve ben de ona uymayı seçtim.

Livvie ve ben bir parti veriyorduk. Doğum günümü kutluyorduk. Benim tanımadığım bir sürü insan vardı ama Livvie onları tanıyor gibiydi. Sanırım içlerinden biri annesiydi. Birlikte mutfaktaydılar, uzun flütlere şampanya dolduruyorlardı. Livvie'nin kız kardeşlerinden biri onları kendisinin de bir kadeh içebileceğine ikna etmeye çalışıyordu. Livvie'nin çocukken nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibi görünüyordu. Livvie çok mutlu görünüyordu.

"İyi iş çıkardın, *Khoya*. Seninle gurur duyuyorum. Bunu hak ediyorsun," dedi Rafiq. Sırtımı sıvazladı ve çocukken yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı. Elini geri ittim.

"Ben çocuk değilim. Şunu yapmayı kes." Gülümsememi engelleyemedim.

"Biliyorum. Artık bir erkeksin. Kendine ait bir ailen var. Belki de sadece tanıdığım çocuğu anımsıyorum." Saçımı tekrar karıştırdı ve ben aldırmadım.

"Gelebilmene sevindim. Başka ailem yok." "Bizler yetimiz, Caleb.

Kendi ailemizi kendimiz kurarız."

Güldüm.

"Evet, hatırlıyorum."

"Peki ya geri kalanı? Onu da hatırlıyor musun?" Sesine karışmıştı.

"Seni affettim. Her şey beni buraya getirdi." Livvie ve annesine doğru baktım. Bana el salladılar ve ben de onları selamlamak için elimi kaldırdım.

"Kim bu adam? Oldukça ilginç ve korkutucu görünüyor." Claudia yan tarafıma çarptı ve neredeyse beni Rafiq'in üzerine itiyordu.

"Her zaman bu kadar zorlayıcı olmak zorunda mısınız?"

"İlgi odağı olmadığım zaman bundan hoşlanmıyorum." Göz kırptı.

"Bugün *benim* doğum günüm!" Şakayla karışık söyledim. Claudia omuz silkti.

Claudia'yı Rafiq'le tanıştırdım ve aceleyle çıktım. Claudia ona hayatımdaki rolü hakkında samimi sorular sormaya başlamıştı bile. Rafiq kötü bir koku almış gibi görünüyordu ve ben güldüm. Bunu hak etmişti.

Ana oturma odasına girdiğimde Rubio PlayStation'ı bağlamaya çalışıyordu. Ben içeri girince bana doğru döndü.

"Bana yardım eder misin, James? Bu gülünç derecede dar pantolonla hiçbir şey yapamıyorum." Rubio sessiz bir adam. Kafam onun için yaratıcı diyaloglar yaratamadı.

PlayStation'ı ben de tam olarak bir araya getiremedim.

"Rüya görüyorum Rubio. Bu boku bir araya getiremiyorum. Bekle biraz." PlayStation'a tekme attım ve tüm kablolar sihirli bir şekilde bağlandı.

"Güzel! Bir gün, Claudia beni bir bebek gibi şımartmayı bıraktığında, umarım bana nasıl daha erkek olunacağını öğretirsin," dedi Rubio (bu benim hayalim - beni yargılamayı bırakın).

"Buna dikkat ederek başlayabilirsin." Cebimden bir makas çıkardım ve yüzünün büyük bir kısmını kaplayan bir tutam saç kestim. Büyük bir alkış koptu.

"Pekâlâ millet, *Mutlu Yıllar* şarkısını söyleme zamanı!" Livvie elinde mumlarla kaplı büyük bir çikolatalı pastayla mutfaktan çıkarken kalabalık onun için dağıldı.

Mutlu yıllar sana.

Mutlu yıllar sana.

Mutlu yıllar sevgili James. Mutlu yıllar sana.

Yüzümü buruşturdum. Bu şarkıyı ne zaman öğrenmiştim?

, doğum günü çocuğu. Hediyelerinden birinin vakti geldi.

Yumuşak bir şey yüzüme dokundu.

, Seksi. Bugün senin doğum günün.

Hem rüyanın içinde hem de dışında gülümsedim. *Livvie*. O gerçektir. Benimleydi. O benimdi. Eğer rüya güzelse -ki öyleydi- uyanmak daha da güzeldi.

Gözlerimi yavaşça açtım. Gerçeklik ve fantezi, her şey netleşene kadar zihnimde kendilerini yeniden düzenlediler. Livvie'nin yatağın kenarında durduğunu görünce gülümsedim. Kolunu kaldırdı ve uzun bir tüyle yüzümü gıdıkladı. Burnumu ovuşturdu.

"Bu onun için değil," dedim. Sesim sertti. Esnedim ve gerindim.

"Penisini gıdıklamamı ister misin?" Tüyünü çarşaftaki çadırın üzerinde gezdirdi.

Elimi ereksiyonumun üzerine koydum ve arkamı döndüm.

"Hayır. Bu senin için değil. Tuvalete gitmem gerek."

"Kalk o zaman! Bütün gün doğum günü aktiviteleri planladım ve sen uyuyarak eğlencemi mahvediyorsun... ve çişinle."

Güldüm.

"Böyle demenden nefret ediyorum."

"Öyle mi? Onunla oynayamamaktan nefret ediyorum. Eğer onunla oynamamam gerekiyorsa neden bu kadar zor? Bu yanlış reklam bayım."

Sırt üstü yattım ve kollarımı gözlerimin üzerine attım.

"Güzel. Beni harap et. Ama bir süre bir yere gitmeyi bekleme." En son sabah ereksiyonumun üzerine çıktığında bir saatten fazla boşalamamıştım. İşimiz bittiğinde Livvie'nin biraz kestirmesi ve bütün sabah bana ait olmuştu.

"Le sigh. Beklemek zorunda kalacak. Planlarımız var. Şimdi *kalk*!" Livvie ellerini karnıma koydu ve beni bir aşağı bir yukarı zıplattı.

"Dur!" *Gerçekten* işemem gerekiyordu. Livvie'yi belinden kavradım ve benimle birlikte yatağa çektim. Onu gıdıkladığımda ciyakladı. "Sen işeyene kadar bunu yapacağım!" Bacakları tekmeliyordu, ama ben yorganı üzerlerine atarak onu kapana kısırdım.

"Oh, Tanrım! Oh, lütfen. Lütfen dur!" Gözlerinde görebildiğim paniğe rağmen gülüyordu.

"Üzgün müsün?" Alay ettim.

"Evet! Lütfen!" Onu gıdıklamayı bıraktığımda Livvie nefes nefese kalmıştı. Bana gülümsedi.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

"Dişlerini fırçalamamışsın." Burnunu kırıştırdı.

"Biliyorum. Bu yüzden sordum." Zaten ağzına doğru eğilmiştim. Kısa tuttum. O misilleme yapmaya kalkışmadan önce hızla üzerinden atladım ve banyoya doğru yol aldım.

Kapı çalındı.

"İşin bitince benimle aşağıda buluş. Kahvaltı hazırladım."

"Tamam," dedim.

Banyoyu kullanmayı bitirdikten sonra ellerimi yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Yüzümü mor bir el havlusuyla silerken (Livvie banyomuzda fırfırlı kız sihrini konuşurmuştu) aynada kendime baktım. Bu

ilk doğum günümdü. Yirmi sekiz yaşındaydım. Gerçeküstü bir duyguydu. Yaşımı gösterip göstermediğimi merak ediyordum.

Bu benim hayatım. Gençliğimde bir fahişeydim, ergenliğimden beri bir katildim ve bir erkek olarak bir canavardım. Şimdi kimim ben? Şimdi neyim? Omuz silktim.

Livvie ve ben yaklaşık dört aydır birlikte yaşıyorduk. Başlangıçta alışmak biraz zaman almıştı. Her gün etrafımda başka bir insanın olmasına alışkın değildim. Yine de, Livvie'nin esareti sırasında onunla çok fazla zaman geçirmiş olmak ve ayrıca çıktığımız süre boyunca onu sık sık görmek için her türlü çabayı göstermiş olmak alışmamı biraz kolaylaştırmıştı. Bir süre saklanmam gerekirse, genellikle Livvie'nin kütüphanesi/ofisi üzerinde biraz daha çalışmak için üst kata çıkıyordum. Aksi takdirde, alt katta sapkınlıklarımı kovmak için yeni setler inşa etmeye çalışıyordum (sapkınlıkların birkaçı *onun* fikriydi). Livvie kimse yanlışlıkla rastlamasın diye kapıya kilit taktırdı.

Livvie'nin pek de uyum sorunu varmış gibi görünmüyordu. Gürültülü insanlarla dolu bir eve alışkın olduğunu açıkladı. Hatta bazen evin büyüklüğünden hoşlanmıyordu. Çok büyük olduğu için bazen boş hissettiğini söyledi. Ancak Claudia ve Rubio neredeyse bizimle yaşıyorlardı, bu yüzden bu durum çok uzun sürmedi. Livvie yalnız kalmak istediği günlerde genellikle üst katta dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

Sürekli değişiyordum ve bazı şeyler beni her zaman rahatsız etse de - Livvie'nin annesiyle olan yeni telefon ilişkisi, yeni insanlarla tanışmak, film festivallerine katılmak (Livvie'yi seviyorum ama o insanların bazıları çok sıkıcı!) ve gerçek bir işimin olmamasını açıklamak- James olmaktan mutlu olduğumu keşfettim. Kuşkusuz eski hayatımı özlediğim anlar da oluyordu ama çoğunlukla yeni hayatım ve onunla birlikte gelen şeylerle daha rahat olmaya başlamıştım: Livvie, arkadaşlar ve... doğum günleri.

Merdivenlerin dibine vardığımda Livvie sabırsızlıkla beni bekliyordu. Çilekli ve pastırmalı küçük krepler yapmıştı. Tabağıma gülümseyerek dizilmişlerdi.

"Ben bir kase mısır gevreği bekliyordum," diye takıldım.

"Merak etme, onu yarına saklıyorum" diye cevap verdi. Tezgâhın yanına geldi ve ellerini yüzüme koydu. "Mutlu yıllar, Seksi." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tadı portakal suyu ve şurup gibiydi. Dilinin tatlılığını kovaladım, kollarımda yumuşadığını hissedene kadar onu kendime doğru çektim.

Livvie bir keresinde öpüştüğümüzde nefesini çaldığımı söylemişti. Sanki ciğerlerine çektiği havayı filtrelediğini söylemişti. Ben daha çok onun süslü sözleri olduğunu düşünmüştüm. Ancak, bu düşünce zihnime yerleştikten sonra, özellikle dikkat etmeye başladım. Evet, ben de bir şeyler hissettim. Livvie'nin kendini bana teslim ettiği anı çok sevmiştim. İçgüdülerinden başka bir şeye dönüşmemişti. Sallanıyordu. İnledi. Bana sürtündü.

Ellerimin sırtından aşağı inmesine ve yuvarlak kıcının üzerinde gezinmesine izin verdim. Eteğini yukarı çektim. Çabalarım engellendiğinde başparmaklarımı külotuna sokup aşağı çekmeme saniyeler kalmıştı.

"Hayır, Seksi, şimdi olmaz." Ellerini arkasına koyarak saldırımı durdurmaya çalıştı.

"Evet," dedim. "Hemen şimdi." Ellerini kavradım ve sol elimde tuttum. Boşta kalan elimle külotunu indirmeye başladım. Omzuna emici öpücükler kondurdum.

"James," diye inledi. "Pencereler." İçimi çektim.

"Kahretsin! Perdeleri takacağım. Bugün!" Dedim, sinirli bir şekilde. Doğum günümde biriyle yatmak için ne yapmam gerekiyordu?

Livvie geri çekildi ve giysilerini düzeltti.

"Üzülme." Kendi kahvaltısını hazırlamak için mutfığa geri dönmeden önce beni çabucak öptü. "Daha sonra 'Kedicik yaramaz bir kız oldu' oyununu oynamak için bolca vaktin olacak. Söz veriyorum."

"Daha iyiyiz," diye homurdandım. Bir parça domuz pastırması aldım ve ağzıma attım. Refik dindar bir Müslüman sayılmazdı ama beni domuz pastırması yerken görse mezarında ters döneceğinden emindim. Ben, kendi adıma, ölçülü yemekten gerçekten hoşlanıyordum. "Peki bugün benim için ne planladın? Lütfen bana evden çıkmayı içermediğini söyle."

Livvie alaycı bir ifadeyle bana baktı.

"Bu kadar bunak olma, Seksi. Hadi buradan çıkalım ve biraz eğlenelim."

"Eğlenceden *nefret ederim*."

Livvie güldü.

". İyi ki hiçbir zaman kişisel ilan vermek zorunda kalmayacaksın." Sesimin gülünç bir taklidini yaptı. "Selam, ben James. Yirmi sekiz yaşımdayım. Yüzüme tekme atmaktan, mutfak tezgahlarında seks yapmaktan, kız arkadaşımı takip etmekten ve çocuklara çimlerimden defolmalarını söylemekten hoşlanıyorum. Ayrıca eğlenceden de nefret ederim. Eğer sen de öyleysen, bana ulaş." Kendi şakasına gülerken neredeyse iki büklüm olmuştu.

"Seni takip *etmiyorum*... artık. Ayrıca, hiç kimseye bahçemizden defolması için bağırmadım."

"Peki ya Claudia?"

"Ön bahçe bronzlaşmak için uygun bir yer değil." Fıskiyeleri Claudia'nın üzerine çevirdiğim anı hatırlayınca gülmekten kendimi alamadım. Eşek arısı kadar kızgındı. Livvie onu içeri almadan önce verandada öfkesini atmasına izin vermiştim.

Livvie ve ben kahvaltı boyunca bol bol şakalaştık. Livvie beni bir saniye önce öfkeliendirip bir saniye sonra güldürebilen tanıdığım tek insan. Benim aykırı biri olduğumu söylemeyi sever ama aynı ikilemin onda da mevcut olduğunu hissediyorum. Sanırım bu işleri ilginç kılıyor.

Livvie bundan daha mükemmel bir gün planlayamazdı. Öncelikle, günü yalnız geçireceğimize dair bana güvence verdi. Claudia ve Rubio'yu ne kadar sevmiş olsam da, ilk doğum günümü birlikte geçirmek istediğim tek kişi Livvie'ydı. Onunlayken asla rol yapmak zorunda değildim. Kendim olabiliyordum - bir andan diğerine her neysem o olabiliyordum.

Livvie cazibe ve tuhaflık doluydu. Pek çok doğum gününü kaçırdığım için bana neler kaçırdığımı göstermeye kararlıydı. Beni götürdüğü ilk yer bir go-kart yarış pistiydi. Küçük olmasına rağmen, kartlar saatte kırk beş mil hıza ulaşabiliyordu. Livvie yedi yarışın dördünü kazandı - benden daha hafif olduğu için arabası kaçınılmaz olarak daha hızlıydı. Her şey eşit olsa, eminim her seferinde ben kazanabilirdim. Tabii Livvie pek öyle düşünmüyordu. O çok kızgın bir kazanan.

Go-karttan sonra pizza yedik ve üst kattaki atari salonunda video oyunları oynadık. Livvie atış oyunları konusunda benimle boy ölçüşemezdi ve sanırım *51. Bölge* adlı oyuna otuz Euro'ya yakın bozuk para attık. Eğer dünya uzaylılar tarafından saldırıya uğrarsa, arkamda durabilirsin.

Akşamın erken saatlerinde, on sekiz delikli karanlıkta parlayan mini golf oyununu bitirmek üzereydik. Hayatımın en güzel günlerinden birini yaşıyordum ve bunu hayatımdaki en iyi insanla geçiriyordum. Livvie'yi eve götürmek ve ihtiyacım olan her şey ve hak ettiğimden çok daha fazlası olduğu için ona minnettarlığımı ifade etmek için sabırsızlanıyordum.

"Bunu yapamazsın, Pet. Hile yapıyorsun." Livvie topunu alıp minderin üzerine koyarken ona ters ters baktım.

"Dikkatimi dağıttın. Tekrar denemeliyim. Bu son delik." Dilini dışarı çıkardı.

"Burada sessiz dururken dikkatini mi dağıttım?"

"Evet."

"Beni sevdiğini söylersen tekrar denemene izin veririm." En hınzır gülümsememi takındım. Onu soymadan ve iğrenç yöntemimi uygulamadan hemen önce ona vermekten hoşlandığım gülümseme.

"Önce sen," dedi sırtarak. Topa vurdu ve top dondurma tepesini aşmayı başaramadan ve ona doğru geri yuvarlanmadan önce yeşilin bir kısmını yuvarladı.

Güldüm.

"Alacağın bu." Livvie topu deliğe sokana kadar vurmaya devam etti. Acı çeken bir kazanan ve çok sessiz bir kaybedendi.

Ayrılırken "Aç mısın?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Bir sürü ıvır zıvırımız oldu." BMW'nin kilit açma düğmesine bastım.

"Sadece aç olduğunu söyle ki akşam yemeği için bir yer önerebileyim." Sırttı.

"Açlıktan ölüyorum!" Dedim.

"Ben de! Neyse ki yeni bir İtalyan restoranı açıldığını biliyorum. Oraya gitmeliyiz."

Livvie için kapıyı açtım ve içeri girmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Direksiyonun arkasına geçtim ve park yerinden çıkmak için aracı vitesine taktığımda Livvie'nin eli çoktan kalçamdaydı. Parmaklarıyla beni nazikçe okşarken nereye gideceğimi tarif etti.

"Teşekkür ederim, Kedicik," diye fısıldadım.

"Bir şey değil, Seksi. Doğum gününün tadını çıkarıyor musun?"

"Son derece. Sanırım yarın o atari oyununu bulmaya çalışacağım." Emeklilik bana yeni hobiler açmıştı. Video oyunlarını gerçekten sevdiğimi keşfettim.

"Erkekler," diye alay etti Livvie. "Beni görmezden gelmeye başlamasanız iyi edersiniz." Suratını asıyordu ama kalbi buna dayanmıyordu.

"Beni PlayStation almaya teşvik eden sendin. Bu araçtaki tek kötü etki ben değilim." Elimi rahatça onunkinin üzerine koydum ve restorana varana kadar geçen yirmi dakika boyunca tuttum. Oraya vardığımızda Livvie'nin bütün günü yalnız geçireceği konusunda bana yalan söylediğini fark ettim. Claudia ve Rubio çoktan oturmak için bekliyorlardı. Elllerinde çantalar vardı.

Claudia sersemlemiş görünüyordu ve Livvie'ye sarıldıktan sonra kendini bana attı.

"Mutlu yıllar!" Her iki yanağıma birer öpücük kondurdu. Kucaklamasına ve öpücüklerine isteksizce karşılık verdim. Claudia iyi bir arkadaş ve itiraf etmekten nefret etsem de onun ve Rubio için her şeyi yaparım.

Rubio elimi sıktı ve bana mutlu yıllar diledi. Koyu gri bir kazak ve siyah bir pantolonun altına gri ince çizgili pembe bir gömlek giymişti. Aslında fena değildi; bir an için pembeyi düşündüm. Sonra bu tonun Claudia'nın giydiği yazlık elbiseyle uyumlu olduğunu fark ettim ve bu fikri bir kenara bıraktım. Livvie ve ben asla aynı kıyafetleri giymeyeceğiz. Hayır!

"Kasabada bir fuar var. Claudia ve ben yemekten sonra gideceğiz. Eğer başka bir planın yoksa bizimle gelebilirsin," dedi Rubio masamıza gelirken.

Önümde, go-kart yarışında beni yenmekle ilgili Claudia'yla çene çalmakla meşgul olan Livvie'ye baktım. Atış çılgınlığımızın ya da mini golf turnuvasımızın sonuçlarını rahatlıkla vermemişti. Sırıttım.

"Muhtemelen yemekten sonra eve gideriz. Beni bekleyen son bir hediye var ve onu açmak için sabırsızlanıyorum."

Rubio kızardı.

"Ben... evet, tamam." Omzumla onu dürttüm ve gülüştük.

Kimse özellikle aç olmadığı için meze ve salata sipariş ettik. Restoran şirin ve sessizdi. Büyük olasılıkla tek bir aile tarafından işletiliyordu. Yemekler ev yapımı tadındaydı ve lezzetliydi. Neredeyse daha önce bu kadar çok pizza yememiş olmayı dileyecektim, ancak geçirdiğim günün herhangi bir bölümünden pişmanlık duymak zordu.

"Hediye zamanı geldi mi? Çok heyecanlıyım!" Claudia ellerini çırpı.

"Ona o elbiseyi daha önce almak zorundaydım. Her zaman bir başkası hediye alırken o da almak ister." Rubio güldü ve Claudia'nın çıplak omzunu öptü. Utanmış görünme nezaketini göstermedi ve ben de kendimi onun kişiliğinin en çok bu yönünden keyif alırken buldum. Claudia'da gördüğünüz şey gerçektir. Çoğu kişi için söyleyebileceğimden daha fazlası.

"Hediyeleri açmak ister misin?" Livvie sordu. Kaşlarını oynatarak bana baktı.

"*Sanırım.*" İlgisizmiş gibi davrandım.

Claudia hediyesini önce bana doğru itti. İnce bir kutuydu ve neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu ama Claudia neredeyse kahkaha ve heyecanla patlayacaktı. Hemen şüphelendim. Özellikle de Livvie'ye "Bunu ona giydirmelisin" dediğinde.

Kağıdı yırtıp attım ve kutunun kapağını kaldırdım. Baktım, baktım ve biraz daha baktım.

"Bu da ne *böyle*?" Güldüm. Kutuyu salladım ve iki plastik göz kıpırdadı.

"onu," diye önerdi Livvie. Sırtışını gizlemek için eliyle ağzını kapatmıştı.

Gruba uydum ve pişman oldum. Yine de gülümsemek zorundaydım. Komikti ve utanç vericiydi. İç çamaşırıydı.

"Sanırım şeyimi... filin hortumuna koymam gerekiyor? Çok zekice. Rubio, sende de bir çift var mı?" Ayakkabıları kucağına attım ve o da başparmağı ile işaret parmağı arasına aldı. Bana geri verdi.

"Üzgünüm dostum. Ben hayvan baskısı yapmam." Hepimiz güldük.

Rubio'dan Mario Kardeşler'in yer aldığı yeni bir video oyunu aldım. O zamanlar oyun hakkında pek bir şey bilmiyordum, ancak sizi temin ederim ki o zamandan beri birçok günüm ünlü tesisatçıları tanımakla geçti.

"Hemen döneceğim," dedi Livvie ayağa kalkarken. "Claudia'nın sana bir hediyesi var. Aç bakalım." Beni öptü ve ben nereye gittiğini sormadan uzaklaştı.

Livvie'den gelen kutu büyüktü ve içine daldım. İçindekileri gördüğümde çok güldüm. Claudia koltuğundan kalkmış omzumun üzerinde geziniyordu. Rubio koltuğunda kalmıştı ama kutunun içine bakmaya çalışıyordu. Üzerinde şöyle yazan bir kâğıt parçası vardı: Seksi'nin Kung-fu Yara Bandı Seti. İçinde rulo bandajlar, yara bantları, kelebek dikişler, bir şişe peroksit, banyo tuzları, bana "tüm vücut masajı (mutlu sonla)" hakkı veren el yapımı bir masaj kuponu ve "boksörler için özel olarak tasarlanmış" el sargıları vardı.

Şarkı başladığında yüzümde hâlâ çatlayacakmış gibi bir gülümseme vardı. Kutumdan başımı kaldırdım ve Livvie bana doğru yürüyordu. Restoran çalışanları ellerinde bir tepsi dolusu içinde mumlar olan cupcake taşıyordu. Şarkı söylediler:

Mutlu yıllar sana.

Mutlu yıllar sana.

Mutlu yıllar sevgili James. Mutlu

yıllar sana.

Ayağa kalktım ve Livvie'ye uzandım. Beni öptü ve kulağıma fısıldadı.

"Her doğum günü için bir cupcake, aşkım ve iyi şans için bir tane daha."
Uzaklaşırken ona bakmaktan kendimi alamadım. *Seni seviyorum*, demek istedim ama boğazım düğümlendi ve ağzımdan çıkacaklardan korktum. Onun gözlerinde yaşlar vardı ve ben daha zayıf bir adam olsaydım, benimkilerde de yaşlar olurdu.

"Ne bekliyorsun, binanın yanmasını mı?" Claudia azarladı. "Patlat onları!"

Kendimi dağılmanın eşiğinde hissetmeme rağmen gülümsedim. Livvie'yi alnından öptüm ve takdirimin derinliğini hissetmesi için dudaklarımın yeterince uzun süre kalmasına izin verdim. Sonra, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez doğum günü mumlarımı üfledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON BEŞ

"Bana nasıl hissettiğini söyle." Kırbacın deri dilini Livvie'nin uzanmış kolu boyunca gezdirdim. Titremesini izledim. Kolundaki küçük tüyler diken diken olmuştu.

Livvie konuşmak için ağzını açtı, durdu, yutkundu ve sonra cevap verdi.

"Heyecanlıyım," dedi. Tekrar titredi ve onu çarmıhta tutan deri kayışlar gıcırdadı. Tekmeleme ya da çırpınma olmayacaktı.

bu sefer beni bölmek için.

"İlk düşüncen bu muydu? Öyle olduğunu sanmıyorum." Kolundan aşağı ve omzunun üzerinden devam ettim. Onu omurgasından aşağı doğru öptüğümde bundan hoşlandığını biliyordum. Dudaklarımın normalde onu okşayacağı yeri kırpmasına izin verdim.

Bunu daha önce yapmamıştık, sevgili olarak değil. Bunu yapmak konusunda şüphelerim vardı ama o ısrar etti. Kitabı neredeyse bitmek üzereydi. İsteğinden önceki haftalarda üzerinde daha yoğun bir şekilde çalışıyordu. Livvie'nin yazı, iş ve okul programı arasında, doğum gününden beri onunla neredeyse hiç vakit geçirmemiştik. Buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Nasıl hissettiğini hatırlamaya ihtiyacı vardı. Yeniden yaratmaya ihtiyacı vardı.

Hatırlamasını istemedim. *Ben* hatırlamak istemedim. Yine de oradaydım, elimde mahsul. Karşı konulamayacak kadar zorlayıcı bir çekimdi. Kemerini kullanmayacaktım. İlk seferinde bıraktığım izleri bırakmayacaktım. Livvie geçmişimizdeki olayları yeniden hayal edebiliyorsa, ben de edebilirdim. Ona acı ve zevk verebilirdim. Sonunda geçmişimizin solan hayaletinin ölmesine ve huzur içinde dinlenmesine izin verebilirdim. Yaşamaya devam etme zamanımız gelmişti.

Böğrüne hafifçe vurdum. Sıçradı.

"Sana bir soru sordum. İlk cevabın heyecanlı mıydı?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben... Ben korkuyorum."

Evet, korkuyordu. Onun korkusunu çok iyi öğrenmiştim. Aslında kendimi bir korku uzmanı olarak görüyorum. Gökkuşağındaki renkler kadar çok korku çeşidi olduğunu biliyorum. Livvie korkuyordu ama bu benim çok hoşuma giden bir korku türüydü.

"Korku da bunun bir parçası." Uyluklarının iç kısmına hafifçe vurdum. Çıkardığı ses hoşuma gitti. "Savunmasızsın. Savunmasızsın. Tamamen benim merhametime kalmışsın." Kımıldamadan arkasında durdum ve korkusunun kokusunu aldım. Ona sadık

heyecan da vardı. Eğildim ve kulağının kabuğunu öptüm. "Sen. *Benimsin*. Benim için söyle."

Bağlarının içinde sarktı. Başı omzuma düştü ve bana doğru sokuldu.

"Ben seninim, Caleb." O savunmasızken ben hep Caleb'dim. Onun dilindeki adım bana yıpranmış bir çift ayakkabının içine girmeyi hatırlatıyordu. Hayatımın büyük bölümünde Caleb olarak çağırılmışım ve Livvie olmasaydı, bu isim benim için kayıp olacaktı. Caleb korkunç şeyler yapmıştı, bir canavardı.

-Ama James'in hayatta kalmasına da izin vermişti. Caleb yaşamayı hak ediyordu. İkisi de Ben *ikisiyim*.

Geri adım attım ve önümdeki manzarayı parça parça inceledim. Simsiyah saçlarından oluşan uzun yelesi ince sırtından aşağı dökülüyordu. Onu becerirken tutmak için sabırsızlanıyordum. Ona kırmızı saten giydirmiştim. Her küçük hareket kırmızı kumaşın kaymasına ve farklı bir ten parçası sunmasına neden oldu. Külot çok azdı. Arka tarafındaki etli kısım, kesik sayesinde daha dolgun görünüyordu. Bacaklarını X şeklindeki haçın üzerinde açtığında, uyum sağlamaya çalıştığında amının bakışlarını yakalayabiliyordum. Deriden yapılmış kalın siyah kayışlar onu bileklerinden ve ayak bileklerinden tutuyordu.

Onu kırbaçlama düşüncesi kalbimi yerinden oynattı. İçimde suçluluk duygusunun uğultusu vardı, ama temel dürtülerim damarlarımda bir davul gibi çalıyordu. O benimdi. Kendini bana vermişti ve onun hırpalanmış ruhumu ele geçirdiği gibi ben de onu ele geçirecektim. İçimdeki boşluk onun sevgisi ve affediciliğiyle dolmuştu. Benden tek istediği, içimde ona verebileceğim her şeyi vermemdi: kalbimi, ruhumu, sevgimi, sırlarımı, sadakatimi ve kırbaç elimi.

Onu hızla ve farkında olmadan kıcının alt kısmından tuttum. Livvie'nin çılgılığı havayı kirletti. James sestten irkildi ama Caleb'ın kanı aktı. Ben iki erkeğim.

Livvie'nin çılgılığı doğduğu gibi aniden kesildi. Dudakları birbirine bastırılmıştı. Elleri onu yerinde tutan deri kayışların üzerinde yumruk olmuştu. Arka bacaklarını kırmızı bir şerit süslüyordu.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," diye homurdandım. Elimi titreyen arka tarafında gezdirdim. Şimdiden yarayı hissedebiliyordum.

"Ben... "Livvie mırıldandı. "Bilmiyorum."

"Devam etmemi ister misin?" Cevabı zaten biliyordum. Onun da bilmesini istedim.

"Evet, Caleb." Sesinde güven vardı.

"Senin için her şeyi yaparım, Pet." Merhamet gösterdim. Kaslarının dokunuşuyla gevşediğini hissedene kadar elimle arkasını okşadım. "Daha tanıdık bir yerden başlayalım." Elimi kaldırdım ve ileri doğru vurdum. Önce bir yanağına, sonra da diğer yanağına hızlıca vurdum. Kırbacı tekrar kullanmadan önce onun güzel ve sıcak olmasını istiyordum.

Livvie hareket edebilseydi, ayak parmaklarının üzerinde durabilirdi. Ona daha sert şaplak atardım ve bu kadar çok hareketle karşılaşmazdım, ama benim inancıma göre kısıtlamalar genellikle köleleri gönüllerince çırpınmaya davet ederdi. Livvie'nin şimdiye kadar sadece köle rolü oynadığını kendime hatırlatmak zorundaydım. O kendi özgür iradesiyle benim olmuştu.

Elimi Livvie'ye şaplak atmaya devam etmekten alıkoydum ama boş da tutmadım. Birkaç saniye içinde sıcak parmaklarım, amını sadece gizleyen saten parçasının altına doğru ilerledi. Daha aklına bir şey gelmeden kalçaları beni karşılamak için geriye doğru itildi. Bu hoşuma gitmişti.

"Bu daha mı iyi, Pet? Şaplağı sevdin mi?"

Kalçalarını olabildiğince salladı ve parmaklarımı içine oturtmaya çalıştı.

"Evet, Caleb. Lütfen, durma."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." İki parmağımı gidebildikleri kadar içeri soktum. Onları hızla ileri geri hareket ettirerek hem zevk hem de şaşkınlık sarsıntıları yaşattım. Livvie'nin utanmaz ve şehvet dolu çılgılığı kulaklarıma ulaştığında aletim sarsıldı. Kendi zevkini bulurken kalçalarının ileri geri hareket etmesini izledim. Sadist iştahım yavaş yavaş kabarıyor, ben parmaklarımı yavaş yavaş çekerken Livvie'nin kalçaları onları yakalamak için peşlerinden koşuyordu. Geri, geri, geri, kalçalarını yapabildiği kadar eğdi. Ona fazla gevşeklik vermemiştim. Eğer verseydim bundan hoşlanmazdı.

"Biraz daha, Caleb. Lütfen?" diye sızlandı. Bana poposunu oynatışını izletti.

Ona bir kere şaplak attım.

"Beni ayartmaya çalışma. Seninle işim bitmek üzere değil. Kırbaçlanmak istedin ve ben de sana kırbaçlamaya kararlıyım."

"Evet Caleb," diye mırıldanmasından önce somurtkan bir inilti duyuldu. Ofladı ve bağlarının içinde kendini yeniden düzenledi.

"Her zaman şımarık bir ağzın var, Kedicik. İster küfürlü yorumlar yapmak için kullanıyor ol, ister sadece huysuz sesler çıkarıyor ol, beni her zaman buna, yani seni cezalandırmaya itiyorsun. Beni arzulayıp arzulamadığını hep merak etmişimdir. mı?" Kırbacı kaldırdım ve kığına indirdim.

tekrar. Livvie bağlarının içinde kıpırdandı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı, böylece şaşkınlığı bile kurtulamadı.

"Cevap ver, Kedicik." Onu tekrar kırbaçladım ve iyi bir önlem için bir kez daha.

"Hayır! Hayır, Caleb." Sesinde en ufak bir gerçek korku kıpırtısı vardı.

"Hayır mı? Neden şimdi? Ne değişti?" Onu tekrar kırbaçladım, kırbacın öpücüğünü yanaklarında tutmaya dikkat ettim.

"Bilmiyorum," diye bağırdı. Vücudu çekilmiş bir yay gibi gergindi. Benimle savaşıyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Belki de sadece kendisiyle savaşıyordur diye düşündüm.

"Seni ilk kırbaçladığım zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum. Hatırladığından emindim. Bütün bu senaryo o anı üzerine kurulmuştu. En azından bunu düzgün bir şekilde kataloglamasına yardımcı olabilirdim.

"Evet, Caleb," dedi daha hızlı bir şekilde.

"Ben de hatırlıyorum. Her şey daha farklı olabilirdi." Vücudunun ön tarafına doğru uzandım ve göğüslerinden birini avuçladım. Konuşurken meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım. "Sana bir tür merhamet gösterirdim. Korktuğunu biliyordum. Seni kaçıranın ben olduğumu ve hayal ettiğin kahraman olmadığımı öğrendiğinde şok ." Meme ucunu çekiştirdim. Parmaklarımın arasında sert, küçük bir taş gibiydi. "Nazik olmama izin vermedin. Başını kucağıma yasladığında seni beslerdim. İçinde bulunduğun durumu hafifletmek için sana elimden geldiğince çok cevap verirdim. Kemerimin izleri olmadan yatağına gidebilirdin. Ama sen benimle savaştın. Kazanamadın ama yine de benimle savaştın."

"Senden nefret ediyordum!" dedi. Kelimeler boğazında düğümlendi. Gözlerini kapattı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Senin lanet merhametini istemedim." Kelimeleri duymak zordu ama doğru olduklarını biliyordum ve onları hak ediyordum.

Öne doğru eğildim ve yanağından tuzlu bir damla gözyaşı topladım. "Üzülme, Kedicik. Benden nefret etmekte haklıydın."

"Artık senden nefret etmiyorum, Caleb. Lütfen inan bana. Senden nefret etmiyorum." Yanağından aşağı daha fazla gözyaşı döküldü.

Saçlarını okşadım. Tuzlu yanağını öptüm.

"Biliyorum, Pet. Oradan çok uzun bir yol kat ettik. Ama yine buradayız. Hâlâ benden seni cezalandırmamı istiyorsun. Neden?" Ona birkaç kez vurdum.

Her yüksek sesli tokatta kararlılığı biraz daha kırıldı. Onu ittim. Kendimi zorladım. Buna geri dönmek için tek bir neden olduğunu anlamasını istedim.

Livvie hıçkıra
hıçkıra ağlıyordu.
"Ben... Ben bunu
sevdim."

"Evet," dedim. Elimi bacaklarının arasına koydum ve ıslak kıvrımlarını okşadım. "Biliyorsun. Peki neden hâlâ benimle savaşıyorsun?"

"İsteyerek " Ağlamasının şiddetiyle göğsü sarsıldı.

"Sanırım istiyorsun. Senden bunu istediğimi sanıyorsun ama istemiyorum, Kedicik. Beni kışkırtmak zorunda değilsin. Artık benim esirim değilsin." Klitorisine dokundum. Parmak ucum kaygan kıvrımlarının arasından kolayca süzüldü. Kırbaçla diğer kalçasına vurdum.

Livvie çığlık attı ama hemen sakinleşti.
"Özür dilerim, Caleb. Lütfen beni
affet."

Yalvarmak... Kendi arzularıma uygun olduğunda yalvarmayı her zaman çok severim.

"Affedildin. Bir daha yapma." Birkaç
derin nefes aldı.

"Evet, Caleb." Omzunu ısırduğımda yüksek sesle inledi. "Tanrım! Bana yaptığın şeyler..." Nefesi göğsünden titreyerek çıktı. "Başka kimse bana böyle hissettiremez. Beni daha önce de çok incittin. Ama her zaman daha iyi hale getirdin. Bunu daha iyi yapan tek kişi sensin. Bunun bitmesini istemiyorum."

"Kimden daha iyi, Pet?" Kırbacı bıraktım ve klitorisinin üzerinde daireler çizmeye devam ederken kıcını avuçladım. Livvie acıdan zevk almaya başlamıştı ama onu konuşturmanın en iyi yolunun onu orgazmın sınırına olabildiğince yaklaştırmak olduğunu biliyordum.

"Herkes," diye fısıldadı. Gözleri kapalıydı ama gözlerinden hâlâ yaşlar süzüldüğünü görebiliyordum. Kalçaları yeniden hareket ediyor, dokunuşlarıma uygun bir ritim buluyordu. "Benimle ilgileniyorsun. Kimse bana senin gibi bakmadı."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Bu
olmadan da seninle ilgilenirdim."

"Bunu istiyorum. Daha önce istemiyordum. Beni umursamıyordun. Ben senin için bir şeydim. Artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Sana güveniyorum, Caleb. Beni böyle gördüğün için sana güveniyorum. Benimle ilgileneceğin için sana güveniyorum." Livvie'nin kalçaları titremeye başladı.

"Hayır, Pet. Henüz gelmene izin yok."

"Lütfen Caleb," diye inledi.

Bir kahkaha attım.

"Çok çıkarıcı." Ona çıplak elimle şaplak attım. Sertçe. Onu etkilemiş gibi görünmüyordu. O başka bir uçaktaydı.

"En iyisinden öğrendim," dedi. Gülümsemesini ve sonra bunu saklamaya çalışmasını izledim.

"Beş dakika dayanamadın, değil mi? Ve şimdi korkarım gelmene izin veremem."

"Caleb, hayır. *Lütfen! Özür dilerim.*" Ellerimi çektiğimde gözlerini açtı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Gülümsedim.

"Seni uyarmıştım."

"Ne yapacaksın?" Ses tonundan korkmuş olduğu anlaşılıyordu. Gözleri ise aksini söylüyordu. Aynı soruyu bana onlarca, belki de yüzlerce kez sormuştu. Ben de hep aynı cevabı vermiştim.

"Ne istersem."

Oldukça özel bir şey üzerinde çalışıyordum ve bunu denemek için sabırsızlanıyordum. Aslında hiçbir zaman bir marangoz ya da mucit olmamıştım ama boşta kalan ellerim ve kıvrak zekam beni daha fazla hobi keşfetmeye yöneltmişti. Ellerimle çalışmayı sevdiğimi fark ettim ve özellikle yeni hobilerim en sevdiğim eğlenceyle çakıştığında hoşuma gidiyordu.

Ayak bileklerindeki kayışları çözerken Livvie sessizdi. Gergin olduğunda her zaman çok sessiz olurdu. Bileklerindeki kayışları çözdüğümde kollarımın arasında sarktı, ıslak bir erişte gibi gevşekti.

"Caleb?" diye fısıldadı.

Onu omzuma aldım ve kışına bir tokat attım.

"Soru yok, Pet. Hoşuna . Söz veriyorum. Ya da en azından *ben seveceğim.*"

Yaptığım aparata ulaşmak için gereken birkaç adımı atmadan önce kanepeden bir yastık aldım. Bir araya getirmek fazla zaman almamıştı. Alt kat çoğunlukla bitmemişti ve seçtiğim destek kirişlerini bulmak kolaydı.

Yastığı yere attım ve Livvie'yi üzerine yatırdım. Isınmış poposu yere temas ettiğinde yüzünü buruşturduğunu duydum ama iyi olacağını da biliyordum.

Bitmemiş bodrumla güzel bir uyum içindeydi, molozların içinde bir elmas gibiydi.

"Ellerinizi üzerine yaslanın ve bacaklarınızı önünüze doğru uzatın."

Bir an bana baktı, sanki daha fazla küstahça arkadan konuşarak beni yemleyip yemeyeceğinden emin değilmiş gibi. Sonra aklı başına gelir gibi oldu ve dediğimi yaptı.

"Evet, Caleb," diye ekledi.

"Çok iyi, Kedicik. Seninle gurur duyuyorum." Ona göz kırptım ve gülümsedim. Eğleniyor olmamız gerekiyordu. İkimizin de bu gerçeği unutmasını istemiyordum.

"Teşekkür ederim, Caleb." Benim için gülümsemeyi başardı.

İhtiyacım olan koşum takımını, bir ayırma çubuğu ve biraz naylon ip ile birlikte toplarken her hareketimi çok merak ediyordu. Hırdavat dükkânı seks oyuncakları için alışveriş yapmak için çok uygun bir yerdi.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda istediğimi elde ettim. Livvie'nin beline, kalçalarına ve ayak bileklerine yerleştirilen kayışlar yerçekiminden kaynaklanan gerginliği azaltmaya yardımcı olacaktı. Ayırıcı çubuk ayak bileklerini birbirinden ayrı tutacak, ağırlığını eşit olarak dağıtacak ve ona bir nebze denge sağlayacaktı. Son olarak, ayırma çubuğuna tutturulan ve tavana sabitlenmiş bir dizi yük taşıyıcı makaradan geçirilen naylon halat, onu yerden yavaşça kaldırmayı kolaylaştıracaktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Livvie dizlerini bükerek sırt üstü uzandı.

Parmaklarıyla dudağını çekiştiriyordu.

"Gerginim. Bunun güvenli olduğundan emin misin?"

"Seni tutacağım konusunda bana güveniyor musun?" Göğüslerinden birini avuçladım ve başparmağımla satenle kaplı meme ucunda gezindim. İç çekti.

"Her zaman."

"O zaman aptalca sorular sormayı bırak." Eğildim ve onu öptüm. Tahrik olmanın ötesindeydim. Kendimi ziyafet sofrasına oturmuş aç bir adam gibi hissediyordum. Livvie'nin her yerine aynı anda dokunmak istiyordum. Beklemenin ödülü daha da tatlı kılacağını da biliyordum.

Onu yavaşça öpmeme izin verdim. Dilimin ucunun dudaklarını açmasına izin verdim. Dilinin benimkiyle buluştuğu ilk yavaş kaymayı hissetmeden önce üst dişlerinin kenarı boyunca sıyırdım.

Livvie'nin eli başımın arkasını kavradı ve beni daha yakına çekti. O da benim kadar istekliydi ama tadını çıkarmaya benden daha az meyilliydi. Öpücüğün bizi tüketmesine izin vermeye çalışırken dişlerimiz birbirine çarptı.

Göğüs ucunu işaret parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırdım. Daha fazlasını istediğimi belli eden bir inilti duydum. Livvie'nin meme ucunu çekiştirdim, duyuları harekete geçirdim ve kendimi onun daha fazla iniltisiyle ödüllendirdim.

"Gerçekten boşalmama izin vermeyecek misin?" diye sordu öpücükler arasında. Ellerinden biri bacaklarımın arasına uzandı. Pantolonumun üzerinden taşaklarımı okşadı. Tırnakları arkalarında geziniyordu. Titriyordum.

"Hayır."

"Lütfen, Caleb." Eli taşaklarımdan sikime doğru hareket etti. Sıktı. "Çok sertleşmişsin. Beni becermek istediğini biliyorum."

Benden bir inilti kaçtı. Beni bir kez daha istediğini yaptırmaya ikna edemedi ondan uzaklaştım.

"Seni becermek istiyorum, Pet. Henüz gelmene izin verilmediğini söyledim. Seni sikmeyeceğimle ilgili bir şey söylemedim."

Kaşlarını çattı ama daha fazla protesto ya da talepte bulunmaktan kaçındı. Livvie'ye göre bu itaatkârlık olarak nitelendirilebilirdi.

Yavaşça ipi çektim ve Livvie'yi ayak bileklerinden tutarak havaya kaldırdım. Yüksek sesle soludu ve bir iki kez inledi, ama bunun dışında çok iyi atlatmıştı.

"Rahat mı?" diye sordum. Beklenti göğsümde alev alev yanıyordu. Livvie'nin külotundaki nemli noktaya özellikle dikkat ettim. Dudaklarımı yaladım.

"Um... Sanırım öyle." Parmak uçları yere tutunmak için çabaladı ama tam olarak ulaşamadı.

"Vücudunuzu gevşetin ve sadece orada asılı kalın. Ne kadar çok gerilersen o kadar çok hareket edersin." İpi bağladım ve Livvie'ye doğru ilerlemeden önce birkaç eşya aldım.

Ellerimi ayak bileklerinden uyluklarının iç kısmına doğru gezdirdim. Livvie'nin bacaklarının arasındaki küçük nemli noktayı okşadım.

"Oh!" Livvie haykırdı. Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Başını pantolonumun ön kısmına bastırdı.

"Vay, ama ıslanmışsın, kedicik. Kırbaçlanman seni azdırdı mı?"

"Evet, Caleb." Yüzünü ereksiyonuma sürttü.

"Sevindim," dedim. Sesim onunki kadar kısıktı. Başparmaklarımı külotunun iki yanına geçirdim ve yukarı doğru çektim. Sadece kışının altından birkaç santimetre öteye kadar verdiler. Bacakları daha fazlası için çok geniş açılmıştı. Amacıma uygun olması yeterliydi.

"Sana daha önce de söyledim, Kedicik, ama tekrar söyleyeceğim: Burada çok güzelsin." Onun tümseğini öptüm ve Livvie'nin kalçaları küçük bir hamle yaptı. "Amin yalayayım mı?"

"Oh, Tanrım! Evet. Lütfen." Ereksiyonumu öpmeye başladı.

İki elimle kıcını avuçladım ve ağzıma götürdüm. Onu klitorisinden lezzetli deliğine kadar yaladım ve benim için cömertçe yarattığı ıslaklığı toplamak için dilimi içeri soktum. Livvie'nin tüm vücudu titriyordu. Elleri kıcımı kavradı ve beni kendine çekti.

"Mmm, amının tadına bayılıyorum. Sen de denemelisin." İniltili protestoları duymazdan gelerek yavaşça geri çekildim. Bir elimi boynunun arkasına, bir kolumu da omuzlarının arkasına koyarak Livvie'yi yukarı doğru çektim ve ağzımdan amının tadına bakmasını sağladım.

İnledi ve dilimi emdi. Baş aşağı duran ağızlarımız arasında yolunu bulurken elleri başımı yerinde tutuyordu.

"Güzel, değil mi?"

"Evet, Caleb," dedi nefes nefese kalarak.

Zekice, önceki duruşumuza ulaşana kadar onu indirdim. Daha fazla bekleyemezdim. Ağzının üzerimde olmasını istiyordum. Pantolonumu çıkardım ve sikimi çıkardım. Ucundan akan spermleri Livvie'nin yanağına sürdüm.

Livvie başını çevirdi ve ele geçirilmiş bir cadaloz gibi sikime yapıştı. Emdi.

"Siktir!" diye haykırdım. Kendimi onun aç ağzının içine sokmaktan alıkoyamadım. Başının arkasına uzandım ve saçlarını yerden topladım. Şehvetimin ilk yayılım ateşine izin verirken onu avucumun içinde tuttum. Bu kadar çabuk boşalmaya hiç niyetim yoktu. Islak bir patlamayla sikimi ağzından çıkardım.

"Sakin ol, Pet. Bırak hızını ben ayarlayayım. Aç ." Onun hemen itaat etmesine hiç şaşırmadım. Bir elimle saçlarını tutarken, diğer elimle sikimi kavradım. Aletimin ucuyla ıslak, kırmızı dudaklarının izini sürmekten kendimi alamadım. Yavru dilinin onu yalamak için dışarı fırlayışını izlerken iç çektim. Sonunda, ağzının sıcak, emici sığınağına geri kaydım.

Livvie'nin saçlarını bıraktım ve ayağa kalktım. Umutsuzca ağzıma daha fazla amını almak istiyordum. Kıcını avuçladım ve onu kendime doğru çektim. Dilim minik tomurcuğunu yalarken dudaklarım klitorisini yaladı. Her titreyişini, her inleyişini ve sikime karşı her sızlanışını hissettim. Livvie'nin dişlerinin sıyrıklarını geçip boğazına doğru ilerleyen derin itişlerle serpiştirilmiş sığ itişler yaptım.

Livvie'nin nefes almasını sağlamak için sık sık kalçalarımı geri çekiyordum. Salyaları yanaklarını kaplamış ve yerde birikmişti ama bana hiç bu kadar seksi görünmemişti.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," dedim.

Boğazını temizledi ve yutkundu.

"Gelmek istiyorum," diye yalvardı.

"Hayır," dedim. Ağzını tekrar sikime doğru ittim. Emmeye devam ederken, kalçaları titremeye başlayana kadar dilimle amını yıkadım. Sonra geri çektim. "Hayır, Kedicik." Parmağımı ıslaklığında gezdirdim ve kıcının sıkı büzgüsünü daire içine aldım.

Ağzını sikimden çekti.

"İyi olacağım. Gelmeyeceğim. Gelmeyeceğim." Parmağımdan kurtulmaya çalıştı.

"Beni içeri alın.

Şimdi." "Lütfen,

Caleb."

"Gelmene izin vereceğim." Dudaklarımı klitorisine bastırdım ve onu öptüm.

Bir an tereddüt etti ve sonra kaslarının gevşediğini hissettim. Parmağımın ucunu kıcının içine soktum ve ileri geri oynattım.

"Oh, Tanrım! Caleb. Lütfen! Öleceğim."

Güldüm.

"Ölmeyeceksin, Pet. Boşalacaksın. Sertçe."

"İstiyorum." Kalçaları ileri geri hareket ediyordu. "Çok yaklaştım. Lütfen amımı yala. Boşalmak istiyorum. Lütfen gelmeme izin ver."

"Beni ağzına geri koy."

Emdiğini hissettiğim anda ağzımı ona dayadım. Daha fazlasını kaldıramayacağını biliyordum. Daha fazlasını kaldıramazdım ve baş aşağı asılı olan ben *değildim*.

Livvie dilimi amına sokmaya çalışırken kalçaları ileri geri hareket ediyordu. Bir yandan da parmağımla kendini götten sikiyordu. Bir akşamı geçirmek için daha muhteşem bir yol yaratılmamıştı.

Kaslarının gerildiğini hissettim. Ağzı bile etimin etrafında daha sıkı hale geldi.

"Devam et ve benim için boşal, Pet." Başının arkasını kavradım ve o benimkine boşalırken kendimi ağzının içinde tuttum. Orgazmını dilimde, parmağımın etrafında hissettim ve coşku çığlıkları sikim boyunca titreşti. Sanki günlerce boşalabilirmiş gibi hissediyordu ve ağzını yavaşça sikmeye devam ederken krizim beni buldu ve tohumumu içine döktüm.

Daha sonra onu yere indirdim ve uzun bir süre ona sarıldım. "Bana tekrar anlat, Kedicik." Alnından öptüm.

"Ben seninim, Caleb. Her zaman."

"Ve ben de seninim. Mutlu yıldönümleri, aşkım."

"Mükemmeldi," diye fısıldadı ve kollarımın arasına daha da sokuldu.

Bizi kanepeye taşımaktan başka bir şey yapacak enerjim yoktu. Bir ya da iki saat uyuduktan sonra kendimizi duşa ve ardından yatağa sürükleyebildik ve yumuşak ve yavaş bir şekilde tekrar seviştik.

OceanofPDF.com

EPILOG

İşte sonuna geldik. Senin için iyi miydi? Benim için iyiydi. Sanırım sonunda gerçekten önemli olan tek şey bu. Bunun bencilce olduğunu biliyorum, ama bencil olduğumu biliyorsun ve yine de beni seviyorsun.

Ne olsun, sanırım seni gerçekten özleyebilirim. Beni özleyecek misin?

Ağlayacak mısın?

Eğer yaparsan, lütfen benim için bir damla gözyaşı dök ve sana acı çektirmek istemediğimi bil. Ayrılığımız üzülmek için bir sebep değil. Frank Herbert'in dediği gibi, *"Gerçek bir son yoktur. Sadece hikayeyi durdurduğunuz yerdir."*

Livvie ve ben devam ediyoruz. Hâlâ yaşıyoruz ve maceralarımız var.

Birbirimizi tekrar göreceğiz miyiz? Buna bir cevabım yok. Hayat bana beklenmeyeni beklemeyi öğretti ve bu tekrar tekrar öğrendiğim bir ders. Şunu söylemek yeterli - umarım.

Dürüst olmak gerekirse, yazmayı hiç düşünmediğim bu romana mükemmel bir son bulmak için dönüp dolaştım. Sonunda, Livvie'nin her şeyi sonlandırma biçiminde yanlış bir şey olmadığı sonucuna vardım. Sonsözü kısaydı ama hikâyemizin özünü yakalamıştı: Hayatta kalmak en önemli şeydir. Bize yaşama ve yaşamayı değerli kılan her şeyi bulma şansı verir. Ben kefareti buldum. Bağışlanmayı buldum. Aşkı buldum.

Bununla birlikte, Livvie kitabın sonuyla çok güzel bir iş çıkarmış ve bu kitabı onun istediği gibi bitirmekten daha büyük bir övgü düşünemiyorum.

Yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, her zaman olduğu gibi gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Gözyaşlarım utanmadan yüzümden aşağı aktı, ama onları silmek için hareket etmedim. Bu gözyaşlarını hak etmişim ve onları yaşadığım her şeyin bir sembolü olarak taşıyacaktım. Çektiğim tüm acıları, hissettiğim aşkı ve ruhumu kasıp kavuran kayıp okyanusunu temsil ediyorlardı. Sonunda itaat etmeyi öğrenmişim ve asla arkama bakmadım.

Son
(Şimdilik)

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

CJ Roberts bağımsız bir yazardır. Tabuları olan karanlık ve erotik hikayeleri tercih ediyor. Çalışmaları aynı cümle içinde seksi ve rahatsız edici olarak adlandırılmıştır.

Ayrıca eleştirmenlerini de takip ediyor... Ne? Caleb bir yerlerden gelmiş olmalı!

Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Liseyi bitirdikten sonra 1998 yılında ABD Hava Kuvvetleri'ne katıldı, on yıl görev yaptı ve dünyayı dolaştı.

Onu etkilemekten asla vazgeçmeyen harika ve yetenekli bir adamla evli; güzel bir kızları var.

Onu takip et:

[Facebook http://www.facebook.com/AuthorCJRoberts](http://www.facebook.com/AuthorCJRoberts) Twitter

[@AuthorCJRoberts](https://twitter.com/AuthorCJRoberts)

www.aboutcjroberts.com

OceanofPDF.com

CJ Roberts'ın Kitapları ve Öyküleri

Karanlıkta Tutsak (Karanlık Düet, 1. Kitap) Karanlıkta

Baştan Çıkarılmış (Karanlık Düet, 2. Kitap) Sonsöz

(Karanlık Düet, 3. Kitap)

Jennifer Roberts'tan Öyküler

Yüksek Bahisli Nikki (Seksi Şort)

Manwich (Seksi Şort) Gün Işığını

Baştan Çıkarmak Seksi Şort)

Jennifer Roberts'ın katkılarıyla kitaplar Günah

Şehri: Altı Çarpıcı Öykü (Antoloji) *Yüksek Bahisler*

Nikki

Bazıları Bi Sever (Antoloji)

Baştan Çıkaran Günışığı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.